

DE STER

WETTE PLANDIANG

NUMMER 3

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS

ESSELBOORN 1986

WETTE PLANDIANG

April 1989
89ste jaargang
Nummer 4

Eerste Presidium:

Ezra Taft Benson
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson

Raad der Twaalf:

Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton,
L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust,
Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott

Adviseurs: Hugh W. Pinnock, Gene R. Cook,
William R. Bradford, George P. Lee, Keith W. Wilcox

Redacteur: Hugh W. Pinnock

Director of Church Magazines: Thomas L. Peterson

International Magazines:

Zakelijk redacteur: Larry A. Hiller
Adjunct-redacteur: David Mitchell
Assistent-redacteurs: Ann Laemmons, Diane Brinkman
Vormgeving: N. Kay Stevenson, Sharri Cook

DE STER

Vertaling, nieuwsredactie en administratie:

Nieuwsredacteur: J. P. van Oudheusden
Assistent: M. P. Jongkees
Kerkelijk Vertaalbureau
Postbus 224
NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 0 (031) 3402-40260

Uitgever:

Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage,
Industriestrasse 21, Postfach 1568,
D-6382 Friedrichsdorf 1
Telefoon: 0 61 72 71 03 34

© 1989 by Corporation of the President of
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Allie rechten voorbehouden

De tijdschriften van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschijnen maandelijks in het Chinees, Deens, Duits, Engels, Fins, Frans, Italiaans, Japans, Koreaans, Nederlands, Noors, Portugees, Samoans, Spaans, Tongaans en Zweeds; eens in de twee maanden in het Indonesisch, Tahitiaans en Thais; en eens per kwartaal in het IJslands.

Informatie voor abonnees in de V. S.:

DE STER is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, Utah 84150. Application to mail at second class postage rates is pending at Salt Lake City, Utah. Subscription price \$10.00 per year. \$1.00 per single copy. Thirty days' notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send U.S.A. and Canadian subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, U.S.A. Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to DE STER at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, U.S.A.

Jaarabonnement:

Nederland: f 29,00
Belgie: Bfr. 500,00
U.S./Canada: US \$ 10.00
Andere landen (per zeepost):
cheque in tegenwaarde van f 32,00

Het abonnement kan elk gewenst moment ingaan en wordt automatisch verlengd, tenzij twee maanden voor vervaldatum schriftelijk is opgezegd. Opgave van een nieuw abonnement te richten aan de administratie; wacht met betalen tot u een acceptgiro ontvangt.

Verschijnt twaalf maal per jaar

Printed by Friedrichsdorf Printing Center
Federal Republic of Germany

PB MA 8904 DU

DE STER

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
De in deze publicatie afgedrukte artikelen werden overgenomen uit de tijdschriften „Ensign”, „New Era” en „Friend”.

Inhoudsopgave

- 2 **BOODSCHAP VAN HET EERSTE PRESIDIUM:**
Kan uit Nazaret iets goeds komen? *President Thomas S. Monson*
- 7 Het boek schreeuwde erom, *Marvin K. Gardner*
- 10 „Maak er een volmaakte dag van”, *Brenda Bloxham Hunt*
- 15 Met de hulp van engelen, *Barbara W. Winder*
- 18 Huilen met de heiligen, *Bisschop Glenn L. Pace*
- 25 De vervulling van een zegen, *Stanton McDonald*
- 27 Christelijke liefde begint met verdraagzaamheid, *Ann N. Madsen*
- 31 ZHV-HUISBEZOEKBOODSCHAP:
Ieder lid een zending
- 33 De gehandicapten helpen, *Carmen B. Pingree*
- 37 't Is goed wat u doet, *Julie Hauwiler*
- 38 **VRAAG EN ANTWOORD:**
De zegening en naamgeving van een kind, *Susan Easton Black*

VOOR TIENERS EN TWENS

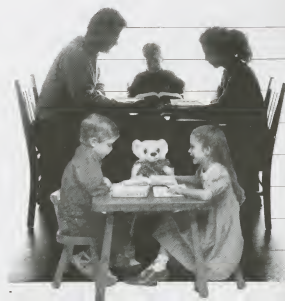
- 40 Een lied van de geest, *Becky Thomas*
- 42 Het oog des geloofs, *Ouderling Robert B. Harbertson*
- 48 De spreekbeurt, *Robert Avery Grey jr.*

Kinderster

- 2 Joseph en Oliver ontvangen het priesterschap
- 4 Een hwangap voor opa, *Bernadine Beatie*
- 6 **VAN VRIEND TOT VRIEND:**
Zuster Michaelene Grassli, *Sandra Stallings*
- 8 **VOOR DE GRAP:**
Van stip naar stip, *Roberta Fairall*
Verschillende Vormen, *Roberta Fairall*
Driehoekdoolhof, *Roberta Fairall*

Op de omslag:

„Ongelovige Thomas” van Carl Heinrich Bloch.
Het origineel bevindt zich in de kapel van het kasteel Frederiksberg (Denemarken).
© The Photo Source.

KAN UIT NAZARET IETS GOEDS KOMEN?

President Thomas S. Monson
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Tweeduizend jaar geleden werd de Zoon des mensen geboren in een wereld die veel op die van ons leek – een wereld verscheurd door spanning en verdriet. Er waren drieënzestig jaar voorbijgegaan sinds Romeinse soldaten Palestina hadden veroverd en Jeruzalem hadden ingenomen. De helmen, zwaarden en emblemen van de Romeinse soldaten kon men overal zien.

Het was vele generaties geleden dat de profeet Jesaja had verklaard:

„Ziet, een maagd zal zwanger worden, en zij zal een Zoon baren” (SV, Jes. 7:14) „en de heerschappij rust op zijn schouder en men noemt hem Wonderbare Raadsman, Sterke God, Eeuwige Vader, Vredevorst” (Jes. 9:6).

Kunnen u en ik na het horen van zo’n belofte de overweldigende vreugde begrijpen van Filippus toen hij de Heiland van de wereld deze onsterfelijke woorden hoorde uitspreken: „Komt achter Mij”? De koning der koningen en Here der heren was gekomen.

Deze kennis kon niet verborgen blijven en Filippus van Betsaida kon deze heuglijke mededeling niet voor zichzelf houden: „Filippus vond Natanaël en zeide tot hem: Wij hebben Hem gevonden, van wie Mozes in de wet geschreven heeft en de profeten, Jezus, de zoon van Jozef, uit Nazaret. En Natanaël zeide tot hem: Kan uit Nazaret iets goeds komen? Filippus zeide tot hem: Kom en zie.” (Joh. 1:45-46.)

Was het mogelijk dat Nazaret zo’n eer te beurt viel? Nazaret, de geringste vallei in een verachte provincie van een veroverd land?

Laten wij ons bij Natanaël voegen en zelf eens gaan kijken.

Nazaret ligt 128 kilometer van Jeruzalem aan de belangrijkste handelsroute die van Damascus langs de steden in Galilea naar de kust van de Middellandse Zee bij Akko liep. Hier zou de plaats echter niet bekend om worden. Zijn heerlijkheid lag ook niet in de schoonheid van de omgeving. Nazaret werd het toneel waarop zich gebeurtenissen van belangrijker en blijvender aard afspeelden dan langs de handelsroutes of in het mooie landschap.

De door God gezonden engel Gabriël ging naar een stad in Galilea, Nazaret genaamd. Daar zei hij tegen de maagd Maria: „Wees niet bevreesd, Maria; want gij hebt genade gevonden bij God. En zie, gij zult zwanger worden en een zoon baren, en gij zult hem de naam Jezus geven. Deze zal (. . .) Zoon des Allerhoogsten genoemd worden” (Luc. 1:30-32).

Na de geboorte van het Christuskind en de vlucht naar Egypte, onthult het heilige verslag: „Daar gekomen, vestigde hij zich in een stad, genaamd Nazaret, opdat in vervulling zou gaan hetgeen door de profeten gesproken is, dat Hij Nazoreëer zou heten” (Matt. 2:23).

De jonge Jezus groeide in Nazaret op en „nam toe in wijsheid en grootte en genade bij God en mensen” (Luc. 2:52).

Hij die blinden liet zien, lamme bedelaars liet lopen en zelfs de doden opwekte, kwam uit Nazaret. Hij gaf ons een geweldig voorbeeld om te volgen. Hij leefde volmaakt. Hij onderwees de blijde boodschap die de wereld veranderde. Laten wij deze geweldige gebeur-

tenissen in detail bestuderen, zodat wij voor onszelf zullen weten of er uit Nazaret iets goeds kon komen.

Laten wij eerst eens kijken naar hem van wie Jezus zelf zei: „Voorwaar, Ik zeg u, onder hen, die uit vrouwen geboren zijn, is er niemand opgestaan, groter dan Johannes de Doper” (Matt. 11:11). In het besef dat er iemand „die sterker is dan hij”, komen zou, wijdde Johannes zich geheel aan de taak: „Maakt recht de weg des Heren”.

Johannes de Doper kon terugkijken op een lange reeks profeten – zijn geestelijke voorvaders. Maar hij was de eerste die ook werkelijk het Licht zou zien waarvan hij getuigde.

„En het geschiedde in die dagen, dat Jezus Nazaret in Galilea verliet en Zich door Johannes in de Jordaan liet dopen” (Marc. 1:9).

„En Johannes getuigde en zeide: Ik heb aanschouwd, dat de Geest nederdaalde als een duif uit de hemel, en Hij bleef op Hem (. .)

„Hij, die mij gezonden had om te dopen met water, die had tot mij gezegd: Op wie gij de Geest ziet nederdalen en op Hem blijven, deze is het, die met de heilige Geest doopt. En ik heb gezien en getuigd, dat deze de Zoon van God is.” (Joh. 1:32-34.)

Uit Nazaret kwam de Volmaakte om gedoopt te worden – tot voorbeeld van allen.

Laat ons vervolgens naar Judea gaan en het getuigenis onderzoeken van iemand die blind geboren was – voor wie het altijd nacht was. Geen dag – altijd nacht. Maar zullen we hem zelf laten vertellen hoe er licht kwam in duisternis. Verbijsterde burenen, die zijn zojuist verkregen zicht opmerkten, vroegen: „Is hij dat niet, die zat te bedelen? Sommigen zeiden: Hij is het; anderen zeiden: Neen, maar hij gelijkt op hem. Hij zeide: Ik ben het. Zij dan zeiden tot hem: Hoe zijn uw ogen geopend? Hij antwoordde: De mens, die Jezus genoemd wordt, maakte slijk, streek het op mijn ogen en zeide tot mij: Ga heen naar Siloam en was u. Ik ging dan heen en toen ik mij gewassen had, werd ik ziende” (Joh. 9:8-11).

Toen drongen de ongelovigen aan: „Geef Gode de eer; wij weten dat deze mens een zondaar is.” Hij antwoordde: „Of hij een zondaar is, weet ik niet; één ding weet ik, dat ik, die blind was, nu zien kan” (Joh. 9:24-25).

Uit Nazaret kwam zicht.

Laten wij nu naar Betesda reizen om kennis te maken met iemand die nu lopen kan, maar dat 38 jaar lang niet kon. „Hem zag Jezus liggen en daar Hij wist, dat hij daar reeds lange tijd was, zeide Hij tot hem: Wilt gij gezond worden?” Toen de man een antwoord gaf vol frustratie, vermengd met hoop, kreeg hij een

vreundelijk maar goddelijk gebod: „Sta op, neem uw matras op en wandel!” (Joh. 5:6-8).

Uit Nazaret kwam nieuwe kracht voor een verschrompeld lichaam.

Jezus van Nazaret schonk zicht, genas verlamming, maar zou het waar kunnen zijn dat Hij ook de doden opgewekt heeft? In Kafarnaüm kwam Jairus, een overste van de synagoge, naar de Meester toe. Hij zei: „Mijn dochterte ligt op haar uiterste; kom toch en leg haar de handen op, dan zal zij behouden worden en in leven blijven.” Toen kwam van zijn huis het nieuws: „Uw dochter is gestorven” – waarop Christus reageerde door te zeggen: „Wees niet bevreesd, geloof alleen.” Hij ging naar het huis, passeerde de weeklagers en zei tot hen: „Waarom maakt gij misbaar en went gij? Het kind is niet gestorven, maar het slaapt.”

Ze lachten hem uit, wetend dat ze dood was. Maar hij stuurde ze allen naar buiten, nam haar bij de hand en zei „Meisje, (. .) sta op.”

„En het meisje stond onmiddellijk op en het kon lopen. (. .) En zij ontzetten zich terstond bovenmate” (zie Marc. 5:23-43).

Uit Nazaret kwam leven waar eens dood was.

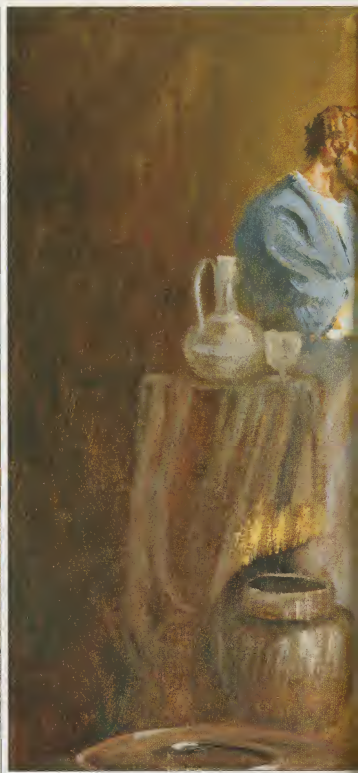
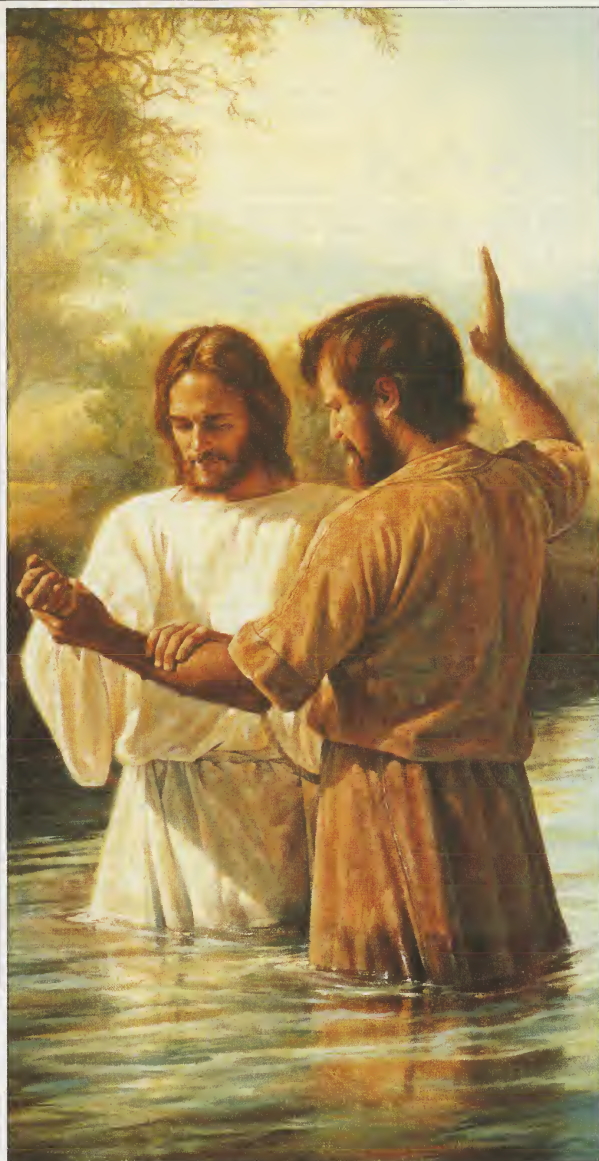
En met dit wonder kwam ook het voorbeeld waardoor ons eigen leven vruchtbaar gemaakt kan worden: „Wees niet bevreesd, geloof alleen” (Marc. 5:36; cursivering toegevoegd).

Uit Nazaret, door de eeuwen heen, komen zijn voortreffelijke voorbeelden, zijn welkome woorden en zijn goddelijke daden. Deze inspireren tot geduld om beprovingen te verdragen, tot kracht om smart te dragen, tot moed om de dood onder ogen te zien en tot vertrouwen om het leven onder ogen te zien. In deze wereld vol chaos, beprovingen en onzekerheid is de noodzaak van zulke goddelijke leiding nooit groter geweest.

De lessen uit Nazaret, Kafarnaüm, Jeruzalem en Galilea hebben de tand des tijds, de grenzen van het begrip en de hindernissen van de afstand doorstaan, en verlichten het bezwaarde hart en de juiste weg.

Wij hebben gelezen hoe jonge – en niet meer zo jonge – mannen moedig stierven in de strijd, mannen die hun leven voor de vrijheid opofferden. Eens nam één van hen inderhaast een potlood en een stukje papier ter hand en schreef aan zijn bezorgde moeder: „Wij zullen spoedig ten strijde trekken. De vijand heeft zich goed verstanst; velen zullen het leven verliezen. Mam, ik vrees dat ik in leven blijf, hoewel ik niet bang ben om te sterven, want ik sta onschuldig voor God.”

Zijn moeder ontving het briefje. Dezelfde dag arriveerde een andere boodschap: „Het spijt ons u te moeten mededelen dat uw zoon op het slagveld is ge-

UIT NAZARET
KWAM HIJ NAAR DE
JORDAAN OM
GEDOOPT TE
WORDEN, NAAR
KAFARNAÛM OM DE
DODEN TOT LEVEN
OP TE WEKKEN.

Cler S. Hepkinton

sneuveld." Er kwamen vrienden op bezoek, geliefden troostten haar, maar haar innerlijke rust kreeg zij uitsluitend van Hem die uit Nazaret kwam.

Niet alle veldslagen worden op vreemde grond gestreden. De deelnemers zijn niet altijd gewapend en werpen niet altijd granaten of bommen. Ik was eens getuige van zo'n conflict op de vierde etage van een ziekenhuis in Californië. Er waren geen schrille mortiergeluiden te horen, geen slagvelden met vechtende mannen of oorlogsmateriaal. Toch was er een worsteling op leven en dood aan de gang. De opgewekte, leuk uitzierende, vijftienjarige Paul van Dusen had juist de eerste schermutseling met de gevreesde vijand, kanker, verloren.

Paul hield van het leven. Hij blonk uit in sport. Hij en zijn ouders hoopten eerst, en baden toen, dat de vrees van de doktoren niet bevestigd zou worden –

dat zijn rechterbeen niet geamputeerd zou hoeven worden. Ontzet vernamen zij het droevige nieuws. Om zijn leven te redden, moest hij zijn been verliezen.

Paul rustte uit na de operatie.

Toen ik na de operatie Pauls kamer binnenkwam, werd ik meteen aangetrokken door zijn opgewekte glimlach. Hij straalde een goede, hoopvolle geest uit.

Het witte laken lag zichtbaar plat, daar waar eens een been geweest was. De bloemen die hij van zijn vrienden gekregen had, stonden naast zijn bed. Ook zijn ouders, dankbaar dat hij nog leefde, waren er.

Paul vroeg mij de wenskaarten te lezen die hij gekregen had. Op één ervan stond het volgende: „We houden van je, Paul. We bidden voor je.” De kaart was getekend door de klasgenoten uit de zondagsschoolklas. Zijn medescholieren schreven: „We hopen dat je gauw beter wordt. We vinden je geweldig.” En er was nog

een kaart van de huisonderwijzers met de tekst: „Moge God je zegenen. Morgen komen we weer op bezoek.”

Wat zei de timmerman uit Nazaret daarvan?

„Voorwaar, ik zeg u, in zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan” (Matt. 25:40).

De geest van het gebed kwam die dag makkelijk tot ons in die kamer – we waren vervuld van een volmaakte rust. Een glimlach vol vertrouwen kwam op lippen die vochtig waren van tranen. Wij leken uit het verre Kafarnaüm de echo te horen: „Wees niet bevreesd, geloof alleen”. Paul zei: „Het komt wel in orde”.

Wij zagen een hart dat vervuld was van geloof en een gelaat dat dankbaarheid uitstraalde. Geloof in wie? Dankbaarheid – waarvoor?

Jezus van Nazaret,
Heiland en koning!
Overwinnaar van de dood,
Leven schonk u ons,
Uw Vaders troon verlaten,
Om op aarde te leven,
Om heel alleen uw werk te doen,
Om heel alleen uw leven te geven.
(*Hymns*, nr. 181.)

Kan uit Nazaret iets goeds komen?

Uit Nazaret kwam een voorbeeld.
Uit Nazaret kwam zicht.
Uit Nazaret kwam kracht.
Uit Nazaret kwam leven.
Uit Nazaret kwam geloof.
Uit Nazaret kwam rust.
Uit Nazaret kwam moed.
Uit Nazaret kwam Christus.

Natanaël zei tegen Hem: „Gij zijt de Zoon van God; Gij zijt de Koning van Israël” (Joh. 1:49). Ik getuig tot

u dat Hij de Heer der Heren is, de Koning der koningen, onze dierbare Heiland en Verlosser, Jezus Christus, de Nazoreeër. Er is geen andere naam onder de hemel gegeven, waardoor de mens in het koninkrijk van God behouden kan worden.

Ik bid dat wij allen naar zijn leringen zullen leven, zijn voorbeeld zullen navolgen en in zijn voetsporen zullen treden, naar het eeuwige leven. □

SUGGESTIES VOOR HUISONDERWIJZERS

Enkele belangrijke punten die u desgewenst bij uw huisonderwijs kunt gebruiken:

1. Uit Nazaret kwam de Volmaakte om gedoopt te worden – tot voorbeeld van allen.
2. Uit Nazaret kwamen de wonderen van de Heer – waaronder zicht voor de blinden, nieuwe kracht voor de zwakken en leven voor de doden.
3. Uit Nazaret kwamen geloof, rust en moed – dat wat ieder van ons nodig heeft om de beproevingen van het leven onder ogen te zien. Wanneer wij overeenkomstig de leringen van de Heiland leven en zijn voorbeeld volgen, zullen we de rijkdommen van de hemel ontvangen.

Wenken voor de bespreking

1. Vertel hoe u denkt over de zegeningen die de Heer Jezus Christus ons biedt. Vraag de gezinsleden om te vertellen wat zij vinden van wat de Heer voor ons gedaan heeft.
2. Staan er in dit artikel teksten of uitspraken die de gezinsleden zouden kunnen voorlezen en bespreken?
3. Zou het gesprek beter verlopen als u eerst met het gezinshoofd spreekt? Is er een boodschap van de quorumleider of de bisschop?

UIT NAZARET
KWAM ALLES DAT GOED WAS,
ALLES DAT HOOP SCHENKT EN ZIN
AAN HET LEVEN GEEFT.

HET BOEK SCHREEUWDE EROM

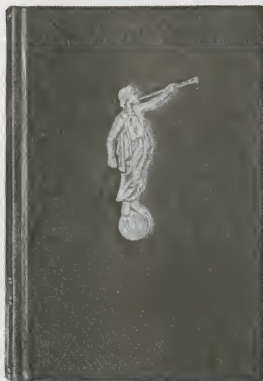
Marvin K. Gardner

Marilu Ramirez uit Torreon in Zacatecas (Mexico) was pas acht jaar toen zij haar opzienbarende ontdekking deed: in een krantenkiosk stond tussen de kranten en de tv-gidsen een boek met een blauwe kaft waarop een gouden engel stond die op een trompet blies.

Wie weet hoe dat boek daar die dag terecht was gekomen? Het was op dat rek helemaal niet op zijn plaats en leek erom te schreeuwen door haar opgepakt en gelezen te worden. Het meisje betaalde het boek en nam het mee naar huis.

Voor haar moeder was dit niet meer dan nog een boek in een lange rij vreemde godsdienstige lectuur waarmee haar dochter al was thuisgekomen – en ze gaf het kind straf omdat ze het gekocht had en las. De hele familie vond Marilu vreemd – ze was teveel in zichzelf gekeerd, teveel bezig met God en godsdienst. Niemand kon de ontevredenheid van het kind met de kerk, waar de familie traditiegetrouw naar toeging, verklaren. Waarom zou ze haar paar extra pesos aan godsdienstige lectuur willen uitgeven en haar tijd verspillen met het lezen ervan? Maar hoe de familieleden ook spotten en haar onder druk zetten, het kon haar niets schelen.

Voor Marilu was dit nieuwe blauwe boek met de gouden engel erop heel anders dan al haar andere boeken. Er was iets mee dat haar een vreemd fijn gevoel van binnen gaf en ze hilde al voor-

Wie weet hoe dat boek daar die dag terecht was gekomen? Het was op dat rek helemaal niet op zijn plaats en leek erom te schreeuwen door haar opgepakt en gelezen te worden.

dat ze zelfs de eerste bladzijde helemaal gelezen had. Elke bladzijde versterkte dat gevoel alleen maar. „Het was net als het druppeltje voor druppeltje vullen van een kopje”, zegt ze.

Maar waar kwam dit vreemde boek vandaan? „Ik dacht dat het

misschien van een of andere onbekende oosterse godsdienst was, of dat het misschien uit India kwam.

Ik wist niet hoe ik de kerk moest zoeken waartoe het boek behoorde. Maar ik bad dat ik er op een dag achter mocht komen. Ik wist al dat het waar was.”

In de negen jaar die volgden, bleef Marilu het boek vol toewijding bestuderen. Op zekere dag, toen ze 17 jaar oud was, zag ze twee mannen in witte overhemden in de bus zitten. Ze zag dat ze boeken bij zich hadden en ze vroeg zich af of ze iets van haar boek afwisten. Maar ze verlieten de bus voordat ze voldoende moed had gevat om het te vragen.

Een maand later zag ze net zo'n tweetal jongemannen en greep ze haar kans. „Predikt u het evangelie?” vroeg ze hun. Ze zeiden dat ze dat inderdaad deden.

„Weet u veel van andere godsdiensten af?” vroeg ze. „Ik probeer er één te vinden die nogal zeldzaam is.” En ze vertelde hun over haar Boek van Mormon.

De zendelingen keken elkaar aan en grijnsden. „Wij zijn zendelingen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en we zouden jou en je familie graag onderwijzen.”

„Nee”, hield ze vol. „Ik wil alleen maar weten of u me kunt vertellen welke kerk het Boek van Mormon gebruikt.”

De zendelingen vroegen zich af of ze een grapje maakte. „Weet je hoe wij genoemd worden?” vroeg één van hen. „Mormonen!”

Toen ze haar hun eigen exemplaren van het Boek van Mormon lieten zien, geloofde ze hen - en ze stond erop er diezelfde dag nog meer over te horen.

GEDURENDE dat eerste bezoek die avond onderbrak Marilu de les vele malen - niet met vragen, maar met teksten uit het Boek van Mormon die ze al uit haar hoofd kende, teksten die de onderwezen beginselen onderstreepten. De zendingen stonden verbaasd over haar kennis van haar versleten Boek van Mormon - en hoe makkelijk ze de teksten kon vinden die ze zocht.

Dit gebeurde ook de volgende avond steeds weer tijdens de les. Toen ze Marilu vroegen of ze gedoopt wilde worden, antwoordde ze: „Ja, morgen!” Met toestemming van haar ouders werd ze de volgende dag, 22 augustus 1984, gedoopt. En toen begon ze met haar voorbereidingen op een zending.

„Vanaf de dag dat ik als achtjarige het Boek van Mormon gevonden had, wilde ik er anderen over vertellen”, zegt ze. „Nu had ik het gevoel dat ik een zendinge moest worden.”

Maar ze was nog maar 17 jaar oud. Ze vroeg elk jaar op haar verjaardag aan de bisschop of ze al oud genoeg was om op zending geroepen te worden, maar elk jaar weer vertelde hij haar dat ze moest wachten tot ze 21 was. In de tussentijd was ze jeugdwerk-leerkracht en zondagsschoolleerkracht en groeide haar kennis van het evangelie.

Toen kwam - precies op haar 21ste verjaardag - haar zendingsooproep.

Zuster Marilu Ramirez was erop voorbereid. Omdat ze een intelligente leerling was, onderwees ze al aan een basisschool voordat ze haar onderwijsakte gehaald had,

en ze spaarde vlijtig van haar verdiensten. Tegen de tijd dat ze haar zendingsooproep ontving, had ze al genoeg geld gespaard om haar hele zending te betalen. Toen nam ze ontslag, hoewel ze er niet zeker van was weer werk te kunnen vinden wanneer ze terugkwam.

Haar familie was ervan overtuigd dat ze gek was. Het kind dat tijd en geld had vergooid aan godsdienstige lectuur gooidde nu een goede baan weg, al haar

spaargeld en anderhalf jaar van haar leven. Maar ook nu maakte het niet uit dat ze zo onder druk werd gezet.

Nu ze op zending is, bidt ze voor haar familie en schrijft ze wekelijks naar huis.

Op 24 januari 1988, als haar groep zendingen op het punt staat het opleidingsinstituut voor zendingen in Mexico-Stad te verlaten om het zendingenveld te betreden, staat zuster Marilu Ramirez in een vergadering op om haar getuigenis te geven. Haar gitzwarte haar, naar achteren gekamd en op zijn plaats gehouden door twee blauwe haarspelden, reikt bijna tot haar middel.

Op de kathedraal heeft ze een krukje nodig om in de microfoon

te kunnen spreken. Haar tengere bouw zou doen vermoeden dat ze zacht zou spreken, maar haar stem is krachtig en haar getuigenis klinkt als dat van een evenwichtige discipel. „Ik heb moeten vechten om hier te komen”, zegt ze emotioneel. „En ik heb geleerd dat ik zonder de Heer niets ben. Maar ik heb zijn oneindige liefde voor mij gevoeld en ik weet in wie ik mijn vertrouwen heb gesteld.”

De volgende dag getuigt ze bij de kennismaking met haar nieuwe zendingspresident en zijn assistenten nogmaals op krachtige wijze van de liefde van de Vader. „Toen ik enkele dagen geleden voor het eerst de tempel binnenging, voelde ik zijn Geest en werd ik overweldigd door zijn liefde”, zegt ze. „Toen ik tot Hem bad, vroeg ik: ‘Waarom houdt u zoveel van mij?’ Hij leek te antwoorden: ‘Weet je niet dat Ik de hele wereld liefheb - al mijn kinderen? Ik wil niet dat er iemand verloren gaat.’ En ik begon de grote liefde te begrijpen die Hij voor ieder van ons heeft.” Weer klinkt er emotie door in haar stem. „Ik weet dat onze Hemelse Vader en zijn zoon Jezus Christus leven en ons liefhebben. Ik vind het een eer een dochter van God te zijn en Hem te dienen als zendinge.”

Zuster Ramirez onderwijst momenteel het evangelie aan niet-leden die naar het bezoekerscentrum van de Mexico-Stad-tempel komen. 's Avonds gaan zij en haar collega naar de omliggende stadsbuurten om aan gezinnen thuis het evangelie te onderwijzen.

De éénentwintigjarige zendinge is, net als het achtjarige kind, toegewijd aan God. En haar kopje, dat druppeltje voor druppeltje gevuld werd toen zij als kind het Boek van Mormon las, loopt nu over. □

„MAAK ER EEN VOLMAAKTE DAG VAN”

Brenda Bloxham Hunt

Wie van jullie wil er een volmaakte dag meemaken?” vroeg de bisschop in de avondmaalsdienst. Vele leden staken de hand op, sommigen hoog, anderen iets lager; enkelen staken de hand niet op.

„Heel goed”, knikte de bisschop. „Larry,” zei hij tot één van de wijkleden, „zou jij een ‘volmaakte dag’ willen meemaken?”

Kom even op het podium alsjeblieft. George en Ruth? Paul? Matthew en Joan? John en Helen? Ben en Carol?”

Langzaam en met tussenpozen noemde hij de namen. Vele handen vielen terug in de schoot; slechts enkelen hielden hun hand opgestoken.

„Is er een weduwe die een ‘volmaakte dag’ wil beleven?” vroeg hij dan. Er volgde een moment van stilte terwijl hij rondkeek. „En jij, Grace?”

Toen alle mensen wier namen hij had genoemd, op het podium zaten, vroeg hij: „Welke dag zal uw ‘volmaakte dag’ worden: dinsdag? donderdag?”

Het ongelooft en de verlegen manier waarop zij glimlachten, gaf te kennen dat geen van hen verwacht had een belofte te moeten doen.

Enkelen knikten van ja, anderen bleven onbeweeglijk staan. Na een paar seconden stelde iemand de donderdag voor; dan zouden zij wat meer tijd hebben om zich voor te bereiden.

„Goed,” zei de bisschop glimlachend, „donderdag zal uw ‘volmaakte dag’ zijn. En omdat wij voor volgende week zondag geen sprekers hebben voor de avondmaalsdienst vragen wij u om verslag uit te brengen van uw ‘volmaakte dag’.”

Daarna richtte de bisschop zich tot de overige aanwezigen en zei: „Is er nog iemand die een ‘volmaakte dag’ wil hebben?”

James, een lid van het lerarenquorum met een gulle lach stak de hand op.

Ook hij deed mee.

Toen zei de bisschop tot de aanwezigen: „Uw taak als wijkleden bestaat erin om ervoor te bidden dat zij mogen slagen in hun opdracht.”

Hoewel de uitdaging van de bisschop ons leven niet onmiddellijk veranderde, toch hielp het ons op de weg naar vervolmaking.

Hoe slaag je erin om een volmaakte dag te hebben?

Wat doe je om een volmaakte dag te hebben? Dat was de vraag waar zij, die de uitdaging van de bisschop hadden aangenomen, zich stelden. Waar de wijkleden de week die volgde ook samenkwamen, steeds kwam de uitdaging van de bisschop ter sprake. Vol verwachting keken wij uit naar de verslagen.

Eindelijk was het zondag.

Grace, een weduwe met kort, bruin haar en stralende open, was het eerst aan de beurt. Zij legde uit dat haar dag niet was verlopen zoals die haar voor ogen had gestaan. Zij werd wakker met een afgrijselijke verkoudheid; het was de eerste keer in drie jaar dat zij ziek was. Zij moest haar plannen voor die dag herzien en besloot een plakboek te maken van haar moeders leven, iets wat zij al lang had willen doen. Zij had haar zuster gevraagd om haar te helpen en samen reconstrueerden zij het levensverhaal van hun moeder met foto's en tekst. Zij waren er het grootste deel van de dag mee bezig, maar het resultaat was er dan ook naar.

Grace ontdekte dat haar bezigheden op die dag een nieuwe wereld voor haar openden. In haar patriarchale zegen stond immers dat zij aan haar familiegeschie-

„Soms stopte ik en besloot om het *nu* te doen. Tegen de avond was ik in staat om iets onmiddellijk te doen als zij het vroeg. Het gaf mij een goed gevoel.” besloot hij.

Het maakt verschil

Ook Paul, een jongen van vijftien met een groot gevoel voor humor, had de uitdaging van de bisschop ernstig opgevat. Hoewel schriftstudie geen dagelijkse gewoonte van hem was, besloot hij daarmee de dag te beginnen. „Ik begrijp niet waarom het zo belangrijk voor mij was om die dag in de Schriften te lezen, maar het was wel zo. Woensdagnacht ben ik meerdere malen wakker geschrokken in de vaste overtuiging dat ik mij had verslapen. Toen mijn wekker uiteindelijk afleiep, greep ik naar mijn Boek van Mormon”, zei hij.

Hij las ongeveer vijftien minuten. „Mijn schriftstudie maakte wel degelijk een verschil de rest van de dag. Het is niet altijd gemakkelijk om op te schieten met schoolkameraden, leerkrachten of mijn familie, ook niet op mijn ‘volmaakte dag’. Ik heb wel enkele fouten gemaakt, maar het was die dag toch een stuk beter dan de meeste andere dagen.”

„Het heeft mij ook geholpen om mij meer bewust te zijn van mijn zegeningen en van de dingen die ik zou moeten doen of die ik fout doe,” voegde hij eraan toe.

„Ik heb vaak tijdens de dag mij afgevraagd wat ik kon doen om een beter mens te worden.”

De vraag „Wat kan ik doen om een beter mens te worden?” werd ook door anderen gesteld die de uitdaging van de bisschop hadden aangenomen.

Voor velen lag het antwoord in het dienen van anderen.

George vond het een hele uitdaging om „er een volmaakte dag” van te maken. „Ik heb nu niet bepaald de dag gehad die ik wilde hebben, maar het heeft wel wat invloed gehad op mijn leven. Ik had voordien nooit geprobeerd om een ‘volmaakte dag’ te hebben.”

Zijn vrouw, Ruth, vond dat hun relatie door haar „volmaakte dag” er een stuk op was vooruitgegaan: „Door mijn dag volmaakte te willen houden, begon ik te beseffen dat ik een aantal slechte gewoonten ontwikkeld heb. Zo kan ik plotse-

ling kwaad worden op George voor een of andere onbenulligheid. Nu probeer ik dat te corrigeren.”

Fouten herkennen en stappen nemen om die te verhelpen was de ervaring van de meesten die de uitdaging van de bisschop hadden aangenomen. Larry zei: „Zoals zoveel teruggekeerde zendelingen, hield ik mijn schriftstudie niet meer bij. Er waren altijd zoveel andere dingen te doen. Toen de bisschop ons deze opdracht gaf, besloot ik toe te werken naar de nauwe band met de Heer die ik op mijn zending heb gevoeld.”

Niet alles verliep zoals Larry het zich had voorgesteld; kiespijn vergalde zijn „volmaakte dag”. „En toch was mijn dag geen mislukking”, vond hij. „Ondanks de omstandigheden heb ik mijn best gedaan om er een ‘volmaakte dag’ van te maken.”

John zei: „Iedere dag is een volmaakte dag door mijn vrouw Helen. Mijn leven met haar te mogen delen is één van de grootste zegeningen. „De volmaakte dag” voor mij is een dag samen met haar. Wij genieten van elkaars aanwezigheid en zijn de beste vrienden.

„Wij beginnen de dag samen met gebed en met schriftstudie. Hoewel wij allebei naar ons eigen werk gaan, zijn wij toch geestelijk de hele dag verenigd. Wij

houden ervan om elkaar te verrassen door een lief briefje in elkaars lunchpakket te steken.

„Na het werk gaan wij naar huis, eten samen, doen samen het huishouden, praten daarna over wat we die dag hebben meegemaakt en plannen de volgende dag. Een bijzondere activiteit is ons wekelijks tempelbezoek en de afgelopen week hebben wij dat op onze 'volmaakte dag' gedaan. Het is zo bijzonder om aan het altaar te knielen, elkaars hand vast te houden en onze tempelverbonden te herbeleven door verzege- lingswerk voor de doden te doen.”

De dienst in het huis des Heren

Tempelwerk was de belangrijkste activiteit op de „volmaakte dag“ van Ben en Carol. Toen Ben een paar jaar geleden met pensioen ging, werden hij en Carol geroept als tempelwerkers. „De dag die de bisschop had toegewezen als de 'volmaakte dag' was een van de twee wekdagen waarop wij in de tempel werken.

„Ik houd toezicht in de tempel en was bijzonder getroffen toen de broeder, die het gebed uitsprak in de voorvergadering, de Heer vroeg om met mij, de toezichthouder, te zijn en mij met een bijzondere dag te zegenen. Hij wist niets over onze 'volmaakte dag' -

opdracht, maar zijn gebed was voor mij wel veelbetekend.

„Wat een bijzondere plaats om te zijn op een 'volmaakte dag'. Wij waren in het huis des Heren en deden des Heren werk, te zamen met andere fijne broe-

De beleving van een „volmaakte dag“ kan niet alleen geloofsversterkend zijn, het kan ook onverwachts lachwekkend zijn. Een jonge moeder vertelde dat zij op haar „volmaakte dag“ beslag voor pannenkoeken aan het maken was toen haar keukenmachine op hol sloeg en alles en iedereen, ook haar zoontje, onder het beslag kwam te zitten. „Op elke andere dag zou ik furieus geworden zijn“, zei ze. „Maar toen hebben we er hartelijk om gelachen.”

*Schriftstudie maakt
wel degelijk verschil de
rest van de dag.*

ders en zusters, die elkaar hielpen op hun weg naar het celestiale koninkrijk.”

Matthew legde de aanwezigheid uit dat zij in hun gezinsbespreking van de „volmaakte dag” „beseften dat het nodig was dat zij *zichzelf* iedere dag een beetje meer zouden vervolmaken. Mijn vrouw Joan is nu een aantal maanden erg ziek geweest en haar ziekte heeft een invloed gehad op het hele gezin. Meer en meer zijn wij op de Heer gaan vertrouwen, hebben dagelijks zijn leiding gezocht en zijn de macht van het priesterschap meer gaan herkennen en begrijpen. Wat onze ‘volmaakte dag’ betreft, zijn wij tot de slotsom gekomen dat wij elkaar voortdurend moeten steunen en dat wij waardig moeten leven voor de zegeningen die wij dagelijks ontvangen.”

Na de verslagen over de „volmaakte dag” van diegenen die de uitdaging hadden aangenomen, vroeg ik de bisschop waarom hij die uitdaging had gegeven.

„Ik denk vaak aan ‘het leven van een volmaakte dag’”, zei hij. „Maar wij staan iedere dag aan zoveel invloed en druk van buitenaf bloot dat wij ons zelden volkomen kunnen richten op wat ideaal en geestelijk is. Vaak hebben wij het over de onmogelijkheid van een ‘volmaakte dag’ of het leiden van een volmaakt leven. Maar ik had sterk de indruk dat nu het juiste

ogenblik was voor de leden van de wijk om het eens te proberen.

„Ik denk dat wij ontdekten dat wij de dingen toch iets dichter bij de volmaaktheid kunnen brengen, ongeacht onze omstandigheden. Niemand van de wijkleden heeft geld moeten investeren om hieraan deel te nemen, maar zij hebben wel van hun tijd en van zichzelf moeten investeren.

„Vele wijkleden die zich niet hadden verbonden, hebben ook geprobeerd om er een „volmaakte dag” van te maken. Het gevolg was dat wij ons meer bewust werden van de uitdaging om onszelf te vervolmaken en dat wij meer ons best gingen doen om zo te leven dat wij de Geest van de Heer met ons konden hebben.”

Hoewel de uitdaging van de bisschop om er een „volmaakte dag” van te maken ons leven niet onmiddellijk veranderde, toch hielp het ons op de weg naar vervolmaking, een doel dat wij allen proberen te verwezenlijken. □

Brenda Bloxham Hunt is moeder; zij is lid van de Wijk Belvedere in de Ring Salt Lake Wells.

MET DE HULP VAN ENGELLEN

Barbara W. Winder

Algemeen presidente van de zustershulpvereniging

De Heer heeft HLD-vrouwen het voorrecht geschonken om vorm te geven aan het leven van diegenen die aan hun werden toevertrouwd en om ze te dienen en op te voeden.

In de priesterschapsbijeenkomst van de aprilconferentie van 1988 noemde ouderling James E. Faust van de Raad der Twaalf vrouwen de „verrijking van het mensdom“. Hij eerde hun unieke gaven en hun „koninklijke begiftigingen“ en verzekerde hun dat zij in hun „bediening als moeder“ door engelen worden beschermd. De profeet Joseph Smith zei immers dat „zulks overeenstemt met hun aard“.

Als HLD-vrouwen die handelen in overeenstemming met onze aard beseffen wij dat het een goddelijke opdracht is om moederlijke zorg te verstrekken. Hoewel zo nu en dan andere verplichtingen beslag op ons leggen, vergeten wij nooit ons vermogen om kinderen te dienen en te koesteren. Een vrouw kan zulks verwezenlijken aan de zijde van een rechtvaardige echtgenoot, als alleenstaande moeder of als ongehuwde zuster die de kinderen van andere vrouwen onderwijst en „bemoedert“.

Het treft mij, maar verbaast mij niet, dat de gevoelens van moeders voor hun kinderen en omgekeerd in elke cultuur gelijkaardig zijn. Ongeacht de levensomstandigheden – rijk of arm, met of zonder scholingskansen – zijn die gevoelens over het algemeen dezelfde. Moeders zullen altijd hun uiterste best doen voor het welzijn van hun kinderen. Geen enkel offer is hun teveel.

Een aantal typische voorbeelden van moederlijke zorg komen mij zo voor de geest. In Lima (Peru) toonde een moeder mij de foto's van vier zonen en twee dochters. Zij was bijzonder trots op hetgeen haar kinderen hadden bereikt. Ondanks beperkte kansen op hogere opleiding hebben al haar kinderen dank zij

haar inspanning en volharding een universitaire studie voltooid. De doelen die zij haar kinderen heeft bijgebracht, zijn meer dan louter stoffelijk van aard. Zij heeft hun geleerd van zichzelf te geven en bij te dragen tot het welzijn van de kerk en van de samenleving. In een land waar momenteel zoveel mensen tot de kerk toetreden, zijn deze kinderen nu elk in staat om belangrijke bijdragen te leveren als leiders in de kerk.

Op de Filippijnen bezocht ik een verafgelegen, kleine gemeente. De leden kwamen bijeen in een paalwoning. Een bejaarde vrouw gaf te kennen dat zij de moeder of de grootmoeder was van de meeste aanwezigen in dat klasje. Op het bord, dat op een tafel tegen de muur stond, had zij netjes de belangrijkste punten van de les opgeschreven. Na de les zei zij mij dat lesgeven het belangrijkste was dat zij voor haar eigen gezin en voor anderen kon doen. Zij bleef alsmaar herhalen: „Ik houd van mijn gezin. Ik onderwijs hun.“ Om dit te kunnen doen, moet een moeder voortdurend oog hebben voor de behoeften van haar kinderen. Zij moedigt hen aan door mee te doen aan datgene wat zij in hun leven moeten leren en doen.

In Hiroshima (Japan) sprak ik met een elfjarige jongen, die spoedig diaken zou worden. Hij was gevraagd om te spreken op een ringconferentie. Hij was doodsbang, maar citeerde de Schriften feilloos en gaf een indrukwekkende toespraak. De moeder kon je zo onder de aanwezigen herkennen aan haar glunderend gezicht.

Onlangs bracht ik een bezoek aan de moeder van een groot gezin die ik al jaren ken en bewonder. Ik heb haar kinderen groot zien worden en vooruitgang

maken. Onderwijs, zending en tempelhuwelijk hoorden er allemaal bij. Ik vroeg haar wat de sleutel was tot haar succes. Bescheiden antwoordde zij mij dat het succes nog niet was bereikt, dat het leven een aaneenschakeling is van beproevingen en uitdagingen. Maar zij zei wel dat sterke gezinsbanden zeer belangrijk zijn in hun leven.

„Wij hebben geleerd dat ieder lid van het gezin met waardigheid en respect behandeld moet worden. Hoewel ieders talenten en mogelijkheden verschillend zijn, dient iedereen te weten dat hij of zij een kind van God is dat door Hem wordt bemind. Zelfs nadat de kinderen getrouwd zijn, komen wij geregeld bijeen voor familieconferenties. Net zoals de kerk algemene conferenties heeft tot opbouw en onderricht van de heiligen, hebben wij familieconferenties nodig voor hetzelfde doel. De liefde in onze familie is er zeer door versterkt.“

Wonderen doen zich voor als vrouwen de kans krijgen om zich volledig en onbaatzuchtig in te zetten voor de opvoeding van kinderen en daardoor het mensdom tot zegen zijn.

Hetzelfde gevoel van toewijding deelden tien Amerikaanse vrouwen, leden van de kerk, die voorgedragen werden als Moeder van het jaar en Jonge moeder van het jaar. Elk van deze zusters had het over onvoorwaardelijke liefde en het belang van werk als karaktervormende factoren. Belangrijke deugden voor hen waren: een glimlach, een lied, een kus, een complimentje, en het versterken van zelfrespect. Zij zijn blij om het geloof van een kind, het wonder van het leerproces, de kans om goede raad te geven, het plezier van

een ontdekking, de kansen tot groei en het betrokken zijn bij de verwezenlijking van een droom.

Geen wonder dat HLD-vrouwen voor dergelijke eerbewijzen worden uitgekozen. President Gordon B. Hinckley van het Eerste Presidium heeft gezegd:

„De kerk doet veel moeite om de dochters van Zion op te leiden (. . .). Wij geloven en hebben (. . .) voortdurend onderwezen dat een eerbaar en gelukkig huwelijk, en het grootbrengen van een eerbaar en gelukkig gezin, de voornaamste levenstaak van de vrouw is. Dat houdt in dat zij op een echte en persoonlijke manier bemoedert en koestert (. . .). Maar dit hoeft andere activiteiten niet onmogelijk te maken. Zowel in de kerk als in de samenleving zijn er voor de vrouw enorme taken weggelegd die volledig harmoniëren en verenigbaar zijn met het huwelijk, het moederschap, en het grootbrengen van goede en evenwichtige kinderen.“ (De Ster, januari 1989, blz. 87.)

Veel vrouwen die in dit leven geen kinderen hebben gekregen, hebben blijvende invloed gehad op de kinderen van anderen die zij onderwezen en opgevoed hebben. Mijn eerste lessen met vasten en gebed heb ik gekregen van een schooldirectrice die mij geleerd heeft om deze ervaringen te integreren in mijn leven. Wonderen doen zich voor als vrouwen de kans krijgen om zich volledig en onbaatzuchtig in te zetten voor de opvoeding van kinderen en daardoor het mensdom tot zegen zijn.

Naarmate ik de vele talenten en eigenschappen van vrouwen ontdek, besef ik hoezeer deze bedeling hun kracht nodig heeft. Wij moeten beseffen dat wij dochters van God zijn die moeten koesteren en verzorgen, zowel gezinsleden als vrienden, de soort liefdedienst die helpt om de hoogten en laagten van het leven draaglijk te maken voor allen.

Wat een kansen hebben wij om deze goddelijke opdracht te vervullen. God heeft ons het voorrecht geschonken om vorm te geven aan het leven van hun die aan onze zorg zijn toevertrouwd. Zelfs diegenen onder ons die in dit leven niet gezegend zijn met eigen kinderen kunnen nog steeds grote invloed uitoefenen als opleidsters en opvoedsters. Het doet er niet toe waar wij wonen, of wij rijk zijn of arm, en of ons gezin groot is of klein. Elk van ons kan die liefde van Christus met anderen delen in „onze bediening als moeder“. □

(Naar een artikel uit *Church News*.)

HUILEN MET DE HEILIGEN

Bisschop Glenn L. Pace

Tweede raadgever in de Presiderende Bisschop

Jaren geleden hoorde ik een popsong op de radio die de regel „I'd rather laugh with the sinners than cry with the saints.” [Ik lach liever met de zondaars dan dat ik huil met de heiligen] bevatte. Ik maakte me er nogal boos over. De volgende dag hoorde ik hem weer en toen moest ik om mezelf lachen, omdat het tot mij was doorgedrongen waarom de regel me zo boos had gemaakt. Het was omdat hij waar *leek* te zijn.

Toen ik nog op de lagere school zat, moest ik op zondag van mijn ouders naar de kerk, terwijl anderen naar de film gingen. In mijn middelbare-schooltijd inde ik vastengaven, terwijl anderen uitsliepen; liep ik m'n bonus mis, omdat ik niet op zondag in de supermarkt wilde werken. In plaats daarvan heiligde ik de sabbatdag. Tijdens mijn zending liepen mijn collega en ik op zaterdagavond over straat, terwijl anderen van onze leeftijd lachend voorbijreden met hun meisje naast zich, naar ons wezen en vroegen: „Wie zijn die knullen?”

Als jong echtpaar gingen mijn vrouw en ik met onze drukke kinderen naar de kerk. Op de zondag van de Super Bowl [voor het Amerikaanse voetbal de belangrijkste dag van het jaar, vert.] terwijl de rest van de wereld at, dronk en juichte, probeerden wij onze kinderen naar de toespraak van een hogeraadslid te laten luisteren. Ook gebeurde het dat wij met onze oude, versleten auto voor een rood verkeerslicht naast een dure auto kwamen te staan. De inzittenden, met het „juiste” aantal kinderen in het nieuw gestoken, haalden dan hun neus op voor mijn zes kinderen in kleren die we ergens in de uitverkoop hadden opgedoken.

Vorig jaar had ik het helemaal te kwaad toen mijn kinderen me overhaalden om mee te gaan naar een concert op de Brigham Young University; toen de zanger het lied aankondigde waar deze regel uit is, zei hij: „Ik probeer niemand te bekeren; ik bied alleen een al-

ternatief aan.” Ik had het podium willen opprennen, de microfoon willen grijpen en willen zeggen hoe ik over het onderwerp dacht.

Natuurlijk hadden mijn kinderen mij dit niet in dank afgenomen, vandaar dat ik me inhield.

De gedachte „zondaars lachen en heiligen huilen” is een simpele benadering van het leven – al te simpel; zij negeert de realiteit. Sommige zondaars laten een spoor van gebroken levens en heel wat tranen achter. Ook staat vast dat de heiligen heel

wat aflachen. Maar voor zowel heiligen als zondaars geldt dat alles van waarde in het leven niet grappig hoeft te zijn. Lijkt het er echter niet veel op dat de mensen die de normen van de kerk aan hun laars lappen, veel meer van het leven genieten dan zij die ze naleven?

Het leven van heiligen der laatste dagen lijkt beheerst te worden door geboden, verwachtingen, dienstbetoon, offers en financiële verplichtingen. In de wereld zien we mensen die geen last van deze zogenaamde beperkingen hebben – dat zijn mensen die meer avonden thuis zijn dan de maandagavond en die 10 tot 15 procent meer van hun inkomens kunnen uitgeven. Tegen de tijd dat wij onze financiële verplichtingen aan de kerk hebben voldaan, kunnen we het ons niet meer veroorloven iets verkeerd te doen!

Laten we eerlijk zijn tegen onszelf: de heiligen huilen echt veel. Daar staat tegenover dat niets van waar de ons komt aanwaaien. Het celestiale geluk dat wij zoeken, vinden wij niet zonder inspanning.

Middenin beproevingen

Soms roepen we middenin een beproeving uit: „Waarom heb ik dit verdiend?” Het gebeurt vaak dat we beproefd worden, niet omdat we iets verkeerd gedaan hebben, maar omdat we goed bezig zijn. Wij

streven naar de reiniging en de heiliging die ons tot de verhoging zal voeren. Wij moeten allemaal door een zekere mate van loutering heen, zodat onze geest kneedbaar wordt in de handen van de Heer.

Dit beginsel komt in het leven van Joseph Smith duidelijk tot uiting. Er was waarschijnlijk geen donkerder periode in zijn leven dan de winter van 1838-1839, toen hij in Liberty in de gevangenis zat. De heiligen werden vervolgd, beroofd en vermoord. Daarenboven kampen de heiligen met tweedracht en afval in hun eigen gelederen.

Wij kunnen geneigd zijn het lijden van Joseph te onderschatten. Ik denk daarbij niet aan de kilte van de gevangenis, maar aan zijn ontmoediging. Wellicht zijn we van mening dat zijn lijden verzacht werd door herinneringen aan het zien van de Vader en de Heiland en de bezoeken van Moroni, Johannes de Doper, Petrus, Jakobus en Johannes, en vele andere hemelse gezanten.

In werkelijkheid kan deze kennis zijn lijden hebben verhevigd. Hij bezat tenslotte de volmaakte wetenschap dat God hem kon bevrijden. Onder deze omstandigheden riep Joseph tot de Heer: „O God, waar zijt Gij? En waar is de tent, die Uw schuilplaats bedekt?” (LV 121:1).

Het antwoord van de Heer op deze weelacht: „Mijn zoon, vrede zij uw ziel; uw tegenspoed en smarten zullen slechts kort van duur zijn” (LV 121:7.) Hij voegde daaraan toe: „Weet dan, Mijn zoon, dat dit alles u ondervinding zal geven, en voor uw welzijn zal wezen” (LV 122:7).

„Voor uw welzijn”? Welk welzijn kan er in hemelsnaam uit zo'n ervaring voortvloeien? B. H. Roberts, algemene autoriteit van 1888 tot 1933, heeft aangegeven hoe zo'n ervaring iemand ten goede kan komen, toen hij Josephs reactie op een soortgelijke ervaring in 1842 beschreef:

„... de beproevingen van het leven komen de mens altijd ten goede, tenzij ze de ziel harden en verwilderen; en naar het schijnt hebben de beproevingen van de profeet ertoe geleid dat hij met de dag zachtmoediger werd; steeds beter kon hij zich in de plaats van anderen stellen. Zijn momenten van zielsverheffing zijn majestueus. Niemand kan erover lezen en eraan twifelen dat deze man verlicht werd door de inspiratie van God.” (Joseph Smith, *History of The Church*, deel 5, inleiding, blz. XXVIII.)

Nadat de Heer Joseph had verteld „dat dit alles u ondervinding zal geven, en voor uw welzijn zal wezen”, zei Hij: „De Zoon des Mensen is beneden dit alles neergedaald. Zijt gij meerder dan Hij?” (LV 122:8).

De Heiland leed in Getsemane, gedeeltelijk omdat het Hem oneindige barmhartigheid gaf voor ons die beproevingen en tegenspoed ervaren. Zijn lijden in Getsemane zorgde ervoor dat Hij de volmaakte rechter kan zijn. Niemand van ons zal op de oordeelsdag voor Hem kunnen staan en zeggen: „U weet niet waar u over praat.” Hij doorvoelt onze beproevingen beter dan wijzelf, want Hij „(daalde) beneden dit alles neer”.

Een liefhebbende Vader in de hemel keek toe hoe zijn geliefde Zoon, onze Heiland, leed in de hof van Getsemane en uitriep: „Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat deze beker Mij voorbijgaan; doch niet gelijk Ik wil, maar gelijk Gij wilt” (Matt. 26:39).

Kunt u zich de tranen van de Vader voorstellen toen Hij dit verzoek van zijn Zoon niet kon inwilligen? Kunnen wij de heilige tranen, die de Vader liet, doorgronden toen Hij de Heiland aan het kruis moest achterlaten en Hem hoorde zeggen: „Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?” (Marc. 15:34). En toch, terwijl God de Vader en zijn Zoon Jezus Christus in tranen waren, lachten de zondaars.

Onze getsemane's

Ieder mens vindt getsemane's op zijn weg. Er is waarschijnlijk geen groter getsemane, voor heilige of zondaar, dan de dood van een van zijn kinderen. Minuten nadat hij het bericht had ontvangen dat zijn tienjarig dochtertje was overleden, schreef haar vader, die ik ken, een brief aan haar. Ik hoop dat u inziet hoe deze man zijn getsemane tot een heiligende ervaring maakte door zijn kennis van het evangelie en de gave

---

Soms roepen we middenin een beproeving

uit: „Waarana heb ik dit verdiend?”

Het gebeurt vaak dat we beproefd worden, niet omdat we iets verkeerd gedaan hebben, maar omdat we goed bezig zijn.

---

die hij van de Trooster had ontvangen. Denkt u eens in hoe anders zijn reactie zou zijn geweest zonder het licht van het evangelie. (Ik citeer met zijn toestemming uit zijn brief.)

Vervloek nooit het louterende vuur waarin u bent geplaatst, wanneer u huilt in uw getsemane's terwijl anderen lachen met de zondaars. Uw uitdagingen zijn u van goddelijke hand gegeven en zij zullen u uiteindelijk vervolmaken.

„Als het jou toegestaan wordt te luisteren, wil ik in de uren van mijn èn je moeders vreugde en verdriet uiting geven aan een paar gedachten.

„Je bent een engel van het licht geweest in ons huis. Zelfs je heengaan heb je geheiligd met het zoete verdriet van dit tijdelijk scheiden. Nu ik in deze hotelkamer zit, vele kilometers van huis, en zoëven hoorde van jouw overlijden, vertrouw ik erop dat je nu *echt* thuis bent. Het doet mij goed te weten dat je niet langer aan banden wordt gelegd door lastige lichamelijke beperkingen, die je aanvaard had en waarmee je op zo'n beminnelijke manier, zonder ook maar een klacht te uiten, wist te leven.

„Jouw aanwezigheid heeft van je moeder, van mij en je zeven broers en zusters betere mensen gemaakt. Kort na je geboorte had je medische hulp nodig, dat hielp ons angst en het onbekende te aanvaarden; het hielp ons meer liefde te hebben voor mensen met lichamelijke, psychische of mentale handicaps; en het hielp ons onze Vader te bidden en smeken, een Vader die jij nu beter kent dan wij. Naarmate je ouder werd, leerde je ons vastberadenheid. Je had het volste recht om melk te morsen, maar je deed het nooit. Hoewel het je niet makkelijk afging, leerde je bijna foutloos spellen en beet je je vast in rekenen. Elke avond deed je zonder klagen je lees oefeningen met je moeder. Ja, we hebben je zoveel mogelijk geholpen met leren, maar wat we van jou geleerd hebben, is met geen pen te beschrijven, omdat het bijna te heilig is om aan papier toe te vertrouwen.

„Wij, die zijn achtergebleven totdat de Heer anderszins beschikt, hebben een gebed in ons hart. Wij bidden dat wij het waardig zullen zijn eens met jou verenigd te worden en te zien dat je volmaakt bent. O, had je maar kunnen blijven! Wat zou het fijn zijn om nu jouw „Ik hou van u“ te horen! Of om die glitterige omhelzing van jou te voelen! O, ja, vooral nu.“

Het louterende vuur

Vervloek nooit het louterende vuur waarin u bent geplaatst, wanneer u huilt in uw getsemane's terwijl anderen lachen met de zondaars. Uw uitdagingen zijn u van goddelijke hand gegeven en zij zullen u uiteindelijk vervolmaken. Heiligen der laatste dagen zoeken de onplezierige kanten van het leven niet op. Wij zijn niet uit op pijn en lijden. We beseffen echter wel dat iedereen beproevingen en moeilijkheden te verduren krijgt en dat die ons dichter bij heiliging en verhoging brengen.

Ik heb gesproken over tranen van pijn en verdriet. Nu wil ik het hebben over een ander soort tranen. Zij

zijn karakteristiek voor heiligen, en zullen nooit door zondaars gelaten worden.

Toen ik deel uitmaakte van een quorumpresidium ouderlingen, besteedden we aandacht aan verschillende minder-actieve gezinnen. In een persoonlijk gesprek met een echtbaar vroeg ik: „Wordt het niet eens tijd dat u met uw kinderen naar de tempel gaat?“

Als iemand eenmaal de vreugde van het evangelie heeft geproefd, zal hij zich nooit meer thuisvoelen in een wuffe wereld.

Ik geloofde mijn oren niet toen zij ja zeiden. Wij huilden.

Toen hun gevraagd werd over hun „bekering“ te spreken in de zaterdagavondbijeenkomst van de ringconferentie en zij hun liefde verwoordden, moest ik huilen. Ik dacht dat ik tegen de tijd dat zij naar de tempel gingen wel droog zou staan – totdat ik hen en hun mooie dochters voor het altaar zag knielen en zij voor tijd en eeuwigheid verzegelden werden.

Kort na mijn roeping tot de presiderende bisschop ontving ik een brief van een van mijn ooms. „Beste Glenn,“ begon deze. „Ik zag je afgelopen zondag op de televisie. Beseef je wel wat een prestatie het is om zo'n verstokte zondaar als je oom zo ver te krijgen dat hij naar de algemene conferentie kijkt?“

Die zomer vierden hij en mijn tante hun gouden bruiloft. Na de receptie liep ik met hen op naar hun auto en zei: „Als u naar de Salt Lake-tempel komt, zal ik u graag aan elkaar verzegelen.“

Er ging een jaar voorbij. Toen ik op een avond laat thuiskwam, lag er een briefje voor mij: „Bel je oom vanavond nog, geef niet hoe laat.“

Ik belde en hij zei: „Glenn, geldt dat aanbod van een verzegeling in de Salt Lake-tempel nog steeds?“

Ik vroeg: „Meent u dat? Wanneer?“

Hij zei: „In december. Mijn bisschop denkt dat ik er dan wel klaar voor ben.“

Ik verzegelde hen aan elkaar en daarna twee van hun zoons aan hen. Na 51 jaar huwelijk ontvingen

mijn oom en tante de grote zegeningen van de tempel, en de hele familie huilde.

De president huilde

Nadat president Ezra Taft Benson een tijdje ziek was geweest, kwam hij weer onder de algemene autoriteiten van de kerk in onze maandelijkse tempelvergadering. Het was de eerste keer in twee maanden dat wij hem weer zagen. Hij verwoordde zijn liefde voor ons en zei: „Broeders, ik vind het fijn om weer bij u te zijn.” En toen huilde de president.

Aan het eind van het bezoek van de Heiland aan het volk van Nephi, voelde Hij hun liefde en geloof en was daar uitermate door geroerd. Hij had al gezegd dat Hij hen moest verlaten, maar toen Hij naar hen keek, zag Hij „dat zij in tranen waren, en zo onafgebroken naar Hem keken, alsof zij hem wilden vragen nog wat langer met hen te vertoeven.

„En Hij zeide tot hen: Ziet, Mijn hart is vervuld van mededogen jegens u” (3 Ne. 17:5-6).

Toen genas Hij hun zieken. En zij die werden genezen „knielden allen aan Zijn voeten neder, en aanbaden Hem; en (. . .) [deden] Zijn voeten in hun tranen [. . .] baden” (3 Ne. 17:10).

En toen gebood Jezus „dat hun kindekens zouden worden gebracht.

„Dus brachten zij hun kindekens, en zetten hen op de grond neder rondom Hem. (. . .)

„En Hij zeide tot hen: Gezegend zijt gij wegens uw geloof. En nu, ziet, Mijn vreugde is volkomen.

„En toen Hij deze woorden had gezegd, weende Hij (. . .) en Hij nam hun kinderen één voor één, en zegende hen, en bad voor hen tot de Vader.

„En toen Hij dit had gedaan, weende Hij wederom” (3 Ne. 17:11-12; 20:22).

Ouderling Bruce R. McConkie sprak een paar weken vóór zijn dood in de algemene conferentie over tranen. In een van de krachtigste getuigenissen die ik ooit gehoord heb, zei deze bijzondere getuige, die heel goed wist dat het einde van zijn sterfelijke leven naderde: „Aangaande Jezus Christus getuig ik dat Hij de Zoon is van de levende God, die gekruisigd werd voor de zonden van de wereld. Hij is onze Heer, onze God en onze Koning. Dit weet ik uit mijzelf, onafhankelijk van welk ander mens dan ook.

„Ik ben één van zijn getuigen en er zal een dag komen dat ik de littkens in zijn handen en op zijn voeten zal betasten en mijn tranen over die voeten zal laten vloeien.” (Algemene conferentie, april 1985.)

Degenen die ouderling McConkie toen gadesloegen, kunnen getuigen dat die tranen al vloeiden terwijl hij

zijn geweldige toespraak hield. Het waren geen tranen van verdriet, maar vreugdetranen om de zegen die hem wachtte.

En dag vóór de toespraak van ouderling McConkie, was ik geroepen als lid van de presiderende bisschop. De dag na zijn toespraak, 5.00 uur in de morgen van paaszon­dag, was ik de toespraak aan het schrijven die

---

Ik dank God voor de herstelling van het evangelie, dat ons inzicht geeft in wat ware vreugde is en hoe we die kunnen verwerven.

---

ik die middag zou uitspreken. Toen ik nadacht over de mooie toespraak van ouderling McConkie, werd ik overveldigd door het besef van mijn zwakheden en twijfels aan mijn kunnen. Naarmate het echter tot mij doordrong wat er in mijn leven had plaatsgevonden, maakte mijn onzekerheid plaats voor vrede, vertrouwen en eeuwige vreugde. Ik huilde.

Ik schreef toen woorden op die ik nu zou willen herhalen: „Ik heb de Heer Jezus Christus lief. Ik ben zo dankbaar voor de verandering die zijn zoenoffer in mij teweeg heeft gebracht. (. . .) Eens verkeerde ik in duisternis, maar zie nu licht. Eens was ik al mijn vertrouwen kwijt, maar nu weet ik dat bij de Heer alles mogelijk is. Eens was ik beschaamd en nu ben ik van zijn liefde vervuld, zelfs tot het verteren van mijn vlees toe. „Ik ben voor eeuwig in de armen Zijner liefde omsloten” (2 Ne. 1:15). (Algemene conferentie, april 1985.)

Zoals ik mij op die paaszon­dag voelde, voel ik mij nu weer. Die kennis beweegt tot tranen.

Zou ik liever willen lachen met de zondaars dan hui­len met de heiligen? Nog geen seconde. Als iemand eenmaal de vreugde van het evangelie heeft geproefd, zal hij zich nooit meer thuisvoelen in een wuffe wereld. Wat we ook doen, waar we ook heengaan, er is een leegte die door alle gelach van de wereld niet kan worden gevuld. Die leegte kan alleen worden gevuld door onszelf te harmoniseren met eeuwige waarheden en de wetten die God heeft voorgeschreven na te leven.

Naarmate ons begrip toeneemt, beseffen we dat

tranen van verdriet uitzonderlijk mooi kunnen zijn – en dat zij uiteindelijk plaats zullen maken voor tranen van eeuwige vreugde. De wereld weet weinig van ware vreugde. Ik dank God voor de herstelling van het

evangelie, dat ons inzicht geeft in wat ware vreugde is en hoe we die kunnen verwerven. En het is mijn gebed dat een ieder de grootsheid van het huilen met de heiligen zal ontdekken. □

Gebaseerd op een toespraak die werd uitgesproken aan de Brigham Young University in Provo (Utah).

Tranen van verdriet kunnen uitzonderlijk mooi zijn – en zullen uiteindelijk plaatsmaken voor tranen van eeuwige vreugde.

Ouderling Carlos E. Asoy, gebieds-president

President Joseph F. Smith heeft gezegd: 'Het is de eerste plicht van de heiligen der laatste dagen om voor zichzelf en hun armen te zorgen.' Deze uitspraak vat beknopt de twee aspecten samen van de kerkelijke welzijnszorg:

(1) Het stoffelijke welzijn van alleenstaanden en gezinnen; en (2) de activiteiten van de leiders en leden van de kerk om dit welzijn te propageren of te herstellen. (Zie *Gids bij de individuele studie 1989; Melchizedeks priesterchap*, blz. 208.)

Voor uzelf en uw gezin zorgen

Toen ik jaren geleden als bisschop werkzaam was, kreeg ik te horen dat de groepsleider hogepriesters van mijn wijk zijn baan kwijt was. Ik ging onmiddellijk bij hem langs om polshoogte te nemen en de nodige hulp en bemoeiding te geven. Ik verwachtte een verontrust echtpaar aan te treffen dat de toekomst donker inzag. Tot mijn verbazing werd ik door hem in een vredige sfeer verwelkomd. Zij gaven aan dat zij alles onder controle hadden en volkomen in staat waren voor zichzelf te zorgen.

Voor uzelf en anderen zorgen

Deze groepsleider hogepriesters vertelde mij dat hij en zijn gezin de fundamentele welzijnsbeginselen al een tijdje in praktijk hadden gebracht. Ja, zij hadden hard gewerkt en zuinig geleefd. Dat wil zeggen, zij hadden hun tiende betaald, zij leefden naar hun inkomen en hadden geen schulden, zij hadden een

in dat hij een andere baan zou vinden.

Door deze ervaring werd ik gesterkt in mijn liefde en respect voor deze broeder. Hij was een dader des woords en niet alleen een hoorder. Hij vatte zijn verantwoordelijkheid voor zijn gezin ernstig op en was vastbesloten zelfredzaam te zijn.

waren getrouwe leden van de kerk, zij hadden altijd een royale vastengave betaald en vaak liefdediensten bewezen aan behoevende leden. Maar ook waren zij begaan met het lot van mensen buiten de kerk, met inbegrip van deze landlopers. Zij waren altijd bereid om mensen in nood te helpen.

De landloper of bedelaar die ziek was en niet in staat was te werken voor de ontvangten hulp, hielpen mijn ouders zonder voorbehoud. Maar tegen gezonde landlopers zei mijn vader: 'Beste man, ik heb een stapel hout in de achtertuin liggen. Als u die voor mij nu eens in mootjes hakt dan geef ik u, als u daar klaar mee bent, te eten.' De mannen die lui waren en alleen uit op een aalmoes, liepen dan boos weg, waarbij zij tegen mijn vader vloekten. Maar de eerlijke en werkwillige mannen begonnen te hakken en werkten voor de hulp die zij ontvingen. Zij behielden hun zelfrespect.

Soms bewijzen wij de mensen geen dienst als wij de welzijnsbeginselen negeren en hun iets voor niets geven. In plaats dat wij uit goedheid helpen, dragen wij ertoe bij dat zij het verheffende beginsel werk naast zich neerleggen en zorgen wij ervoor dat zij in nog hogere mate afhankelijk worden van anderen.

Conclusie

Wij zijn onze broeders hoeder. Wij behoren aan anderen te doen wat wij

Volg op blz. 2

Fundamentele welzijnsbeginselen

(Schriftuurlijk overzicht)

I Zorgen voor uzelf en uw gezin (1 Tim. 5:8)

A. Doel - zelfredzaam zijn (LV 78:14)

B. Beginselen

1. *Werken* (Gen. 3:19; Moz. 1:39)
2. *Vooruitziend leven* (2 Ne. 9:51)
  - a. Tiende betalen (Mal. 3:8-18; LV 64:23; LV 119:4)
  - b. Zelfbeheersing en wijs gebruik van middelen (Luc. 14:28-30)
  - c. Maatregelen treffen voor de toekomst (voorraad, sparen en bijscholing) (LV 38:30)

II Zorgen voor de armen (Morm. 8:36-39)

A. Doel - zuivere godsdienst bedrijven (Jak. 1:27)

- doeltreffend bidden (Alma 34:27-28)
- vergeving van zonden behouden (Mos. 4:26)

B. Beginselen

1. Mildelijk geven (Mos. 4:26-27; Luc. 6:38)
  - a. Royale vastengave geven (Moro 7:5-10; 2 Cor. 9:6-8; Alma 1:27,30)
  - b. Liefdediensten bewijzen (Matt. 25:31-46; LV 52:40; Moz. 7:17-18)
2. De zelfredzaamheid van anderen stimuleren (LV 78:14)
  - a. Tijdelijke hulp geven (Mos. 2:17; Luc. 10:25-37)
  - b. Anderen in staat stellen te werken voor de ontvangten hulp (1 Tim 5:18; LV 42:42)
  - c. Lange-termijnrehabilitatie verschaffen (LV 82:18-19; Matt. 25:13-30)

spaarrekening, en een voedselvoorraad voor een jaar. Bovendien had hij in de avonden een bijscholingscursus gevolgd. Daarom had hij er het volste vertrouwen

Zorg voor de armen

In mijn jeugd woonden wij bij een drukke spoorlijn. Soms kwamen er landlopers aan de deur die om voedsel of geld bedelden. Mijn ouders

Persoonlijke aandacht schenken

Marilyn J. Lasater, Colleen W. Asay, Helene Ringger

Wij waarderen de gelegenheid om op deze wijze de jeugdwerkleidsters en -leerkrachten in Europa te herinneren aan twee belangrijke jeugdwerkangelegenheden in 1989.

De stimulans voor het jeugdwerk wordt elk jaar door het algemeen jeugdwerkpresidium gegeven om de jeugdwerkleidsters op alle niveaus te inspireren en leiden. De jaarlijkse stimulans verschafte een algemeen thema voor elke leidstersvergadering. U heeft dit jaar nog de trainingsvergadering op ringniveau voor hulporganisaties en twee driemaandelijks leidstersvergaderingen op ringniveau waarin de stimulans voor 1989 - Persoonlijke aandacht schenken - verwerkt kan worden. Wij hopen en bidden dat dit in 1989 en in de jaren die daarop volgen uw verlangens en streven zal zijn.

Deze stimulans behoort de priesterschapsleiders en jeugdwerkleidsters te helpen bij de ontwikkeling van grotere ontvankelijkheid en een bewustzijn voor de individuele behoeften van elk jeugdwerkkind. Persoonlijke aandacht schenken is niet aan beperkingen onderhevig. Priesterschapsleiders schenken aandacht aan de jeugdwerkleidsters; die schenken op hun beurt aandacht aan andere leidsters en leerkrachten in het jeugdwerk; en allemaal schenken ze persoonlijke aandacht aan ieder jeugdwerkkind. Zelfs de jeugdwerkinderen behoort onderwezen te worden dat zij aandacht kunnen schenken aan de behoeften van andere jeugdwerkinderen. Naarmate iedereen zijn blik verruimt op dit geweldige en grootse begrip, dat zo vaak in praktijk werd gebracht door de

Meester, zal een ieder vreugde vinden in het jeugdwerk.

Persoonlijke aandacht schenken in het jeugdwerk houdt in dat alle kinderen van drie tot twaalf jaar actief zijn in het jeugdwerk. Wij moeten weten wie dat zijn, hen thuis opzoeken, hen uitnodigen voor het jeugdwerk, contact houden met minder-actieve ouders en hun het belang van het jeugdwerk laten inzien, en er alles aan doen om de kinderen begrip bij te brengen van onze HemelseVader.

Het thema voor het Kinderprogramma in de avondmaalsdienst - 1989 is 'Ik ben een kind van God'. Dit programma behoort in september of oktober in elke unit te worden gebracht. Het doel van dit programma is het gevoel van eigenwaarde van elk kind te vergroten door hun te leren dat wij kinderen van God zijn en dat Hij en zijn Zoon ons liefhebben. Om dit kinderprogramma een hoogtepunt te

laten zijn voor de kinderen, moeten wij er zeker van zijn dat onze jeugdwerkleidsters en -leerkrachten dit opnemen in hun planning, en de participatieperiode, de zangperiode en de driemaandelijks activiteitendagen goed gebruiken om de kinderen bewust te maken van hun relatie met God. Het algemeen jeugdwerkpresidium heeft de volgende maandelijkse schriftuurlijke thema's voor 1989 bekendgemaakt die u als leidraad kunt gebruiken in uw voorbereidingen (zie kader).

De jeugdwerkleidsters en -leerkrachten zijn altijd in onze gebeden. Dit jaar beloofd, naarmate wij ons inzetten om persoonlijke aandacht te schenken, een bijzonder jaar voor het jeugdwerk te worden. Moge de Heer u hierin zegenen.

Colleen W. Asay
Helene Ringger
Marilyn J. Lasater

April	- 'Ik leef in een mooie wereld' (LV 14:9)
Mei	- 'Ik heb familie en vrienden' (LV 42:15)
Juni	- 'Ik heb talenten' (LV 46:11)
Juli	- 'Ik heb leidsters en leerkrachten' (LV 68:28)
Augustus	- 'Ik heb de Schriften' (LV 33:16)
September	- 'Ik kan antwoord op mijn gebed krijgen' (LV 112:10)
Oktober	- 'Ik zing graag' (LV 136:28)
November	- 'Ik heb veel zegeningen' (LV 76:5)
December	- 'Ik kan naar de hemel terugkeren' (LV 78:7)

Vervolg van blz.1

willen dat zij aan ons doen. De stoffelijke en geestelijke aspecten van ons leven zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden. Daarom moeten

wij de fundamentele welzijnsbeginselen begrijpen en toepassen, omdat zij een belangrijk onderdeel zijn van het evangelie van Jezus Christus.

Moge wij de noodzaak inzien om voor onszelf en voor de armen te zorgen. De doeltreffendheid van onze gebeden en de vergeving van

onze zonden hangen in grote mate af van de manier waarop wij ons welzijn en dat van anderen nastreven (zie Alma 34:27-28, Mos. 4:26).

Gezinsavond benadrukt

Het belang van de gezinsavond is opnieuw door de kerk benadrukt. In een brief aan de algemene autoriteiten; regionale vertegenwoordigers; ring-, zendings- en districtsprezidenten; en bisschoppen en gemeenteprezidenten, heeft ouderling Howard W. Hunter, president van de Raad der Twaalv, geschreven:

"Al meer dan zeventig jaar sporen de kerkleiders de leden aan gezinsavond te houden. Aan hen die deze raad van de Heer opvolgen zijn grote zegeningen beloofd. In 1915 heeft het toenmalige Eerste Presidium gezegd: 'Aan de heiligen die dit gebod [om gezinsavond te houden] navolgen, beloven wij grote zegeningen. De liefde in het gezin en de gehoorzaamheid aan de ouders zullen toenemen. De jeugd van Israël zal in geloof toenemen en de macht ontwikkelen om zich te wapenen tegen de kwade invloeden en verleidingen die hen omringen.'

"De maandagavond blijft bestemd voor de gezinsavond. De plaatselijke leiders dienen erop toe te zien dat de kerkgebouwen op maandagavond niet gebruikt worden. Er behoren op de maandagavond geen ring- of wijkactiviteiten gehouden te worden. De gezinsavond zelf kan behalve een evangelieles ook bestaan uit spannende activiteiten.

"Toen het blokvergaderschema werd geïntroduceerd, gaf men gezinnen de volgende raad over het doorbrengen van de sabbat: 'Omdat het nieuwe vergaderschema gezinnen de kans geeft op zondag samen te zijn, behoren de ouders op de sabbat activiteiten te hebben die het gezin geestelijk zullen sterken.' De suggesties die gegeven werden, omvatten gesprekken over het evangelie, het schrijven in persoonlijke en familieverslagen, het houden van gezinsraad, het werken aan de familieorganisatie, gesprekken tussen ouders en kinderen, het schrijven aan familieleden en zendingelingen, familiehistorisch werk, het bezoeken van familieleden en mensen die ziek of eenzaam zijn, zendingswerk, het voorlezen aan kinderen, en het zingen van lofzangen. Leiders moeten ervoor waken niet te veel extra vergaderingen op zondag te houden die gezinsleden ervan weerhouden samen de sabbatdag door te brengen.

"Wij herinneren een ieder eraan dat de Heer ouders aanmoedigt hun kinderen het evangelie te ondervijzen (zie LV 68:25-28). De Schriften zijn de belangrijkste bron voor dit onderwijs; ouders worden echter ook aangemoedigd het *Hulpboek voor de gezinsavond*, de conferentieverlagen, *De Ster*, video's van de kerk en ander materiaal dat op het gezin gericht is, te gebruiken. Ieder pasgedoopt gezin en pasgetrouwd paar behoort een *Hulpboek voor de gezinsavond* te ontvangen van de bisschop.

"Ieder gezin behoort elke week onder leiding van de ouders gezinsavond te houden. De gezinsavond behoort gericht te zijn op het aankweken van eendracht en vreugdevol samenzijn door middel van activiteiten en het bestuderen van het evangelie van Jezus Christus."

Eerste Presidium roept op tot meer bijdragen aan het algemeen zendingelingenfonds

Het Eerste Presidium heeft een brief gestuurd aan de algemene autoriteiten en aan de priesterschapsleiders in de Verenigde Staten en Canada, met daarin een oproep tot hogere bijdragen aan het algemeen zendingelingenfonds. In de brief, ondertekend door president Ezra Taft Benson en zijn raadgevers, president Gordon B. Hinckley en president Thomas S. Monson, staat:

"Steeds meer jonge mensen vervullen een voltijdzending. Velen daarvan die niet uit de Verenigde Staten of Canada komen, kunnen dit niet zonder ondersteuning uit het algemeen zendingelingenfonds. Er is dringend behoefte aan meer bijdragen aan dit fonds.

"Wij nodigen mensen, gezinnen en priesterschapsquorums uit om giften aan het algemeen zendingelingenfonds te doen. Tijdens de tiendaafrekening en bij andere gelegenheden moeten de bisschoppen en andere priesterschapsleiders de leden op dit fonds wijzen en hen aansporen om zo royaal te geven als hun omstandigheden toelaten. De leiders mogen geen aanslagen geven of on gepaste druk uitoefenen.

"Wij nodigen de gebiedspresidiums uit om in overleg met de ringpresidiums manieren te vinden om, binnen de bovengenoemde richtlijnen, te zorgen voor hogere bijdragen aan het algemeen zendingelingenfonds, en erop toe te zien dat geld van quorums, wijken en ringen niet ongebruikt blijft. Geld dat niet voor lopende of geplande projecten gebruikt wordt, en geld dat over is in het zendingelingenfonds van wijk of quorum, moet in het algemeen zendingelingenfonds gestort worden.

"Wij waarderen uw steun in dit belangrijke facet van ons zendingswerk over de hele wereld."

Beleid

Als een kind negen wordt en niet gedoopt is, valt het onder de categorie niet-leden en wordt derhalve niet meegerekend op het activiteitenrapport. Toch moeten de jeugdwerkleiders zijn naam op de presentielijst laten staan en hem of haar aanmoedigen het jeugdwerk regelmatig te blijven bezoeken.

Elk kind van de jeugdwerkleeftijd moet de mogelijkheid hebben het jeugdwerk te bezoeken. De leiders en leerkrachten moeten elk kind kennen dat niet op het jeugdwerk komt, alsmede de reden dat het niet komt. Ze moeten zich de activering van elk kind dat niet komt ten doel stellen en een plan de campagne opstellen dat afgestemd is op de behoeften van elk kind. Ze moeten dit onder leiding van de priesterschap doen en waar mogelijk huisonderwijzers en huisbezoeksters inschakelen.

Ouderling John R. Lasater bezoekt District Antwerpen

Op donderdag 12 januari j.l. kwamen de leden van het Antwerpse district naar het kerkgebouw in Merksem om aanwezig te zijn op een haardvuuravond met ouderling John R. Lasater, lid van het Eerste Quorum der Zeventig en raadgever in het Europese gebiedspresidium.

Aan ouderling Lasaters toespraak ging het getuigenis van een pasgedoopte zuster en van een herdoopte broeder vooraf. Zij getuigden van de macht van zuiver en eerlijk gebed, van de kracht die uitgaat van de eenvoudige geschiedenis van Joseph Smith, van het enorme werk dat de voltijdzendingen verrichten, en van de grote steun die zij van de leden kregen toen zij de kerk onderzochten, resp. naar de kerk terugkwamen. De twee vormden een glanzende inleiding tot ouderling Lasaters woorden. Deze besprak op boeiende en frisse wijze de diverse eigenschappen die een waar christen moet hebben (zie kader).

*Ouderling John R. Lasater,
vertaald door Marc Denever.*

Een waar christen -

- * wil over Christus leren.*
- * wil Christus volgen.*
- * wil Christus' geboden onderhouden.*
- * stelt Christus op de eerste plaats in zijn leven.*
- * dient God zonder betaling.*
- * getuigt van Jezus Christus.*
- * volgt en gehoorzaamt de profeten van God.*

Na afloop van de haardvuuravond schudde ouderling Lasater vele leden, niet-leden en minder-actieve leden de hand en maakte met

*Zuster Marilyn J. Lasater,
vertaald door zuster Christ'
Deplee.*

velen een opbouwend praatje. De aanwezigen werden opgebouwd en tot daden aangezet.

Mogelijk houdt ouderling Lasater in 1989 (liefst zo snel mogelijk) nog een haardvuuravond in Vlaanderen ... het Antwerps district dient dan wel eerst honderd nieuwe bekeerlingen te hebben.

Het kan!

Patrick D'Hooge

Oogsttijd

*Altijd weer wordt zaad van waarheid
door de Heer verspreid, in 't rond.
't Is aan jou nu om te zoeken ...
waar het spruit, uit goede grond.*

*Als je dat dan hebt gevonden
rust op jou een heilige plicht.
Help die tere kiem ontwikkelen,
help haar groeien, naar het licht.*

*Zie, het veld is wit om te oogsten,
zwaai je sikkel, maai het af.
Werk van 's morgens vroeg tot 's avonds
met de kracht die God je gaf.*

*Ook al gaat het al eens moeilijk,
is het onkruid hard en stug,
tussen 't onkruid zit ook koren,
breng dat tot de Zaaier terug.*

*Oneindig groot zal zijn de vreugde,
het gevoel van stil genot,
want je werkt niet met planten,
maar je zoekt een kind van God.*

R. De Meulder
Gemeente Antwerpen

'Mijn wissel ligt goed, maar hij komt niet door'

*Affiches met deze op het eerste gezicht onbegrijpelijke tekst hingen wekenlang in de kerkgebouwen van het Antwerpse district om een unieke districtsactiviteit aan te kondigen: een monoloog van de bekende Vlaamse acteur Ugo Prinsen. Datum: zaterdag 28 januari 1988.
Plaats: Kerkgebouw Merksem. Aanvang: 19.30 uur.*

Ugo Prinsen, die eerder al populariteit had verworven door zijn aandeel in stukken als 'De Paradijsvogels', 'Willem van Oranje', 'De collega's', 't Pleintje' en 'Adriaan Brouwer', geeft in deze monoloog gestalte aan een door een ongeval mentaal gehandicapt geworden man, Fredje, die opgenomen is in een medisch pedagogisch instituut. Hij hoopt op een bezoekje van zijn schoonzuster, die het helaas (weer) laat afweten. En dus spreekt hij het publiek aan. Fredje vertelt alles wat hem door het hoofd flitst. Van de hak op de tak en met een ongedwongen eerlijkheid laat Féredje de aanwezigen weten hoe hij wordt behandeld door familie, vrienden en mensen van de inrichting. Zo krijgt men Fredje's hele levensverhaal te horen. En dan gaat men de titel begrijpen: Fredje wil graag aanvaard en begrepen worden, maar dit wordt belemmerd door de manier waarop zijn omgeving met zijn handicap omgaat. 'Mijn wissel ligt goed, maar hij komt niet door' is aangrijpend, angstaanjagend, verdrietig, amusant en drama-

tisch tegelijk, maar vooral realistisch en de toeschouwer is van begin tot eind geboeid.

Na het stuk, dat zowat een uur duurde, kreeg het enthousiaste publiek de gelegenheid tot vragen stellen. Ugo Prinsen vertelde hoe het stuk tot stand is gekomen: gedurende een periode van twee en een half jaar schreef hij zijn ervaringen met mentaal gehandicapte mensen op, bewerkte deze en probeerde steeds de mentaal gehandicapte mens tot zich door te laten dringen, tot er een soort éénwording ontstond. De acteur wil duidelijk laten zien dat men de gehandicapte mens moet aanvaarden zoals hij is: niet 'minder'-valide, maar 'anders'-valide. Dat hij zijn publiek geraakt heeft, bleek wel uit de levendige discussie die zich ontspoon.

Het was een opbouwende en leerrijke avond, en een fijne ontmoeting met deze sympathieke en sociaalbewogen acteur en zijn echtgenote.

Patrick D'Hooge

De Vlaamse acteur Ugo Prinsen in zijn vertolking van de mentaal gehandicapte Fredje.

Op zoek naar familiegegevens

C. R. Kirschbaum,
hoofd Public Communications Regio Den Haag Nederland

Langzaam liepen mijn vrouw en ik in de druilerige regen naar het dorpslogement. We hadden de afgelopen twee dagen familiegegevens overgeschreven uit kerkelijke registers. We waren wat moe van al dat turen op bijna onleesbare handschriften en bleven maar denken aan de namen van al die geslachten die hier geleefd hadden.

We liepen langs het dorpskerkje, dat in 1292 was gebouwd. Enige tijd voor dat jaar was tijdens een kerkgang naar de dichtstbijzijnde kerk in een ander dorp, een groot gedeelte van de kerkangers gedood door een groep hongerige wolven. Mijn vrouw huiverde bij de gedachte aan die vreselijke gebeurtenis en drukte zich onwillekeurig wat dicht tegen mij aan.

Onze reis naar dit kleine Duitse dorpje was succesrijk geweest. Alle gegevens van een familietak van mijn vrouw waren tot het jaar 1648 in ons bezit. Van de periode daarvoor is niets meer bekend, omdat tijdens de dertigjarige oorlog (1618-1648) alle kerkboeken werden verbrand.

Ik stelde voor om nu mijn familiegeschiedenis onder handen te nemen. Ik wist alleen dat mijn grootvader in Solingen had gewoond.

Als we direct zouden vertrekken, konden we zaterdagmorgen nog in het archief in Solingen zijn. Zo gezegd, zo gedaan.

Het liep al tegen de avond toen we een stad naderden die Solingen moest zijn. Ik sloeg een zijweg in die naar een kerkplein leidde in een dal, in de hoop daar een hotel te vinden. Dat lukte en al gauw zaten we aan tafel voor het avondeten.

Maar toen de soep werd opgediend, hoorden we van de ober dat we helemaal niet in Solingen zaten, maar in Gräfrath, een voorstadje. We bestelden onmiddellijk het diner af, sprongen weer in de auto en arriveerden een kwartier later inderdaad in Solingen. Maar, o ramp! In geen van de hotels was nog een kamer vrij!

Dan maar weer terug naar het hotel in Gräfrath. Gelukkig was dezelfde kamer nog beschikbaar. Al spoedig zaten we weer aan tafel en konden de maaltijd na deze lange onderbreking weer voortzetten. Een beetje gegeneerd vertelden we aan de ober wat de reden was van ons wonderlijk gedrag. We vroegen meteen maar of hij wist waar in Solingen het stadsarchief was. Hij keek een beetje schapachtig en vertelde toen dat het gebouw *naast* het hotel de

stadsarchieven van Solingen bevatte! We konden onze oren niet geloven! Na het eten gingen we onmiddellijk kijken of het werkelijk waar was. En ja hoor, het was zo. Op zaterdag geopend van 8 tot 12 uur.

De volgende morgen stonden we voor achten al op de stoep. Toen ik me later aan de archivaris voorstelde, begroette hij me met de woorden: 'Ach Herr Kirschbaum, was schön daß Sie endlich gekommen sind!' (Meneer Kirschbaum, wat fijn dat u eindelijk gekomen bent!) Wat was het geval: de vorige archivaris had als hobby alle familiegegevens van het geslacht Kirschbaum verzameld, terug tot omstreeks 1500.

De Kirschbaums bleken door de eeuwen heen beroemde zwaardenmakers geweest te zijn. Het begon met een smederij op de boerderij van 'Kirschbaum zu Unnersberg'. De plaats van deze boerderij werd mij later nog gewezen. De woonwijk die op dat terrein was gebouwd heet nu nog 'Kirschbaumerhof', en de straat daar beneden in het dal 'Kirschbaumer Straße'.

Verschillende voorouders bleken burgemeester van Solingen geweest te zijn. Dat zij de typische Kirschbaum-eigenschappen had-

VOOR DE KINDEREN

April 1989

Organiseert u; en vestigt een huis des gebeds,
een huis van wetenschap, een huis van heerlijkheid,
een huis van God.

(Leer en Verbonden 88:119)

Joseph Smith en Oliver Cowdery lazen bij het vertalen van het Boek van Mormon over de doop. Zij wilden meer over de doop te weten komen. Joseph en Oliver besloten God erover te vragen. Zij geloofden dat God hen zou helpen de waarheid te vinden. Op 15 mei 1829 gingen zij naar het bos om te bidden.

Een hemelse bezoeker verscheen aan Joseph en Oliver. Hij was Johannes de Doper die lang geleden Jezus had gedoopt.

Johannes de Doper was gekomen om Joseph en Oliver het priesterschap te verlenen. *Het priesterschap is het gezag van God.* Hij gaf Joseph en Oliver het

JOHANNES DE DOPER
HERSTELT HET
AÄRONISCH PRIESTERSCHAP

Aäronisch priesterschap. Priesters in het Aäronisch priesterschap hebben het gezag om mensen te dopen.

Johannes de Doper vertelde Joseph en Oliver dat zij elkaar moesten dopen. Zij gingen helemaal onder water toen zij werden gedoopt. Dit heet doop door onderdompeling en is de goede manier om te dopen.

Lang geleden had Johannes de Doper op dezelfde manier Jezus gedoopt. Jezus werd, toen Hij werd gedoopt, ook in het water ondergedompeld.

Toen ze gedoopt waren, werden Joseph en Oliver vervuld van de Heilige Geest. Zij wisten dat de ware kerk van Jezus Christus gauw weer op aarde zou

JOSEPH EN OLIVER ONTVA

zijn. Enkele dagen later werden Joseph en Oliver door Petrus, Jakobus en Johannes bezocht.

Petrus, Jakobus en Johannes waren lang geleden apostelen van Jezus. Zij verleenden Joseph Smith en Oliver Cowdery het Melchizedeks priesterschap.

Het priesterschap van God was weer op aarde. Nu konden rechtvaardige mannen het gezag van het priesterschap ontvangen. De mannen die het Melchizedeks priesterschap hebben, kunnen leiders in de kerk worden. Zij kunnen de mensen een zegen geven. Zij kunnen de mensen de gave van de Heilige Geest verlenen. Zij kunnen zieken

PETRUS, JAKOBUS EN JOHANNES
HERSTELLEN HET
MELCHIZEDEKS PRIESTERSCHAP

genezen. Al deze dingen helpen de heiligen bij hun voorbereiding God te ontmoeten.

Jezus vertelde aan Joseph hoe de mannen in de kerk hun priesterschap moeten gebruiken. Het priesterschap kan alleen maar door rechtvaardige mannen gebruikt worden. Mannen mogen hun priesterschap nooit gebruiken om bazig of gemeen te zijn. Zij moeten luisteren naar de Heilige Geest. Als zij deze dingen doen, hebben ze de belofte van priesterschapsmacht voor altijd en eeuwig. □

(Zie LV 13, 20, 27, 84, 121.)

Kenneth Riley

ANGEN HET PRIESTERSCHAP

Bij de eerste tekenen
van daglicht pakte
hij de portemonnee
uit zijn geheime
bergplaats.

EEN HWANGAP VOOR OPA

Bernadine Beatie

Chol-soo lag stil het duister in te staren. Eindelijk hoorde hij uit de kamer naast hem een zacht snurken komen. Kan, *yu*, zijn opa, was in slaap gevallen. Chol-soo stond op en haalde een portemonnee onder de matras uit. Hij had die daar verborgen toen de oude Kang die middag uit Seoul was teruggekomen. De portemonnee was van goed leer gemaakt en was gevuld met geld. Chol-soos ogen glommen, want zijn droom was uitgekomen! Hij kon opa een hwangap geven!

Hwangap is een oudkoreaanse viering van iemands zestigste verjaardag. Kang, *yu* zou over drie dagen zo oud worden.

Chol-soo nam het geld uit de portemonnee en telde het. Er was genoeg geld om nieuwe kleren en lekker eten te kopen. Iedereen in het dorp zou komen en na het feest zouden Kang, *yu* en de oudere mannen statige oudkoreaanse volksdansen doen.

Chol-soo fronste zijn wenkbrauwen. *Wat zal ik zeggen als oude Kang me vraagt waar ik dat geld vandaan heb gehaald?* vroeg hij zich af.

Ik heb het op de markt in Seoul gevonden, zou zijn antwoord zijn. Hij voelde zich vreemd zwaar in zijn hart, want Chol-soo wist dat de portemonnee van Kim, *min-soo* was, een vriendelijke, dikke winkelier die zijn opa vaak bezocht en dan geld bood voor zijn houtsnijwerk. Vandaag had Kim, *min-soo* zijn portemonnee achtergelaten op de mat waar hij gezeten had. Chol-soo had hem gepakt, met de bedoeling achter hem aan te rennen en hem de portemonnee terug te geven, maar in plaats daarvan had hij zich plotseling bedacht en had hij de portemonnee in zijn zak gestoken.

Nu hij naar de portemonnee in zijn handen zat te staren werd Chol-soos mond harder. „Het is niet voor mezelf”, fluisterde hij en probeerde zichzelf ervan te overtuigen. „Opa heeft een hwangap verdiend en hij zal er een krijgen.”

Chol-soo legde de portemonnee weer onder zijn matras en ging liggen, maar kon de slaap niet vatten. Hij lag de hele tijd aan zijn opa te denken.

Chol-soo was een weeskind. Zijn opa had hem vaak verteld over de dag waarop hij hem langs de kant van de weg gevonden had. De vrouw die Chol-soo verzorgde kon hem niet langer te eten geven. „Je glimlachte, strekte je armpjes uit naar me en wankelde op me af. Dat was de dag dat ik een kleinzoon vond. Het was de gelukkigste dag van mijn leven!” Kang beëindigde het verhaal altijd.

Voor mij was het ook een geluk, dacht Chol-soo. Oude Kang was een prima handwerksman en slaagde er altijd in genoeg te maken om voedsel, warme kleren en de huur van hun kleine huisje te betalen. Kang was echter nooit te druk om een stuk speelgoed te repareren of dorpsbewoners in nood te helpen. Ja, Kang hielp anderen zoveel dat hij vaak tot midden in de nacht nog aan zijn houtsnijwerk werkte om het op tijd af te krijgen.

Chol-soo bedacht dat hij meer dan wat ook ter wereld zijn opa wilde eren. Plotseling ging hij rechtop zitten in bed en zijn gezicht werd rood. Een hwangap betalen met gestolen geld zou de oude man helemaal niet eren. Het zou een schande zijn.

Hij dacht snel na. Wat kon hij eraan doen? Toen hij zichzelf dit afvroeg wist Chol-soo eigenlijk het antwoord al. *De portemonnee moest teruggebracht worden!*

Chol-soo kon de rest van de lange nacht niet slapen. Bij de eerste tekenen van daglicht pakte hij de portemonnee uit zijn geheime bergplaats. Hij sloop door Kang, *yu*'s kamer en was al bijna bij de deur toen de oude man hem aansprak.

„Waar ga je zo vroeg heen, kleinzoon?”

„Ik-ik-” begon Chol-soo. En hoewel hij het nog te gen probeerde te houden, kwam toen het hele verhaal eruit rollen. „In plaats van een hwangap, heb ik schande over u gebracht. Ik ben niet langer waardig uw kleinzoon te zijn.”

Oude Kang glimlachte vriendelijk. „Jij zult altijd mijn kleinzoon zijn, mijn *geliefde* kleinzoon. Kom, ik ga met je mee om de portemonnee terug te brengen.”

„Dank u!”, fluisterde Chol-soo en slikte een brok in zijn keel weg.

„Maak je maar geen zorgen meer. Mijn hwangap is dat ik weet dat mijn kleinzoon zich reukenschap geeft van iets wat hij verkeerd gedaan heeft.” Zijn donkere ogen glommen. „Ik heb het gevoel dat er nooit meer zoiets zal gebeuren.”

„Dat kan ik u beloven, opa!” zei Chol-soo nadrukkelijk. Hij lachte plotseling weer en het zware gevoel in zijn hart was weg. □

VAN VRIEND
TOT VRIEND

Uit een interview dat
Sandra Stallings had met zuster

MICHAELENE GRASSLI

de algemeen presidente van het jeugdwerk

De vader van zuster Michaelene Grassli studeerde medicijnen toen zij geboren werd. Haar familie verhuisde vaak, maar uiteindelijk bleven ze in Blackfoot (Idaho) wonen. Ze was toen negen jaar oud.

„Ik ben de oudste van zes kinderen – ik heb één zus en vier broers – en dat had zijn voordelen”, zegt zuster Grassli. „Ik had veel te doen thuis. Daardoor voelde ik me volwassen en leerde ik veel.

„Ik deelde een slaapkamer met mijn zus. We vonden het leuk om samen te zijn. Toch maakten we wel eens ruzie toen we nog klein waren: over wie er de meeste plaats in bed innam. Op een dag besloten we het probleem op te lossen. Met een pen trokken we over het midden van het laken een streep. Moeder vond dat niet zo'n goede oplossing en legde uit dat we niet meer op de lakens mochten tekenen. Toen we ouder werden, kregen we ieder een eigen kamer. Dianne verhuisde haar spulletjes naar een andere kamer, maar dat duurde maar één nacht. We vonden het eigenlijk veel leuker om samen te zijn, dus verhuisde ze de volgende dag alles weer terug.

„Voordat we 's avonds naar bed gingen, kwam mijn vader altijd nog even naar ons toe om ons verhaaltjes te vertellen”, zei zuster Grassli. „Ik zat graag bij mijn vader op schoot. Toen ik opgroeide voelde ik me altijd veilig, omdat ik wist dat mama en papa van me hielden. Ik wist dat ze eerlijk waren en dat, wat er ook gebeurde, ze het me altijd zouden laten uitleggen. Als ik iets had gedaan dat niet mocht, wist ik altijd dat ik de straf verdiend had. Mijn moeder zei tegen mij dat ze me altijd de waarheid zou vertellen en dat geloofde ik.”

Toen zuster Grassli een jong meisje was, las ze altijd graag. „Ik las graag 's avonds in bed, of buiten in de tuin op een deken.”

Zuster Grassli kon als kind goed tekenen. Op school vroegen haar vriendinnen haar vaak papieren poppetjes voor hun te tekenen. Ze tekende dan de poppen en

verschillende soorten kleren voor ze. „Ik had een oma die veel waterverfde”, zei zuster Grassli. „En zij liet mij voor het eerst kennismaken met tekenen en schilderen. Zij leerde mij hoe ik wilde rozen moest tekenen. Later leerde zij mijn dochter ook hoe ze ze moest schilderen.”

Zuster Grassli heeft blijde herinneringen aan haar kinderjaren. „Ik vond het fijn veel te leren en veel te doen.

Ik besefte dat Hemelse Vader wil dat wij van alles en nog wat leren. Het is belangrijk over de Schriften te leren, maar Hemelse Vader wil ook dat wij over alle andere goede dingen leren. Dat vond ik spannend. Ik wist dat onze Hemelse Vader helemaal om ons gaf, niet alleen maar gedeeltelijk.”

Toen zuster Grassli ongeveer acht jaar oud was, werd ze gevraagd in de zondagsschool een toespraak te houden. Ze oefende haar toespraakje over het voorsterfelijk bestaan telkens weer. „Ik vertelde hoe Jezus Christus en satan hun plannen hadden voorgelegd en dat toen het plan van Christus werd gekozen. Satan werd kwaad en zei: „Ik zal jullie wel krijgen!” Toen dacht ik: *Nou, mij krijgt hij niet!* Ik herinner me nu nog dat ik die beslissing nam. Dat gevoel van vastbeslotenheid dat ik als achtjarige had is altijd gebleven.

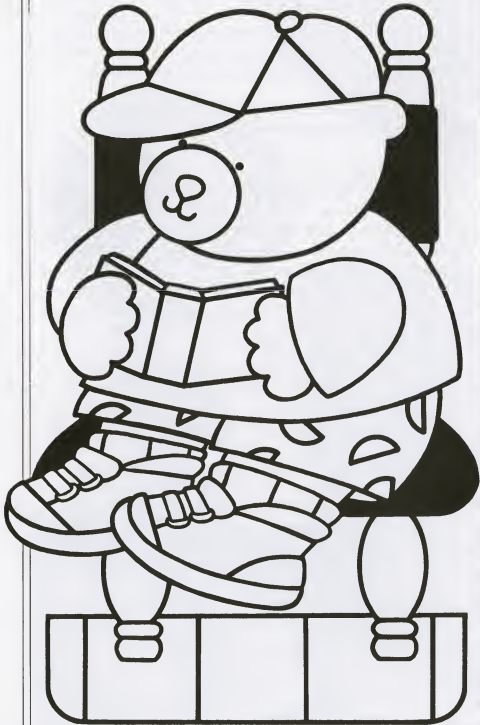
„Zowel voor volwassenen als voor kinderen is dat een belangrijke beslissing”, zei zuster Grassli. „En het houden van toespraken en het doen in de kerk wat van ons gevraagd wordt, helpt ons vooruitgang te maken en een sterker getuigenis te krijgen.

„Mijn boodschap aan alle kinderen ter wereld is dat in Jezus' leringen alle antwoorden op de problemen van het leven te vinden zijn. Als wij altijd volgens zijn leringen leven zullen we, hoe moeilijk het leven ook wordt, altijd veilig en gelukkig zijn. Zelfs als er in ons leven nare dingen gebeuren kunnen we ons van binnen rustig voelen door het evangelie na te leven.” □

VOOR DE GRAP

VERSCHILLENDE VORMEN

Zoek de getekende vormen op in het plaatje.

VAN STIP NAAR STIP

Verbind de stippen met elkaar om te zien wie al die dingen in de lucht gooit.

DRIEHOEKDOOLHOF

Help het driehoekmannetje de uitgang te vinden.
Nu kun je de hele bladzijde kleuren!

den, bleek uit een kranteartikel. Nu moet u weten, dat de Kirschbaums meestal een rustige, gelijkmatige aard hebben, behalve als ze buitengewoon geërgerd raken; dan kunnen ze zeer onbeheerst worden. Dat ondervond een notaris die een nare streek had uitgehaald bij de verkoop van een weiland. Hij kreeg tegen zijn voordeur een karrevracht mest gedeponerd, zodat hij zijn huis niet meer uit kon! Deze lading mest was eigenhandig gestort door Kirschbaum, de burgemeester. Dat nieuws was natuurlijk belangrijk genoeg om er een groot artikel aan te wijden!

De smederij groeide later uit tot een grote fabriek die allerlei sabels, degens, bijlen enzovoorts fabriceerde. Toen de bestellingen uit het buitenland te groot werden, ontstond een samenwerkingsverband met een andere grote smederij.

Om twaalf uur verlieten we het archief, beladen met gegevens van honderden voorouders, een stamboom, een gedenkboek over de geschiedenis van de zwaardenmakers van Solingen, en talloze fotokopieën van publicaties over mijn voorouders.

's Middags brachten we nog een bezoek aan het

Klingmuseum in Solingen, waar we officierssabels konden bewonderen die met goud en parelmoer waren verfraaid. Ook deze waren door de firma Kirschbaum vervaardigd voor onder andere keizer Wilhelm II, Bismarck en Von Hindenburg. De firma naam Kirschbaum was met gouden letters in het staal aangebracht. Het was allemaal wel erg indrukwekkend.

Maar indrukwekkend of niet, mijn grootvader brak met de familietraditie; hij deed afstand van zijn Duitse nationaliteit en vestigde zich als hoteleigenaar in Amsterdam.

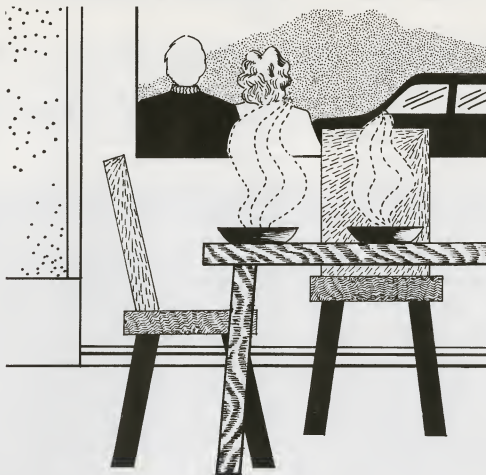
Toen we weer naar Holland reden, werd er niet veel gesproken. In gedach-

ten lieten we de ervaringen van die dag nog eens de revue passeren. In vier uur tijds vielen alle familiegegevens van honderden voorouders zomaar in onze schoot ...

Maar plotseling doorbrak ik de stilte. Ik schoot in de lach toen ik eraan dacht hoe mijn overleden voorouders misschien erg tevreden waren dat ik zo rechtstreeks naar de plaats werd geleid waar ik eindelijk de gegevens voor hun tempelverordeningen zou vinden. Maar hoe woedend moeten zij gereageerd hebben toen ze ons weer haastig weg zagen rijden naar het centrum van de stad Solingen.

Ik meende zelfs te horen wat ze riepen:

'Donnerwetter, die dumme Holländer!'

Apostelen bezoeken China

Onlangs hebben de ouderlingen Russell M. Nelson en Dallin H. Oaks, beiden lid van de Raad der Twaalf, een bezoek gebracht aan de volksrepubliek China. Ze spraken daarbij met Li Xiannian, voormalig president van de volksrepubliek en nu voorzitter van het Nationale Comité van het Politieke Adviesorgaan van het Chinese Volk.

Hoewel er geen plannen zijn om zendelingen naar China te sturen (zendingswerk is daar wettelijk verboden), kan de kerk er volgens de apostelen groeien en bloeien. Er zijn al gemeenten van de kerk in Beijing, Shanghai en Xi'an. 'Wij hebben van hoge overheidsfunctionarissen de verzekering gekregen dat er in China godsdienstvrijheid heerst', zegt ouderling Nelson. 'De mensen in China of Chinezen in het buitenland mogen lid worden van elke kerk en hun godsdienst in China beoefenen zonder angst voor onderdrukking of vervolging.' Men mag anderen om informatie over een kerk vragen, en die informatie mag ook gegeven worden. 'Er zijn facetten van de Chinese wetgeving die wij als leden van de kerk moeten leren kennen', aldus ouderling Nelson, 'maar onze leden kunnen binnen die wet functioneren. De apostelen zijn van mening dat het land nu de deur naar de buitenwereld heeft opengezet.

Wijk blinkt uit

In januari 1988 stelde de wijk St. George 7 in Utah zich ten doel dat jaar 17.000 tempelbegiftigingen te verrichten. Zij hebben dat doel met 1.000 overschreden. De wijk werd daarop in de kapel van de tempel uitgenodigd, waar zij gecompliceerder werden door tempelpresident T. LaVoy Espin. Bisschop Richard Merrill zei dat het voor de leden 'meer dan een doel is. Het is toewijding en liefde voor het werk.'

Kerkvideo in Amerikaanse steden

In het afgelopen kwartaal is de kerkvideo 'Together Forever' (Voor altijd samen) uitgezonden in alle Amerikaanse steden met een zendingskantoor van de kerk. De afdeling zendingswerk zegt dat dit slechts het begin is van het streven om mensen in vele landen in de wereld in contact te brengen met het evangelie door middel van de media.

'Together Forever' is een ontroerende, halfuur durende video over gezinsrelaties, die door Bonneville Media Communications, de omroeporganisatie van de kerk, geproduceerd is voor de afdeling zendingswerk. De video heeft onlangs de door de katholieke kerk gesponsorde 'Gabriel Award' gewonnen en kreeg bij een enquête de waardering 'zeer goed'.

Derde zendingsgebied in Utah

In januari j.l. is het derde zendingsgebied in de staat Utah georganiseerd, het Zendingsgebied Provo Utah. Het zendingsgebied omvat 137 ringen, de drie zendingsgebieden samen 397 ringen. Het totaal aantal zendingsgebieden bedraagt nu 222.

Aeroflot sluit contract met mormoonse zakenlui

De grootste luchtvaartmaatschappij ter wereld, het Russische Aeroflot, heeft een cateringcontract gesloten met twee Amerikaanse firma's die geleid worden door leden van de kerk: de Marriott Corporation, met als directeur J. Willard Marriott, president van de Ring Washington D.C., en Huntsman Chemical Corporation, geleid door Jon M. Huntsman, president van de Ring Salt Lake Monument Park. Marriott In-Flight Services, het grootste cateringbedrijf voor de luchtvaart in de wereld, zal met Aeroflot een nieuw concern oprichten, Aeromar, dat de maaltijden aan boord van de Aeroflotvluchten zal verzorgen. Aeromar sluit op haar beurt een contract met de Huntsman Corporation voor de levering van plastic eetgerei. Hiervoor zal Huntsman een fabriek in de Sovjet Unie bouwen. Tijdens een persconferentie zei Huntsman dat 'deze samenwerking symbolisch is voor de grote stappen die in beide landen gezet worden naar wereldvrede en samenwerking'. Yuri Dubinin, Sovjet-ambassadeur in Washington, zei dat hij in de toekomst meer van dergelijke gezamenlijke ondernemingen verwachtte.

Zending wint Koreaanse prijs

Ouderling Todd Seymour, zending in het Zendingsgebied Seoul-West Korea, heeft onlangs de eerste plaats behaald in de zangwedstrijd van het concours Koreaanse Volkskunst voor Buitenlanders.

Ouderling Seymour zong met bijna perfecte Koreaanse uitspraak en stemtimbre, zo schrijft een Koreaans dagblad. Nog vele Koreanen zullen deze 'christelijke zending' leren kennen, want hij zal met zijn winnende lied op de televisie verschijnen.

NIEUWE TERMEN

Nog steeds worden er door oplettende lezers termen ontdekt die onlogisch of geen goed Nederlands zijn. Veelal zijn ze tientallen jaren geleden klakkeloos uit het Engels vertaald of via het 'zendelingen-Nederlands' gemeengoed geworden. Dit is een van de redenen waarom er af en toe termen worden vervangen. Een andere reden is dat het Engelse origineel van een term vervangen is, b.v. 'genealogy' ('genealogie') door 'family history' ('familiegeschiedenis'). Hier volgen drie termen die in de laatste tijd zijn ingevoerd ter vervanging van bestaande, met gelijkblijvende Engelse originelen.

1. Keuzevrijheid.

Engels: 'free agency'; Frans: 'libre arbitre'; Duits: 'Entscheidungsfreiheit'. Vervanging van 'vrije wil', wat beter als vertaling van het Engelse 'free will' dient.

2. Wijksecretaris, ringsecretaris.

Vertaling van resp. 'ward executive secretary' en 'stake executive secretary'. De Engelse term 'executive' wordt in dit verband gedefinieerd als 'belast met bestuurlijke taken'. Daar een Nederlandse secretaris vrijwel altijd daarmee is belast, is het element 'uitvoerend' overbodig en zelfs enigszins bevreemdend; alsof er secretarissen zijn die wat uitvoeren en secretarissen die dat niet doen.

3. Leidinggevend priesterschapscomité (LPC).

Vertaling van 'priesthood executive committee' en vervanging van 'uitvoerend priesterschapscomité'. De Engelse term 'executive' kan in dit verband 'uitvoerend' of 'leidinggevend' betekenen. Het laatste past in onze situatie: de leiding van de priesterschap berust bij deze broeders, maar ze zijn niet de enigen die de programma's van de kerk uitvoeren.

Natuurlijk wil niemand veranderen terwille van verandering. Ouderling Jacob de Jager placht hier te lande te zeggen: langzaam veranderen dient de evenwichtigheid van de kerk. Dit zijn zeker geen revolutionaire veranderingen, maar ze komen de duidelijkheid zeer zeker ten goede. In de handboeken en andere publicaties zullen deze veranderingen te zijner tijd ingevoerd worden.

Poul Stolp

Zomerkamp alleenstaanden

Datum:
29 juli - 5 augustus 1989

Thema:
Onze zegeningen delen

Plaats:
Vakantieverblijf 'De Leemkule',
Leemkule 6, Hattem (een paar
kilometer ten zuidwesten van Zwolle)

Kosten:
f 175,-; overmaken voor 1 juni 1989
op girorekening 3532618 of
bankrekening 54.55.98.885 t.n.v.
De Kerk van Jezus Christus vd HLD
te Amstelveen, inzake kamp '89

Inlichtingen:
Ria de Wit, tel. 05700-51628
Anneke van Loon, tel. 010-4148738

Nieuw boek voor jongemannen:

HET PRIESTERSCHAP IN WOORD EN DAAD

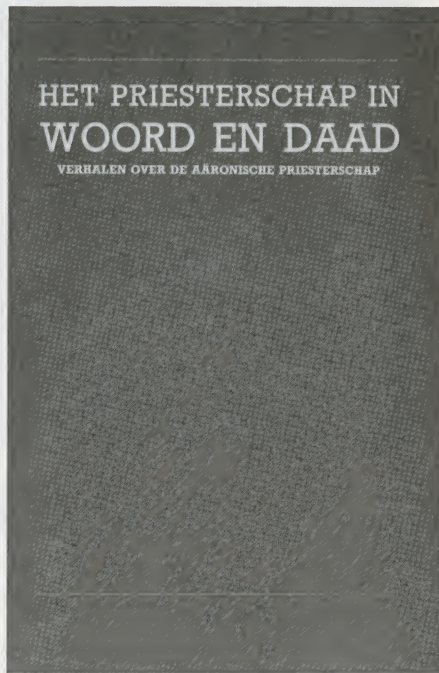
verhalen over de Aäronische priesterschap

(Gebonden, 155 blz., NLG 11,-/BEF 200,-
catalogusnummer PBMA1033DU)

Het priesterschap in woord en daad is een compilatie van artikelen en verhalen, die eerder in de kerkelijke tijdschriften verschenen, over het Aäronisch priesterschap en ervaringen van jongemannen met dat priesterschap.

Het boek is opgedeeld in vier afdelingen. De eerste bevat artikelen over het Aäronisch priesterschap van onder andere president Ezra Taft Benson, president Thomas S. Monson, ouderling Boyd K. Packer en ouderling Bruce R. McConkie. In de andere afdelingen over respectievelijk diakenen, leraren en priesters staan behalve instructies over hun taken - bijvoorbeeld van ouderling Vaughn J. Featherstone, momenteel de algemeen jongemannenpresident, over de taak van een diaken - ook verhalen waar jonge priesterschapsdragers zichzelf in zullen herkennen. Zoals de wijze les die een diaken leert over de heiligheid van het avondmaal in *Over water en brood*, of de heractivering van de schrik der school, die al jaren minder-actief is, door twee diakenen die hun twijfels hebben over deze opdracht van hun quorumpresident in *Wie is er bang voor Jerry Snook?*.

Verder een verhaal over een lerarenquorum dat met schade en schande leert dat het stelen van een watermeloen wel degelijk gevolgen heeft; een verhaal over een jongen die de wedstrijd van zijn leven worstelt; over beresporen, over een jachtongeval, over winnen en verliezen, over eer en vriendschap, over ... nog veel meer.

Een aanrader voor iedere Aäronisch priesterschapsdrager en iedereen die de jongemannen van de kerk een warm hart toedraagt.

Bert Niessink

Echtpaar Vreeken op tempelzending

In februari j.l. werden broeder Lucas Vreeken, voormalig president van de Gemeente Den Helder, en zijn echtgenote Adele, op zending geroepen in de Frankfurt-tempel als tweede raadgever van de tempelpresident respectievelijk als assistent-tempelmater. Op verzoek van Kerknieuws vertelt broeder Vreeken in het kort iets over zichzelf en zijn vrouw en over hun gevoelens over hun nieuwe roeping.

Wij zijn sinds 23 mei 1983 lid van de kerk, we hebben twee kinderen, een getrouwde zoon van 30 en een dochter van 28.

Onze dochter was in haar tienerjaren een fan van de toen beroemde Osmond Brothers. Zij begon het Boek van Mormon te bestuderen en werd tenslotte op 23 maart 1980 in Amerika gedoopt. Voor die tijd waren wij al begonnen om deze voor ons onbekende kerk te onderzoeken, om onze dochter voor een eventuele misstap te behoeden. Mijn vrouw liet zich uitvoerig door onze dochter informeren, ik bestudeerde de boeken die zij overal in ons huis met voorbedachte rade had neergelegd. En niet zonder gevolg: kort na mijn functioneel leeftijdsonslag bij de koninklijke marine

gingen wij op reis en ergens op de Duitse autobaan besloten wij beiden lid te worden.

Na onze doop hebben wij een half jaar in Oostenrijk doorgebracht. In de tweede helft van 1984 keerden wij naar Den Helder terug om in oktober naar Engeland te gaan voor familiebezoek en om ons huwelijk in de Londen-tempel te laten verzegelen.

Op mijn verjaardag in 1984 (15 december) werd ik opgebeld door mijn toenmalige ringpresident, Anne Hulleman. Dat vond ik erg sympatiek, maar al snel kwam ik erachter dat het telefoontje niet plaatsvond omdat ik jarig was. Hij vroeg of ik de volgende dag in de kerk aanwezig zou zijn, en of ik een half uurtje eerder wilde komen voor een gesprekje. De volgende dag

voond dit gesprek plaats en werd ik geroepen als gemeentepresident. Ik voelde mij in het diepe gegoooid. Mijn vrouw werd geroepen als raadgeefster in de ZHV en was vorig jaar ook vertegenwoordigster public communications.

Tijdens de tempelweek van de Ring Den Haag in januari werden wij door president J. Jansen geroepen om een zending van achttien maanden te vervullen in de Frankfurt-tempel. Na de roeping hadden we met tempelpresident F. Enzo Busche een kennismakingsgesprek. Na onze tempelweek gingen we twee weken naar Oostenrijk en konden daar in de stilte van het berglandschap nadenken over deze bijzondere en heerlijke roeping. Terug in Den Helder hadden we alles aardig weer op een rij, maar dat duurde niet lang.

Op donderdagavond 2 februari ging de telefoon, we stonden op het punt om naar bed te gaan. Aan de lijn was president Thomas S. Monson, die heel gewoon, helder en duidelijk klonk, net alsof hij in Den Helder was en ons even iets wilde vragen. Mijn vrouw werd geroepen als assistent-tempelmater en ikzelf als tweede raadgever van president Busche. Van slapen kwam die nacht niet veel meer. Voor de tweede maal hebben wij beide het gevoel in het diepe te worden gegoooid, zonder te kunnen zwemmen. Alleen het feit dat wij er zeker van zijn dat wij uiteindelijk door onze Hemelse Vader geroepen zijn en Hij ons kent, heeft ons gerustgesteld.

Onze zending zal medio maart aanvangen en hoogst waarschijnlijk twee jaar duren, en we hebben er reuze zin in. Wij hopen in de toekomst zowel voor president Busche en zijn vrouw, als voor alle Nederlandstalige tempelbezoekers een steun te kunnen zijn. Tot ziens in Friedrichsdorf.

Steeds meer Nederlandse leden op tempelzending

Het aantal Nederlandse tempelzendingen in de Frankfurt-tempel groeit nu gestaag. Naast broeder en zuster Vreeken zijn ook Gerard en Jannie Clement en Frieda Blokpoel, alle drie uit de Wijk Rotterdam-Zuid in de Ring Den Haag, op tempelzending.

In deze Zendelingenpagina's een verslag van zuster Anneke van Til uit de Wijk Amersfoort, die in het Zendingsgebied Amsterdam Nederland werkzaam is, en zuster Hellen Bouman, die een zending vervult in het Zendingsgebied Washington D.C. North.

Anneke van Til

Het is altijd mijn verlangen geweest om eens op zending te gaan, het liefst in mijn moedertaal, en het is gelukkig niet bij een verlangen gebleven. In één nacht tijd heb ik besloten om op zending te gaan. De volgende dag ben ik gelijk wat zaken gaan regelen. Mijn Hemelse Vader heeft me daar heel veel hulp bij gegeven, anders was het me nooit gelukt om te gaan.

Mijn zending begon op woensdag 13 april 1988. De volgende dag werd ik samen met een zendeling op de trein naar Antwerpen gezet. We raakten zo druk in gesprek dat we in Antwerpen vergaten uit te stappen en gezellig doorreden naar Brussel. Tenslotte arriveerden we, zij het met enige vertraging, toch nog in de Scheldestad. In vorige afleveringen van de Zendelingenpagina's is al gesproken over de pracht van deze stad, en ik kan dat alleen maar beamen.

Ik bevind mij nu in de studentenstad Leuven, de stad van 'Fonske', de student die al studierend de wijsheid in het hoofd giet. Men heeft mij verteld dat deze stad van 60.000 inwoners voor niet minder dan de helft uit studenten bestaat. Leuven ligt in een heuvelachtig landschap. Sommige heuvels zijn behoorlijk steil, zodat je met de fiets aan de hand naar boven moet lopen. Dat is te doen, want aan de andere kant ga je in een sneltreinvaart weer naar beneden.

De Belgen zijn gezellige, lieve, gastvrije mensen. Ik voel me hier prima op m'n gemak. Kokkerellen kunnen ze hier als de beste. Er zijn leden die je graag als een tonnetje zo rond zien vertrekken.

'Fonske', de student die al studierend de wijsheid in het hoofd giet.

Zuster Anneke van Til, zittend rechts, met enkele collega-zendingzusters.

De leden die ik in Antwerpen en Leuven heb leren kennen zijn in één woord geweldig. Als je hulp nodig hebt, staan ze altijd klaar, zeker wat het zendingswerk betreft. Ook de jeugd is bereid de kerk in België sterk te maken.

In het zendingswerk kunnen oud en jong prima samenwerken. Mijn collega's moesten aanvankelijk allemaal even wennen aan de gedachte dat hun collega ouder was dan hun eigen moeder. Maar toch bleek dat verder geen belemmering te zijn. We waren niet alleen collega's maar ook vriendinnen, en dat maakte het stukken eenvoudiger.

De mooiste momenten zijn en blijven die momenten waarop iemand zegt zich te willen laten dopen. Daarom is zendingswerk echt het mooiste werk dat er is.

Een kerkleider heeft eens gezegd: 'Iemand die op zending is, studeert aan de universiteit van God.' Ik ben al wat ouder, maar toch kan ik zeggen dat ik op zending veel geleerd heb over de waarde van het leven en de eeuwigheid.

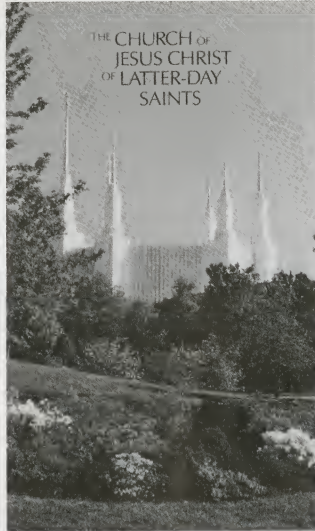
Ik ben blij en dankbaar voor het jaar dat achter me ligt.

Hellen Bouman

Als je je vrienden op zending ziet vertrekken om een zending te vervullen, dan gaat er heel wat door je heen. Ik vroeg me af: kan ik dat? wil ik dat? In die periode had ik een gesprek met mijn gemeentepresident, en hij gaf me de uitdaging serieus over een zending na te denken. Ik was helemaal niet van plan om die uitdaging aan te nemen en besloot toen min of meer: ik nooit.

Maar het leek wel of ik voortdurend met het onderwerp 'zending' geconfronteerd werd, en na ongeveer een jaar wikken, wegen en strijd besloot ik om de stap te wagen. Ik belde mijn gemeentepresident en zei dat ik 'dringend' met hem moest praten. Niet lang daarna nam ik op Schiphol afscheid van familie en vrienden om aan mijn zending te beginnen.

In Salt Lake City werd ik opgehaald door de moeder van een vriend, die me de volgende dag de stad liet zien. Daarna gingen we naar Provo om me te melden op het opleidingsinstituut voor zendelingen, de 'MTC'. Toen ik aan de balie stond, hoorde ik mijn naam roepen. Ik keek om en zag daar de zending die mijn moeder gedoopt had, een heel ontroerende ervaring. De tijd in de 'MTC' vloog om en twee weken later reisde ik naar Baltimore Washington International Airport, waar ik met mijn MTC-groep werd opgewacht door de zendingspresident

en zijn assistenten. In het zendingshuis hadden we een gezamenlijke maaltijd en namen we de regels in het witte zendelingenhandboekje door, waarna we een dienst in de Washington-tempel deden. De volgende ochtend werden we aan onze collega voorgesteld en vertrokken we naar ons werkgebied. Mijn eerste stad was Germantown, een mooi plaatsje in een schitterende omgeving die inderdaad wat aan Duitsland doet denken. Daar zag ik voor het eerst een algemene conferentie rechtstreeks op tv, en toen voelde ik heel sterk hoezeer het een voorrecht is om hier te mogen zijn. Meer dan ooit weet ik nu dat president Ezra Taft Benson een profeet en een man van God is. Na drie en een halve maand in Germantown werd ik overgeplaatst naar Annapolis, de stad waar ik nu werk. De leden hier zijn geweldig en helpen ons enorm met het

zendingswerk. Om maar wat te noemen, elke dinsdag-, woensdag- en donderdagavond gaan ze met de zendelingen op stap, langs de deuren of mee naar onderzoekers. Nu pas beseft ik hoe belangrijk die hulp ook is. Als zending word je na een paar maanden overgeplaatst, en dan heeft de onderzoeker de hulp en steun van de plaatselijke leden hard nodig.

Het is geweldig om als zendinge te zien hoe de Geest met mensen kan werken. Ik heb op dat gebied veel ervaringen gehad die ik nooit meer zal vergeten. Ik heb vele malen met mijn collega en met onderzoekers op de knieën gezeten om met hen aan de Heer te vragen of de kerk waar was, of Joseph Smith een profeet was en of het Boek van Mormon waar is. We hebben één keer tien of vijftien minuten op onze knieën gezeten, waarbij de onderzoekers niets zeiden en wij ook niet, en waarbij we met tranen in onze ogen voelden hoe de Heilige Geest getuigenis gaf. Ze werden een week later gedoopt. Heerlijk, om een instrument in Gods handen te zijn en op deze manier iets in het leven van deze mensen te betekenen.

Ik ben dankbaar voor de kennis dat God leeft, dankbaar voor het voorbeeld van Jezus Christus. Ik ben erachter gekomen dat je door op zending te gaan niet minder in de schuld bij de Heer komt te staan, maar meer, zo groot zijn de zegeningen. Ik houd van mijn kikkerlandje, maar dit mooie Maryland zal ik nooit vergeten.

Zuster Hellen Bouman.

In het zendingsveld

Valentin Arts
England Coventry Mission
4 Cophthall House, Station Square
Coventry, West Midland
Engeland CV1 2PP

Pieter Paul van Beek
England Leeds Mission
Technocentre, Station Road
Horsforth, Leeds
Yorkshire
Engeland
LS18 5BJ

Daniël Beijerling
England London South Mission
484 London Road
Mitcham, Surrey
Engeland
CR4 4ED

Tineke van der Bijl
England Leeds Mission
Technocentre, Station Road
Horsforth, Leeds
Yorkshire
Engeland LS18 5BJ

Frida Blokpoel
p/a Talstraße 10
6382 Friedrichsdorf 1
West-Duitsland

Joep Boom
England Leeds Mission
Technocentre, Station Road
Horsforth, Leeds
Yorkshire
Engeland LS18 5BJ

Hellen Bouman
Washington D.C. North Mission
12520 Prosperity Drive
Silver Spring, Maryland 20904
U.S.A.

Ruud den Brouwer
New York New York Mission
55 Northern Blv, suite 206
Great Neck, New York 11021
U.S.A.

Lex de Bruijn
England Leeds Mission
Technocentre, Station Road
Horsforth, Leeds
Yorkshire
Engeland LS18 5BJ

Gerard en Jannie Clement
p/a Talstraße 10
6382 Friedrichsdorf 1
West-Duitsland

Erwin Decker
England London South Mission
484 London Road
Mitcham, Surrey
Engeland CR4 4ED

Hans Donker
England London Mission
64-68 Exhibition Road
London
Engeland
SW7 2PA

Mauricio Fuenzalida
Mission Belge de Bruxelles
Brand Whitlock Blv 87
1040 Brussel
België

Dorthe Iversholt
England Coventry Mission
4 Cophthall House, Station Square
Coventry, West Midland
Engeland
CV1 2PP

Jim Jansen
England London South Mission
484 London Road
Mitcham, Surrey
Engeland
CR4 4ED

Michael Jansen
England Bristol Mission
Southfield House
2 Southfield Road
Westbury on Trym, Bristol
Engeland
BS9 3BH

Hans Jobst
Canada Toronto Mission
338 Queen Street, suite 214
Brampton, Ontario L6V 1C5
Canada

Arno Karssen
England London South Mission
484 London Road
Mitcham, Surrey
Engeland
CR4 4ED

Katrien Lombaert
Mission Suisse de Genève
Chemin William-Barby 8
CH-1292 Chambesy (GE)
Zwitserland

Philip Riem
Zendingsgebied Amsterdam Nederland
Noordse Bosje 16
1211 BG HILVERSUM
Nederland

Marieke Schoute
England London South Mission
484 London Road
Mitcham, Surrey
Engeland CR4 4ED

Johanna van Tellingem
Zendingsgebied Amsterdam Nederland
Noordse Bosje 16
1211 BG HILVERSUM
Nederland

Anneke van Til
Zendingsgebied Amsterdam Nederland
Noordse Bosje 16
1211 BG HILVERSUM
Nederland

Serge Vandendriessche
England Bristol Mission
Southfield House, 2 Southfield Road
Westbury on Trym, Bristol
Engeland BS9 3BH

Katinka Varenkamp
England Coventry Mission
4 Cophthall House, Stationsquare
Coventry, West Midland
Engeland CV1 2PP

Jan Vlonk
England Manchester Mission
Paul House, Stockport Road, Timperley
Altrincham, Cheshire
Engeland WA15 7UP

Monique van der Vooren
Zürich-Mission, Schweiz
Pilatusstrasse 11
CH 8032 Zürich
Zwitserland

Lucas en Adele Vreeken
p/a Waldstraße 42
6365 Rosbach-Rodheim 3
West-Duitsland

DE VERVULLING VAN EEN ZEGEN

Stanton McDonald

Als arts heb ik vaak te maken met patiënten op de rand van de dood. Maar weinig van deze ervaringen hebben mijn hart dieper geraakt dan de ervaring met Cal en Lola Hamilton. Lola was tweeënzestig jaar en al jaren ziek. Zij was bijna blind als gevolg van diabetes, en leed aan zware artrose en aan een chroni-

sche hart- en longziekte. Zij zag er moe en afgemat uit en ouder dan haar werkelijke leeftijd.

Maar voor haar echtgenoot, Cal, was Lola's zwakke gezondheid geen last. Hij was gezond en sterk, zag er tien jaar jonger uit dan hij werkelijk was en nog altijd was hij druk in de weer op zijn boerderij. In de twee jaar dat ik hen gekend heb, ging het welzijn van zijn vrouw hem voor alles.

Lola's verzorging nam zo goed als alle tijd in beslag. Maar Cal deed het meeste zelf en was altijd opgewekt en enthousiast. Hun kinderen die allen getuwd zijn, hielpen ook mee. De verzorging die Lola thuis kreeg, was vaak beter dan wat zij in een ziekenhuis kon krijgen.

De dagen verstreken en Lola bleef in het ziekenhuis. Cal bleef aan haar zijde. Dergelijke spanningen brengen vaak de lelijkste trekken van iemands karakter naar buiten maar Cal bleef beleefd.

In de loop van twee jaar werd Lola vier keer voor een lange periode opgenomen in het ziekenhuis. Cal week niet van haar bed en sliep zelf in een stoel of op een veldbed. Alleen als één van de kinderen aanwezig was, gunde hij zichzelf wat tijd om te eten. In al die dagen heb ik nooit één enkel woord van kritiek op een verpleegster of iemand anders gehoord. In plaats daarvan prees en dankte Cal ons voor ons werk.

Toen Lola tenslotte een ernstige beroerte kreeg, zat Cal totaal in de put. Hij ging nooit meer bij haar weg. Lola lag in coma toen zij een priesterschapszegen ontving. Tot onze grote verrassing werd daarin beloofd

dat zij volledig zou herstellen. Vanwege die zegen deden wij al het mogelijke om haar leven te verlengen.

De dagen verstreken en Lola bleef buiten bewustzijn. Cal verliet niet één keer het ziekenhuis, maar men kon de spanning en hartzeer op zijn gelaat met de dag zien toenemen. Hij raakte ontmoedigd en begon er zo mager en vermoeid uit te zien dat ik mij afvroeg of hij gestopt was met eten. Slechts nu en dan deed hij een hazeslaapje. Telkens als Lola's ademhaling stakte of onregelmatig werd, sprong hij op om te kijken of alles goed met haar was.

Dergelijke spanningen brengen vaak de lelijkste trekken van iemands karakter naar buiten maar Cal bleef beleefd. Deze vriendelijke man droeg zijn verdriet op waardige wijze.

Op een zaterdag verliet ik Cal en Lola, ging naar de dokterskamer en liet mij in een stoel vallen. Ik dacht aan Cals pijn en verdriet en de tranen sprongen mij in de ogen.

Nogmaals vroeg ik mijn Hemelse Vader wat ik als Lola's arts kon doen. Had ik iets over het hoofd gezien? Ik vroeg om uitleg over de priesterschapszegen van Lola. Hoe kon iemand zo'n belofte geven? Was die priesterschapsdrager wel geïnspireerd toen hij die uitspraak deed?

Op dat ogenblik kwam een bepaalde gedachte zeer sterk bij mij op. De enige manier waarop Lola volledig kon herstellen, was door naar het volgende leven over te gaan. Ik had deze gedachte voordien reeds gehad en zelfs tegenover Cal verwoord. Maar nu ging die gedachte gepaard met een intens vreugdegevoel. In mijn gedachten kon ik Lola zien, beminnelijk en aantrekkelijk, hersteld van al haar kwalen.

Mijn verdriet was voorbij. Ik voelde de onmiskenbare vreugde en vrede die alleen de Heilige Geest kan geven.

Ik verliet de dokterskamer met vrede in mijn hart. Enkele uren later stierf Lola kalm en vredig en ging Cal ten slotte terug naar zijn huis.

Ik ben Cal dankbaar dat hij mij door zijn voorbeeld de ware betekenis van liefde en opoffering heeft onderwezen. Ook de Heer ben ik zeer dankbaar voor het wonder van persoonlijke openbaring dat een uitputtende en geloofsbeproevende ervaring omhoog tot een aangename en geloofsversterkende ervaring. □

Stanton McDonald is arts; hij woont in de Ring Heber Utah Oost.

CHRISTELIJKE LIEFDE BEGINT MET VERDRAAGZAAMHEID

Ann N. Madsen

Een van mijn vroegste jeugdherinneringen komt van mijn vader, een ware vredestichter, die ruzies in ons gezin bijlegde met de woorden: „Wees verdraagzaam; wij zijn allemaal uniek. Mensen verschillen nu eenmaal, maar dat is niet noodzakelijk een slechte zaak.”

Ik weet dat deze herinnering aan vaders woorden mij geholpen heeft om de verschillen tussen mensen te leren begrijpen.

President Gordon B. Hinckley is ingegaan op een probleem dat te maken heeft met het beginsel dat mijn vader onderwees. Hij heeft gezegd: „Wij leven in een maatschappij die zich voedt met kritiek. Het is zo gemakkelijk om te vitten, en daar weerstand aan bieden vereist veel zelfbeheersing. (. . .) De vijand der waarheid wil verdeeldheid zaaien en een houding van kritiek in ons aanwakken, die als er geen halt aan wordt toegeeroepen, ons zal beletten het grootste, ons door God gegeven doel, na te streven. Wij kunnen het ons niet veroorloven dat te laten gebeuren.” (Aprilconferentie 1982.)

Hoe moeten wij in deze moeilijke tijd dan reageren op dagelijkse kritiek en de vijandige houding van de wereld? Hoe moeten wij reageren op de dagelijkse wrijvingen en tekortkomingen in ons eigen leven?

Ik ben van mening dat een deel van het antwoord staat in twee Artikelen des Geloofs. Het elfde artikel luidt: „Wij eisen het goed recht de almachtige God te vereren volgens de stem van ons eigen geweten, en kennen alle mensen hetzelfde goed recht toe, hoe, waar of wat zij ook mogen vereren.” (cursivering toegevoegd.)

„Kennen alle mensen hetzelfde goed recht toe” verwoordt natuurlijk de idee van godsdienstige *verdraagzaamheid*. Volgens mij kan dit evangeliebeginsel worden uitgebreid tot elke vorm van verdraagzaamheid, de soort verdraagzaamheid die mijn vader mij wilde leren.

In het dertiende artikel staat een andere zinsnede die verband houdt met de voorgaande: „Wij geloven

(. . .) goed te moeten doen aan *alle* mensen.” (cursivering toegevoegd.) Volgens mij slaat „aan alle mensen goedgevoerd” op een eigenschap die een stap verder gaat dan „alle mensen hetzelfde goed recht toekennen”, een eigenschap die wij *barmhartigheid* kunnen noemen, ofwel de soort liefde die de Heiland heeft. Ik ben van mening dat verdraagzaamheid tot barmhartigheid leidt en dat het onmogelijk is dat iemand ware christelijke liefde kan beoefenen zonder eerst verdraagzaamheid geleerd te hebben.

Het tegengestelde van verdraagzaamheid is natuurlijk onverdraagzaamheid of eigendunk; beide zijn andere woorden voor wat President Hinckley kritiek en vitterij noemt. Waarom *zijn* wij soms onverdraagzaam of kritisch tegenover onze omgeving?

Volgens mij komt dat vanwege de verschilpunten waar mijn vader mij op wees. Wij zonderen ons af van andere mensen omdat we anders zijn. Wij voelen ons goed bij diegenen die gekleed gaan, denken en handelen zoals wij; en wij voelen ons niet op ons gemak in de buurt van diegenen die van ons verschillen.

Lichamelijke gebreken of verschillen bijvoorbeeld kunnen een gevoel van onbehagen veroorzaken. Natuurlijk zullen de meeste mensen dergelijke verschillen nooit openlijk aangeven. Maar doet u moeite om over dat verschilpunt heen te kijken om vriendschap te sluiten? Het evangelie leert ons dat het eeuwige in ons, ons een band verschaft die wij door dergelijke lichamelijke verschillen niet mogen laten verzwakken.

Leeftijd is een verschilpunt dat weinig te betekenen heeft. Ik herinner mij nog heel goed het moment toen een vriendelijke 82-jarige vrouw, waar ik erg veel respect voor had, mij vertelde dat zij mijn vriendschap bijzonder op prijs stelde. Gek genoeg had ik vriendschap nooit op die manier de zogenaamde leeftijdsbarrière zien doorbreken. Maar veel van wat ik weet, heb ik geleerd van het luisteren naar en gadeslaan van mensen die ouder en wijzer of jonger en wijzer waren dan ik.

VERDRAAGZAAMHEID EN GEDULD KUNNEN LEIDEN TOT DE LIEFDE EN BARMHARTIGHEID DIE DE HEILAND HAD, DIE GEEN VIJANDEN ZAG ONDER DEGENEN DIE HEM KRUISIGDEN.

Een aantal verschilpunten, zoals de lichamelijke die ik zopas noemde, zijn totaal onbelangrijk en zouden ons nooit van elkaar mogen verwijderen. Ook de meeste culturele verschillen kunnen in deze categorie worden ondergebracht. Onze kerk is een wereldkerk die in vele verschillende culturen is doorgedrongen.

Deze kennis helpt ons in relaties waar er verschilpunten zijn die *wel* ter zake doen zoals waarden, principes, waarheid en de godsdienstige ervaring die wij getuigenis noemen. Wij hangen naar de waarheid, maar dat moet ons er niet van weerhouden verdraagzaam, barmhartig en lief te zijn. Anderen aanvaarden en liefhebben, betekent nog niet dat wij hun ideeën moeten overnemen of neerbuigend moeten zijn. Als anderen in dergelijke fundamentele zaken met ons van mening verschillen, moeten wij onderscheid leren maken tussen de mens en zijn tradities. Goede mensen kunnen verkeerde geloofsopvattingen hebben.

Bovendien volgt uit het hebben van de waarheid en het *kennen* van rechtschappen en ware beginselen niet automatisch dat een heilige der laatste dagen beter of rechtvaardiger is dan anderen. Zo zou het wel moeten zijn – het is het in praktijk brengen van onze kennis dat echt van belang is. Joseph Smith leerde: „De ganse godsdienstige wereld beroemt zich op gerechtigheid, maar het is de leerstelling van de duivel door het voeden van zelfgenoegzaamheid het menselijk verstand te vertragen en vooruitgang te verhinderen. Hoe dichter wij tot onze hemelse Vader naderen, hoe groter ons medelijden met zielen die omkomen. Wij wensen dat wij hen op onze schouders konden nemen en hun zonden achter ons werpen. (. .) Als u wilt dat God barmhartig jegens u is, wees dan barmhartig jegens anderen.” (*Leringen van de Profeet Joseph Smith*, blz. 217.)

Het evangelie leert ons dat wij onze broeders en zusters niet mogen veroordelen om hun zonden of zwakheden, maar dat wij hen door onze levenswijze tonen hoe zij aan de zonde kunnen ontkomen door de waarheid te leren kennen en die na te leven. Satan moet wel in zijn vuistje lachen als wij anderen veroor-

delen, kritiek leveren of hen een etiket opplakken.

Ik herinner mij de elfjarige jongen die ik jaren geleden in het jeugdwerk onderwees. Hij had de naam een „onruststoker“ te zijn. Toen ik hem beter leerde kennen, merkte ik echter dat dat etiket fout was; het zou „mentaal alert“ of „slimmer dan de rest“ moeten zijn. Hij verveelde zich omdat hij alle antwoorden kende. Hij had een uitdaging nodig.

Geven wij een broeder of zuster de kans om te veranderen en zich te bekeren, of blijven wij vasthouden aan etiketten, ook als die al lang niet meer overeenstemmen met de werkelijkheid?

Onlangs hoorde ik over een geëxcommuniceerde man die woedend en zonder enig gevoel voor bekering de kerkelijke rechtbank verliet. Velen van ons zouden, als wij bij die rechtbank aanwezig waren geweest, gezegd hebben: „Laat hem zich eerst maar eens bekeren.“ Anderen kunnen zelfs gedacht hebben: Maar goed ook dat hij is afgesneden. Maar een van de aanwezige hogeraadsleden heeft die man verscheidene jaren drie keer per week bezocht, totdat die persoon zich had bekeerd, weer tot de kerk toetrad en actief werd.

Hoe denk ik over de man die onlangs of reeds lang geëxcommuniceerd werd? Of over de jonge, ongehuwde moeder? Of de jongeman, heilige der laatste dagen of niet, van zendingstleeftijd die met een drug- of een alcoholprobleem worstelt? Waarom niet deze reactie uit Jesaja 1:18-19:

„Komt toch en laat ons tezamen richten, zegt de Here; al waren uw zonden als scharlakken, zij zullen wit worden als sneeuw; al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol. Als gij gewillig zijt en luistert, zult gij het goede des lands eten.“

Dit is één van de mooiste boodschappen van het evangelie, maar helaas een boodschap die wij geheim houden voor diegenen die wij liever niet in liefde benaderen.

Hoe sta ik dan tegenover de leden van andere godsdiensten, welke dan ook? Zouden wij de raad kunnen toepassen die Lyman Sherman kreeg in Leer en Verbonden 108:7?

LEEFTIJD IS EEN VERSCHILPUNT
DAT WEINIG TE BETEKENEN HEEFT.
WIJ KUNNEN VEEL LEREN VAN DE
MENSEN DIE OUDER EN WIJZER OF
JONGER EN WIJZER ZIJN.

„Versterk daarom uw broederen door uw ganse levenswandel, door al uw gebeden, door al uw vermaningen, en door al uw handelingen.“

Drie keer komt het woord *al* voor in dat vers. Veel ruimte voor uitzonderingen laat het niet.

Als wij geduldig leren zijn, en alle mensen de kans geven om de waarheid in hun eigen tempo te ontdekken, doen wij een aanzienlijke stap in de richting van de liefde en barmhartigheid die de Heiland had, die geen vijanden zag onder degenen die Hem kruisigden. Zijn voorbeeld is een tijdloos voorbeeld, dat ons de weg onderwijst die loopt van verdraagzaamheid over barmhartigheid naar volmaakte liefde. Hij die elke reden had om tegen zijn vijanden tekeer te gaan, zei echter: „En als Ik van de aarde verhoogd ben, zal Ik *allen* tot Mij trekken.“ (Joh. 12:32; cursivering toegevoegd). Aldus gaf Hij zichzelf als een offer voor ons, zodat wij de ruimte zouden hebben om ons te bekeren.

Moeten wij dan niet hetzelfde doen voor het wereldomvattend gezin van onze Hemelse Vader? □

IEDER LID EEN ZENDELING

Doel: de zusters eraan te herinneren dat iedere heilige der laatste dagen een succesrijke zendeling kan zijn.

De opdracht van de Heer „het evangelie aan de ganze schepping te onderwijzen“ (Marc. 16:15) is evengoed op ons van toepassing als op de discipelen vanouds. President Benson zegt: „Wij moeten zendingswerk ernstig opnemen. Van ons wordt meer verwacht dan van enige andere generatie voor ons.“ (Aprilconferentie 1985.)

De vier zoons van Mosiah zijn goede voorbeelden van succesrijke zendingen. Zij waren zonder twijfel bang om te prediken. Maar toen zij zich voorbereidden, „vatten zij moed in hun hart (. . .) om voort te gaan.“ (Alma 17:12.)

Deze jongemannen bekeerden zich van hun zonden en probeerden met heel hun hart te leven volgens het evangelie (zie Mos. 27:32-37). Zij „hadden de Schriften ijverig onderzocht, opdat zij het woord Gods mochten weten.“ Ook hadden zij gevast en gebeden opdat God „hun een deel van Zijn Geest zou geven om hen te vergezellen, opdat zij middelen in de handen van God mochten zijn, om (. . .) hun broeders (. . .) tot de kennis der waarheid te brengen“ (zie Alma 17:2-3, 9). Hun voorbereiding kan ons tot voorbeeld strekken.

„Om zendeling te zijn hoeven wij niet naar verre en vreemde landen te worden gezonden“, zegt ouderling M. Russell Ballard. „Onze burens, vrienden, kennissen, familieleden en de onbekende die verderop in de straat woont, maken allemaal deel uit van de wereld waarin wij de evangelieboodschap behoren uit te dragen.“

Ouderling Ballard heeft een methode geopperd die ons bij ons zendingswerk van nut kan zijn. Eerst kunnen wij in gebed een datum prikken waarop wij

iemand gevonden zullen hebben die bereid is om naar de boodschap van het evangelie te luisteren. Daarna kunnen wij bidden en vasten, opdat de Heer ons zal laten weten aan wie wij de evangelieboodschap kunnen vertellen. „U zult bijzondere geestelijke ervaringen opdoen door de inspiratie die u van de Heer zult ontvangen“, zegt ouderling Ballard. „Hij zal u een betere kijk op dit werk geven door namen van niet-leden in uw gedachten te laten opkomen. (. . .) Het zal u worden ingegeven wat u moet zeggen en hoe u de verschillende mensen moet benaderen.“

Als wij de leiding van de Heer zoeken bij het zendingswerk dat wij doen, zullen wij ons eigen leven en dat van anderen rijkelijk zegenen. Ouderling Ballard voegt eraan toe: „Geen enkele vreugde is te vergelijken met de vreugde die men ervaart wanneer men het licht van het evangelie van Jezus Christus in het leven van één van de kinderen van onze Hemelse Vader brengt.“ (De Ster, januari 1985.) □

Suggesties voor huisbezoeksters

1. Lees Alma 17 en Alma 26. Bespreek hoe wij het voorbeeld van de zoons van Mosiah kunnen navolgen bij de voorbereiding en het doen van zendingswerk.

2. Vertel de ervaring die u had toen u een niet-lid of een minder-actief lid liet delen in het evangelie. Moe-dig de zuster aan om leiding te bidden, zodat zij mag weten wie zij kan laten delen in het evangelie.

(Zie Hulpboek voor de gezinsavond, blz. 135-142 en 256-257 voor aanverwante stof.)

De jongen was niet
in staat om te lopen
of iets te dragen,
maar zijn bisschop
bedacht een manier
waarop hij toch het
avondmaal kon
rond dienen.

DE GEHANDICAPTEN HELPEN

Carmen B. Pingree

De bisschop van een twaalfjarige jongen die gekluisterd was aan een invalidewagentje, zocht hem thuis op en nam een meeltat mee. Omdat de jongen niet kon lopen en ook niets kon dragen nam deze meelevende priesterschapsleider de maat van zijn rolstoel en maakte een plankje waar een avondmaalschaal op kon staan. De leden van de wijk zien nu elke week een prachtig voorbeeld van naastenliefde in daad: de andere priesterschapsdragers duwen om de beurt zijn wagentje, zodat hij de heilige symbolen kan rondzien.

Vele leden die bijzondere behoeften hebben, worden bemind en aanvaard om wat ze zijn en vanwege datgene wat ze kunnen; de meeste kerkleiders en leden reageren behulpzaam en positief. Toch komt het voor dat we geen begrip kunnen opbrengen, ons onbekwaam voelen of bang zijn. Laten we nu enkele misvattingen nader bekijken – en hoe we die uit de weg kunnen ruimen.

MISVATTING 1:

Het onderwerp „bijzondere behoeften“ kan me niet echt interesseren omdat er maar een paar gehandicapte mensen in onze wijk zijn.

FEIT 1:

Het percentage gehandicapten is even hoog onder de leden van de kerk als onder de wereldbevolking. In sommige gebieden kan dit een aanzienlijk aantal zijn. Maar als er zoveel leden met bijzondere behoeften zijn, waarom zien we die dan niet in de kerk? Er zijn minstens twee redenen:

Ten eerste zien de meeste mensen met een handicap er niet als invalide uit. Blinden of mensen in een rolstoel, bijvoorbeeld, vormen maar een klein per-

centage. De meeste mensen met een handicap zien er volkomen normaal uit: degenen met leerproblemen, lichte hersenbeschadigingen, relatiestoornissen, gehoorproblemen en gedragsstoornissen.

Ten tweede zien we niet veel mensen met een handicap in de kerk omdat ze niet komen. Stel uzelf eens de vraag: zou ik naar de kerk gaan als ik me er niet op m'n gemak voelde, als ik niet kon verstaan wat er gezegd werd of als ik nergens aan mee kon doen?

MISVATTING 2:

Misschien bezoeken enkele mensen de kerk niet vanwege hun handicap, maar dat zal weinig of geen invloed hebben op de activiteit van andere leden in de wijk.

FEIT 2:

Het deelnemen aan de kerkelijke activiteiten van een gehandicapte beïnvloedt zijn of haar hele gezin. Als iemand met een handicap zich aan de kant gezet voelt of niet op z'n gemak met de maatregelen die al of niet getroffen worden en daardoor uit de kerk blijft, moet bijna altijd een gezinlid thuis blijven om voor hem of haar te zorgen.

Proeft u de eenzaamheid in de volgende opmerking van de moeder van een geesteszieke jonge vrouw: „Gezinnen met een kind dat geestesziek wordt, leiden een eenzaam bestaan. Geestesziekte komt veel voor, maar het onderwerp wordt dikwijls stilgezwegen, genegeerd of vermeden. Er zijn nog steeds mensen die denken dat de gehandicapte een schandvlek of een straf voor het gezin is.”

„Het is mij wel duidelijk geworden dat handicaps nog steeds een verwaarloosd probleem vormen”, zegt een moeder. „De leden van de wijk spreken er niet

over en de desbetreffende gezinnen moeten zelf maar zien hoe ze het klaarspelen. In ons geval hebben wij de hulp in moeten roepen van organisaties buiten de kerk."

We laten de moeder van een zoon die speciale zorg vereist aan het woord: „Toen we naar een andere wijk verhuisden, belde ik de bisschop om te informeren of er voor Adam een klas was. Ik heb nog verschillende keren gebeld maar niemand heeft ooit wat van zich laten horen. Mijn huisonderwijzers en huisbezoeksters vroegen waarom we niet naar de kerk kwamen. Weer heb ik hulp gevraagd. Nog steeds kwam er geen reactie en zo begonnen we van de kerk te vervreemden. Mijn man en ik zijn gescheiden en ik ging naar een andere kerk want daar hadden ze wel elke zondag een klas voor kinderen met een handicap. Van welk geloof deed er niet toe, je was welkom."

Gelukkig ontmoette en trouwde deze goede vrouw later een man die werd onderwezen door de zendelingen en lid van de kerk werd. Het gezin verhuisde naar een andere streek en daar reageerden de leiders bewaam op de problemen van de zoon; het hele gezin is nu in de tempel verzegeld.

Uit deze voorbeelden kunnen we opmaken dat de reactie op de behoefte van een gehandicapte een verstrekkende invloed heeft op de activiteit en behoudenis van een heel gezin. Vele gezinnen kampen met dezelfde problemen en zij snakken naar liefde en zorg. In vele gevallen kan onze hulp leiden tot een „happy

end". (Over gezinnen die met dezelfde problemen geconfronteerd worden, kunt u meer lezen in *De Ster* van januari 1985, blz. 47.)

MISVATTING 3:

Als een individu niet geheel verantwoordelijk gesteld kan worden hoeft hij ook niets van het evangelie te leren.

FEIT 3:

Alle mensen, ook geestelijk gehandicapten, moeten tot een zo groot mogelijk begrip van de evangeliebeginselen gebracht worden om dit sterfelijke leven te kunnen zien in het licht van het plan van zaligheid.

De beginselen van het evangelie kunnen aan gehandicapte mensen de aangrijpingspunten en de innerlijke rust verschaffen die ze nodig hebben om met hun problemen te kunnen leven. Door middel van het evangelie leren ze begrip, geduld, moed en hoop. Het bevestigt hen in hun eigenwaarde en ze weten zich bevindend door anderen.

Deze goede mensen moeten beseffen dat ze, ondanks hun handicap, belangrijk zijn in het koninkrijk van de Heer. Het is ons voorrecht hen te onderwijzen en zij aan zij met hen te aanbidden.

Een leerkracht in het jeugdwerk leerde gebarentaal om contact te kunnen krijgen met een meisje van negen jaar dat ernstig gehandicapt is. „Een kind als Helen onderwijzen vereist enorm veel maar het is een van de meest voldoening gevende levenstaken", zegt ze. „Als ik haar les geef – van geest tot geest – kijk ik haar recht in de ogen en dan hoop ik dat ik na dit leven zal komen waar zij is: bij God."

Een jonge-vrouwenleidster maakte in een JMJV-groep voor jongelui met bijzondere behoeften de volgende enthousiaste opmerking: „Iedere jongeman en jonge vrouw kan nu de Heer aanbidden – op zijn of haar eigen manier – nu, en we hoeven niet te wachten tot het duizendjarig rijk of tot de opstanding.

MISVATTING 4:

Ik heb er niet voor geleerd dus ik kan geen hulp verlenen.

FEIT 4:

Als u echt wilt helpen, kan dat!
Het idee dat we niets kunnen doen kan heel nare gevolgen hebben. „Ik kan me niet herinneren dat de bisschop ooit gevraagd heeft hoe 't met mijn zoon ging en hoe ik dit probleem in mijn leven hanteerde," vertelt een vader. „Dit is toch bijzonder vreemd want ik ben zijn secretaris. Mijn huisonderwijzers brengen de moeilijkheden die we met ons kind hebben nooit ter

Gehandicapten hebben dezelfde behoeften als iedereen; ze willen bemind en gewaardeerd worden, gewoon meedoen en dezelfde vreugde ervaren.

sprake, evenmin als de groepsleider hogepriesters die dit duidelijk uit de weg gaat.

Als mijn bisschop, huisonderwijzers en groepsleider hogepriesters nu ongevoelige mensen waren die zich nergens om bekommerden kon ik 't nog begrijpen. Maar 't zijn allemaal goede en integere mannen. Als ik er goed over nadenk kom ik tot de slotsom dat *het mensen zijn die niet weten hoe zij met de situatie moeten omgaan.*

Ik denk dikwijls aan de priester en de leviet in de gelijkenis van de barmhartige Samaritaan. Waarom staken ze de weg over toen ze de gewonde man aan de kant van de weg zagen liggen? In plaats van boosaardig of slecht te zijn, waren ze gewoon bang. Ze wisten waarschijnlijk niet hoe ze dit moesten aanpakken. Misschien kenden ze weinig medeleven. Of ze konden de situatie niet aan. En hun onkunde, onverschilligheid of angst was sterker dan hun gevoelens van naastenliefde die ze in dit geval hadden moeten tonen.

De Samaritaan, die toch een politieke tegenstander was, „werd met ontferming bewogen toen hij hem zag”. Hij deed wat hij kon en riep ook nog de hulp van anderen in. (Zie Lucas 10:29-37.)

Wij kunnen evenals de Samaritaan helpen als we dat echt willen. Wat we nodig hebben is de aandacht en het verlangen. Probeer personen met een handicap als zodanig te bejegenen en te zien; als personen die toevallig een handicap hebben. *Zij hebben dezelfde behoeften als iedereen; ze willen bemind en gewaardeerd worden, gewoon meedoen en dezelfde vreugde ervaren.*

MISVATTING 5:

Om mensen met bijzondere noden mee te laten doen en in te schakelen is moeilijk want eigenlijk zijn er niet veel dingen die ze kunnen.

FEIT 5:

Er zijn evenveel manieren om hen ergens in te betrekken als er gehandicapten zijn.

We moeten in gedachten houden dat de kerk er is voor het individu en niet andersom.

De aanpassing van kerkelijke programma's aan de behoefte van het individu vereist fijngevoeligheid en inspiratie.

Ik ken een bisschop die zijn wijk resideert vanuit een rolstoel, een zuster met een lichte hersenbeschadiging die met een sterk gevoel van eigenwaarde in de kinderkamer werkt en een zuster die slecht kan horen maar les geeft in de zondagsschool. Een jongeman die vanaf de hals totaal verlamd is, volbracht een voltijd-zending en speelde een grote rol in de bekering van meer dan tweehonderd mensen!

Een hogeraadslid vertelde me: „Ondanks mijn blindheid heb ik toch verantwoordelijke roepingen in wijk en ring gekregen. De mensen behandelen me heel gewoon, mijn handicap vormt geen belemmering. Dit is niet altijd zo geweest; het heeft wel enkele jaren geduurd voor 't zover was.”

Of een gehandicapte nu geroepen wordt tot ringpresident of tot helper die het licht na de vergaderingen

uitdoet, hij of zij kunnen ook de vreugde ervaren die werken in Gods koninkrijk met zich meebrengt.

MISSVATTING 6:

Mijn sympathie gaat uit naar hen die speciale zorg nodig hebben, maar ik kom er eerlijk voor uit dat ik geen tijd heb voor nog meer taken.

FEIT 6:

Om hen die speciale zorg nodig hebben te helpen is meestal alleen maar een andere houding nodig en geen andere programma's; meer zorgzaamheid en niet meer tijd.

Een aantal jaren geleden deed ons gezin mee aan een scoutkamp van de kerk. De oudste kinderen deden aan alle activiteiten mee en hadden de tijd van hun leven. Maar Brian, onze autistische zoon van negen jaar, had het moeilijk. De activiteiten voor de welpen waren niet geschikt voor iemand met een tekort aan sociale en taalvaardigheid. Mijn zoon ziet er normaal uit, maar zijn handicap is er debet aan dat hij zich ongepast gedraagt. Ik voelde me gekwetst, verderd en verdrietig toen ik de onverdraagzaamheid en het ongeduld zag waarmee mijn zoon behandeld werd. Zijn kampgenoten waren er even erg aan toe als hij.

Ik besloot in de ZHV-vergadering op het kamp uit te leggen wat Brian mankeerde en iets te vertellen over de moeilijkheden waar we in zijn opvoeding mee te maken hadden. Daarna hebben de zusters dit aan hun gezinsleden doorgegeven. Binnen een uur wist het hele kamp wat er met Brian aan de hand was.

De benadering was zo totaal anders dat ik er versteld van stond; nog nooit heb ik zoveel liefde en aanvaarding gevoeld. Het versterkte mijn geloof dat de kerk door prachtige mensen gevormd wordt die willen reageren als ware volgelingen van Christus, zo gauw ze begrijpen wat de ander nodig heeft. Ze reageren niet alleen, maar worden er ook beter van door de manier waarop ze reageren.

„Kurt is een scout met het syndroom van Down en die tevens motorieke problemen heeft,“ vertelt een priesterschapsleider. „Hij maakte met onze scoutroep een trektocht van zo'n dertig kilometer. Na zestien kilometer raakte hij uit zijn loopritme. Zijn vader ging voor hem lopen en zijn troepleider achter hem en zo wandelde hij tot de laatste meter. We hebben uren gewacht tot hij binnenkwam.

Toen Kurt en zijn begeleiders eindelijk in zicht kwamen, ging er een spontaan gejuich op. Het laatste stuk liep hij zelfs hard terwijl hij huilde en uitriep: „Het is geluk, het is geluk! Ze juichen voor mij! Ze vinden

dat ik het goed gedaan heb!“ Iedereen had tranen in z'n ogen. Zo'n les zullen we nooit vergeten.“

Vele leden die bijzondere behoeften hebben, worden bemind en aanvaard om wat ze zijn en vanwege datgene wat ze kunnen; de meeste kerkleiders en leden reageren behulpzaam en positief.

Op een keer zei Jezus: „Hebt gij ook zieken onder u? Brengt hen hier. Hebt gij ook lammen, of blinden, of kreupelen, of verminkten, of melaatsen, of die verschrompelde ledematen hebben, of die doof zijn, of die enigerwijze lijdend zijn? Brengt hen hier (. . .) want Ik heb erbarmen met u.“ (3 Nephi 17:7.)

Dezelfde barmhartige Verlosser leeft nu en Hij houdt van ons allemaal, ongeacht de handicaps of zwakheden die we hebben. Laat ons in zijn voetstappen gaan en zijn voorbeeld navolgen. Laat uw verlangen sterker worden om zijn kinderen te dienen die speciale zorg nodig hebben. Moge ons medeleven zo'n kracht hebben dat we van hen gaan houden, hen onderwijzen en samen met hen in Gods koninkrijk werken.

Laat ons degenen die speciale zorg nodig hebben attent, tactvol en met zuivere vriendschap uitnodigen tot Christus te komen. Veelal zullen we dan merken dat *zij ons tot Hem leiden!* □

Carmen Pingree is lid van de Wijk Yale 2 in de Ring Salt Lake Bonneville. Zij maakte deel uit van het algemeen bestuur van het jeugdwerk en is lid van de coördinerende raad van de kerk voor leden met bijzondere behoeften. Eerder is een artikel verschenen over Brian Pingree en autistische kinderen in De Ster van maart 1984, blz. 15.

'T IS GOED WAT U DOET

Julie Hauwiler

Toen ik mij na mijn middelbare schooltijd liet dopen heb ik mij in heel mijn leven nog nooit zo gelukkig en voldaan gevoeld. Ik voel een sterke en oprechte liefde voor de kerk.

Door schriftstudie, gebed, kerkroepingen en allerlei activiteiten werd mijn getuigenis nog sterker. Naarmate ik leerde de gave van de Heilige Geest te gebruiken, werd het mij duidelijk hoe waar en boeiend het evangelie is. Ik was ervan overtuigd dat niets mijn geloof aan het wankelen kon brengen, totdat een plaatselijke christelijke televisieomroep een anti-mormoons programma uitzond. Ik heb het niet helemaal gezien, maar ik was er volkomen door uit mijn lood geslagen. Nadien was ik kwaad en bang. Ik dacht: Hoe kan iemand zoiets over ons zeggen? Dergelijke leugens geloven wij niet!

Het donkere en lege gevoel dat mij overvallen had tijdens het programma wilde niet meer wijken. Een angstwekkende gedachte kwam bij me op: Wat als de kerk nou eens *niet* waar is? Ondanks alle zegeningen die ik als lid reeds had ontvangen, begon ik te twijfelen.

Enkele dagen later kreeg Paul, mijn echtgenoot, een inspiratie om mij te vragen of ik naar de tempel wilde. Dat was geen gemakkelijke opgave, want toentertijd woonden wij 900 kilometer van de dichtstbijzijnde tempel af. Konden wij er zomaar tussenuit gaan?

Paul wou met het vliegtuig gaan in plaats van met de auto. Wij hadden net genoeg geld om de reis te betalen; wij hadden nog maar een paar dollars over.

Ik dacht erover na en ging in diep gebed. Uiteindelijk kwam ik tot de slotsom dat ik deze reis werkelijk nodig had.

Ik had een wonderlijk, vredig gevoel in de tempel. En toch bleven de vragen: Wat deed ik daar eigenlijk? Waar was het in de tempel – of in de kerk – nu eigenlijk om te doen?

Ik was ervan overtuigd dat niets mijn geloof aan het wankelen kon brengen, totdat een plaatselijke televisieomroep een anti-mormoons programma uitzond.

Mark Buehner

In de eerste dienst vroeg ik mij af: „Waarom allemaal?“ Tijdens de volgende dienst werd ik rustiger en kon ik mij beter concentreren op wat er plaatsvond.

Het antwoord kwam op een ogenblik dat ik het minst verwachtte. Ik voelde de tegenwoordigheid van een warme, liefdevolle geest die mij als het ware zei: „'t Is goed wat u doet.“ Deze rustige verzekering verjoeg onmiddellijk alle twijfels.

Ik was in de war gebracht door de propaganda van de tegenstander, maar ben dankbaar voor de strijd die ik doormaakte. Nu is mijn getuigenis van de kerk sterker dan ooit tevoren. □

VRAAG EN ANTWOORD

Het antwoord op vragen van algemeen evangeliebelang geldt als leidraad en niet als officiële uitspraak aangaande het beleid van de kerk.

De zegening en naamgeving van een kind is geen noodzakelijke verordening voor onze behoudenis. Wat is het belang van die verordening dan?

Susan Easton Black is professor geschiedenis en leerstellingen van de kerk aan de Brigham Young University.

De zegening en naamgeving van kinderen is een gebod van God. In april 1830 zei de Heer bij monde van de Profeet Joseph Smith: „Elk lid van de kerk van Christus, dat kinderen heeft, dient het voor de gemeente te brengen, tot de ouderlingen, die in de naam van Jezus Christus hun handen op hen dienen te leggen, en hen in Zijn naam te zegenen.” (LV 20:70.)

Hoewel de vroegste kerkdocumenten ons weinig informatie verschaffen over de zegening en naamgeving van kinderen, kwam dit wel voor. Oliver Cowdery, die fungeerde als notulist van de conferentie van 21 april 1834 in Norton (Medina County, Ohio), schreef het volgende: „President Smith legde een aantal kinderen de handen op en zegende hen in de naam van de Heer.” (*History of the Church*, Deseret Book Co., deel 2, blz. 54.)

In een andere kerkbijeenkomst op 13 maart 1843 zegende de profeet een andere groep kinderen. Hij schreef op dat ogenblik:

„Zevenentwintig kinderen werden gezegend; ik zegende er negentien op machtige wijze en voelde dat er deugd en kracht van mij uitging. (. . .)

„(De volgende dag) vroeg ouderling Jedediah M. Grant mij hoe het kwam dat ik de avond voordien zo bleek werd en verzwakte terwijl ik de kinderen zegende. Ik antwoordde hem dat ik gezien had dat Lucifer al zijn invloed zou gebruiken om de kinderen die ik zegende te vernietigen en ik moest al mijn geloof en geestesmacht aanwenden om hen een zegening te geven om hun aardse leven veilig te stellen; daarom ging er veel kracht van mij over op de kinderen, waardoor ik zo verzwakte dat ik er nog niet volledig van hersteld was. En ik verwees naar de vrouw die de zoom van Jezus' kleed aanraakte. (Luc. 8.)” (*History of the Church*, deel 5, blz. 303.)

Joseph Smith volgde het gebod en het voorbeeld van de Heer zelf. De Heiland heeft inderdaad zowel in het oude Israël als in Amerika kinderen gezegend. Hij zei: „Laat de kinderen tot Mij komen, verhindert ze niet; want voor zodanigen is het Koninkrijk Gods. (. . .) En Hij omarmde ze en hun de handen opleggende, zegende Hij ze.” (Marc. 10:14-16.)

Het Boek van Mormon beschrijft hoe de Heiland kleine kinderen zegende tijdens zijn bediening onder de Nephieten. (zie 3 Ne. 17.) Jezus nodigde de menschen uit hun kinderen tot Hem te brengen (vs. 11); daarna bad Hij samen met de neergeknieelde menigte tot de Vader (vs. 15). Na zijn gebed zegende de Heiland ieder kind afzonderlijk (vs. 21). „Vuur omringde die kleinen (. . .) en de engelen dienden hen” (vs. 24).

Jezus zegende kleine kinderen hoewel zij „sedert de grondlegging der wereld zijn verlost“ (LV 29:46). Ouderling John Taylor schreef dat zijn voorbeeld van het zegenen van kinderen door priesterschapsdragers „nauwgezet dient nagevolgd te worden zonder enige tegenzin of aarzeling“. (*Millennial Star*, 15 april 1878, deel 40, blz. 235-36.)

Ik vind het opvallend dat wanneer er in de Schriften sprake is van verbonden, dit vaak gepaard gaat met het geven van een nieuwe naam. Toen Adam en Eva heerschappij kregen over de hele aarde (zie Gen. 1:28), werd Adam opgedragen de dieren een naam te geven. (zie Gen. 2:19-20.) Toen Adam Eva kreeg als vrouw, gaf hij haar een naam. (zie Gen. 3:20.) Nadat God een lichaam voor onze eerste ouders had geschapen, „zegende Hij hen en noemde hen Adam.“ (Gen. 5:2; naar de King James-vertaling.)

Later, toen Jehova een verbond maakte met Abram, veranderde hij de naam Abram in Abraham (zie Gen. 17:5). Hetzelfde deed de Heer met Jakob toen Hij het verbond dat Hij met Abraham gesloten had, tot hem uitbreidde. (zie Gen. 35:10.)

Hetzelfde patroon wordt gevolgd als wij een verbond met Christus sluiten in de wateren van de doop. Op dat ogenblik nemen wij de naam van Christus op ons, welke de naam wordt waarmee wij worden genoemd (zie Mos. 5:7-12). Ook de hogere tempelverbonden houden het geven en het krijgen van namen in.

In elk van deze gevallen verbindt de naamgever er zich toe om de ontvanger te beschermen, lief te hebben en te koesteren. De ontvanger van de naam verbindt er zich op zijn beurt toe om de naamgever te eren en zijn raad op te volgen.

In die zin is het dan ook passend dat wanneer één van de geestkinderen van onze Hemelse Vader de sterfelijkeid binnentreedt, het een nieuwe naam krijgt van een priesterschapsdrager, in het ideale geval de vader, aan wie God het kind in de sterfelijkeid heeft toevertrouwd. In het beste geval zal deze nieuwe relatie tussen de vader (en de moeder) en het kind zich uitstrekken tot in de eeuwigheid, en dit als onderdeel van de verbondsrelatie die de patriarchale orde wordt genoemd. President Joseph F. Smith heeft deze relatie als volgt omschreven:

„De patriarchale orde is van goddelijke oorsprong en ze zal in tijd en eeuwigheid blijven bestaan. Er is dus een speciale reden waarom alle leden deze orde en dit gezag in de gezinnen van het volk Gods moeten begrijpen en waarom zij ernaar moeten streven ervan te maken wat de Heer wilde dat het moest worden: een manier om zijn kinderen geschikt te maken en

voor te bereiden voor de hoogste verhoving. In het gezin is de presiderende autoriteit altijd gevestigd in de vader, en in alle huishoudelijke en gezinsangelegenheden is er geen autoriteit die boven de zijne uitgaat. (. . .)

„Dit gezag brengt een verantwoordelijkheid met zich mee van zeer ernstige aard, alsmede de rechten en voorrechten ervan. De mannen kunnen niet voorbeeldig genoeg zijn in hun leven of zich te zorgvuldig inpassen, om in harmonie met deze belangrijke, door God vastgestelde en in de gezinsorganisatie te volgen gedragslijn te leven.“ (*Evangelieleer*, blz. 284-285.)

President Smith heeft tevens opgemerkt dat het „in ieder opzicht passend is“ dat de vader zijn kind een naam en een zegen geeft tijdens de maandelijkse vastenbijeenkomst, omdat dit overeenstemt met de „aard van een vaderlijke zegen.“ (Zie *Evangelieleer*, blz. 288.)

Dat wil niet zeggen dat een kind van deze zegen verstoeken hoeft te blijven als zijn vader geen Melchizedeks-priesterschapsdrager is of om enige andere reden de zegen niet kan uitspreken. De bisschop, die de presiderende sleutels van het priesterschap in de wijk draagt, heeft het recht om een andere ouderling aan te wijzen om de zegen te geven. In ieder geval moet de ouderling die de zegen geeft zich voorbereiden om leiding van de Geest te verkrijgen.

Ouders kunnen hun kinderen helpen met het ontvangen van de zegeningen die hun zijn beloofd en die afhankelijk zijn van de getrouwheid van het kind. In Leer en Verbonden 68:25-28 wordt aan de ouders het duidelijke gebod gegeven om hun kinderen te onderwijzen:

„En verder, voor zoverre er in Zion, of in één van de ringen van Zion, die georganiseerd zijn, ouders zijn, die kinderen hebben, en deze niet onderwijzen in de leer van bekering, geloof in Christus, de Zoon van de levende God, en van doop, en de gave des Heiligen Geestes door het opleggen van handen, wanneer zij acht jaar oud zijn, dan zij de zonde op het hoofd der ouders. (. . .)

„En zij moeten hun kinderen eveneens leren te bidden en oprecht voor de Here te wandelen.“ (LV 68:28)

Kortom, de naamgeving en zegening van kinderen is een gebod van God. Het is passend dat een vader die leeft volgens de gedragsnormen van de kerk, zijn kinderen zegenet en een naam geeft. Kinderen werden in Christus' tijd gezegend en het gebeurde tevens in de beginjaren van de herstelde kerk. Sindsdien is het een vaststaand gebruik geworden onder de leden van de kerk. □

EEN LIED VAN DE GEEST

Becky Thomas

Terwijl ik snel naar de universiteitsbibliotheek liep, schoten er verscheidene gedachten door me heen. De zon scheen fel en de bergen tekenden zich op majestueuze wijze af tegen de blauwe lucht, het was alsof zij mij smeekten stil te staan om even te kijken. Maar ik had geen tijd. Ondanks het feit dat het een prachtige dag was moest ik studeren. Andere studenten passeerden mij. Ik was er erg op gebrand mijn goed voor te bereiden op de tentamens. Voor mij stond het echter vast dat zij niet zoveel moeite met leren zouden hebben als ik. Ik probeerde deze negatieve gedachten te stuiten en zei tegen mezelf dat het dit keer anders zou zijn. Toen ik de universiteitsbibliotheek binnenging, zette ik in mijn gedachten nog eens de componisten op een rijtje die ik voor mijn tentamen geesteswetenschappen moest kennen.

Muziek was altijd een belangrijk deel van mijn leven geweest. Ik hield niet alleen van muziek, maar ik schreef graag teksten op eenvoudige muziek. Soms waren de woorden ernstig, dan drukten ze mijn diepste gevoelens uit; soms waren het gekke teksten, meestal geschreven om de kinderen, waarop ik paste, te amuseren. Nu zat ik hier aan de universiteit geesteswetenschappen te bestuderen en het moeilijker te hebben. Hoewel ik het echt probeerde, was ik al verscheidene weken lang niet in staat geweest de gegevens te onthouden die ik nodig had om mijn schoolwerk goed te doen. Misschien zou het vandaag beter gaan.

Ik legde gauw mijn jas op een stoel en opende mijn boek. Mozart, Wolfgang Amadeus, geboren 1756, in Oostenrijk, gestorven in 1791. Componist van . . .

Daar begon het al. „Niet vandaag!“ bad ik stilletes. „O, alsjeblieft niet vandaag!“ Verwarring en duisternis hinderden mijn gedachten. Al twee weken lang kampte ik met dit probleem. Iedere keer als ik mij op een belangrijk onderwerp probeerde te concentreren gebeurde het. Een stroom donkere, slechte gedachten, afkomstig van een macht van buitenaf, vulde mijn gedachten. Als nieuw kerklied leerde ik nog maar net op wat voor manieren ik de tegenstander kon weerstaan. Ik had gebed al geprobeerd, ik had de Heer

om hulp gevraagd. Maar deze donkere wolk drong mijn geest binnen en maakte het mij onmogelijk te studeren of te lezen.

„Wolfgang Amadeus Mozart, geboren 17 . . . 16 . . . ik kon het niet onthouden. Ik had het gevoel dat mijn gedachten in verschillende richtingen getrokken werden. Bij het uit het hoofd leren verstoorde een wazig duister mijn gedachtingang. Wolfgang . . . Mozart, wat was ook weer die middelste naam? Worden die niets met het onderwerp te maken hadden, sprongen in het rond in mijn hoofd. Nog een keer proberen. Negeer de verwarring in je gedachten. Wie was ik aan het bestuderen? Ik keek nog eens naar de bladzijde waarop over Mozarts leven werd verteld. Wolfgang Amadeus Mozart, geboren: 1756 . . . een stroom vulgaire woorden kwam mij in gedachten.

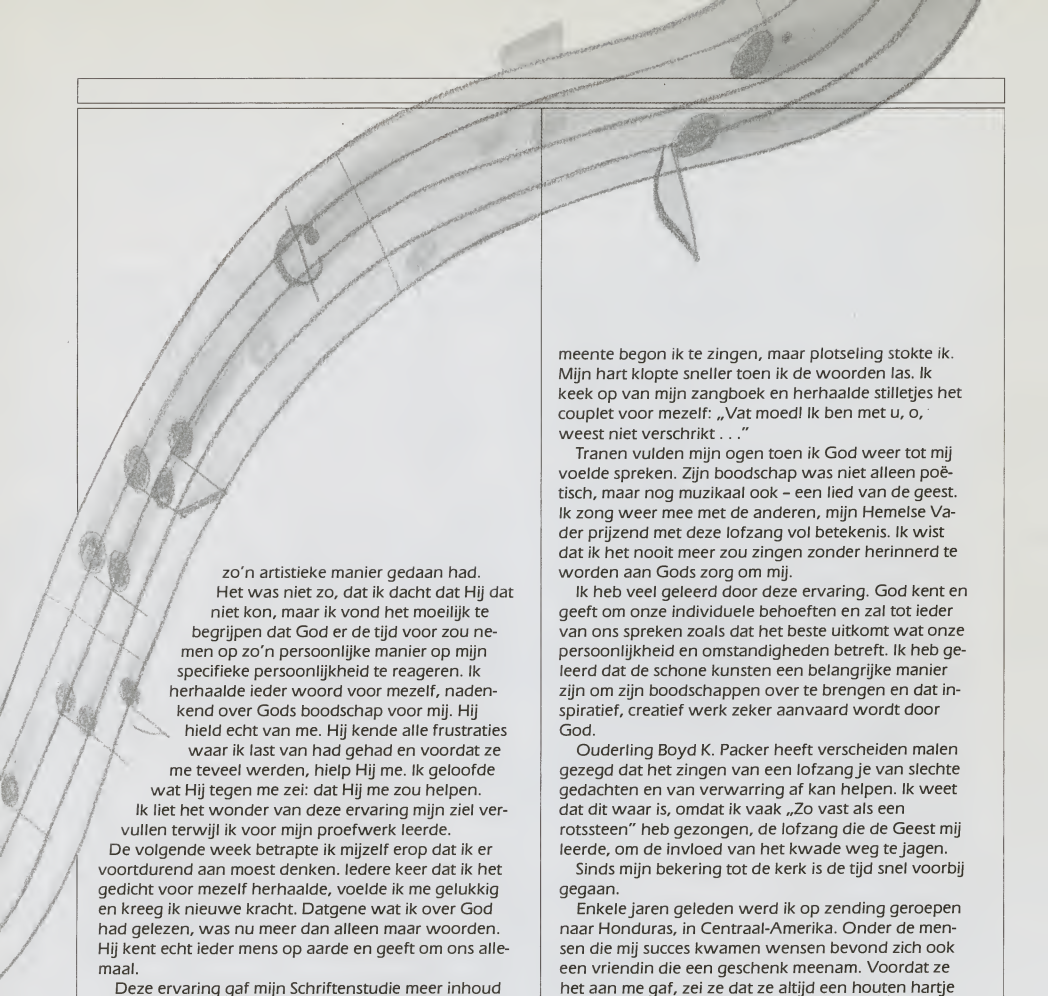
Bij het sterker worden van het duister binnenin mij, raakte ik steeds gefrustreerder. Ik had het gevoel dat mijn hoofd zou barsten. Mijn ogen vulden zich met tranen. „Alstublieft, Vader,“ smeekte ik in stilte, „help me alstublieft. Ik kan hier niet langer mee tegen.“

Ik had dit gebed nog maar nauwelijks gedacht toen de hemelen reageerden. Dwars door de verwarring heen werd in mijn gedachten een prachtig gedicht uitgesproken – niet alleen maar gesproken, maar echt in mijn geheugen gegrift, zodat ik het, na het slechts één keer te hebben gehoord, al uit mijn hoofd kende. Ieder woord was duidelijk en vol betekenis. De geestelijke smart die ik enkele momenten daarvoor gevoeld had, maakte plaats voor een prachtige boodschap vol hoop:

Vat moed! Ik ben met u, o, weest niet verschrkt, want Ik ben uw God, Die uw lot hier beschikt, Ik sterk u en help u, en waarschuw voor 't kwaad, als gij vol vertrouwen, Mij nimmer verlaat.

De volgende minuten zat ik, met ontzag vervuld, mij af te vragen wat er gebeurd was. Het was moeilijk voor me te begrijpen dat God niet alleen mijn gebed verhoord had, maar het bovendien op

zo'n artistieke manier gedaan had. Het was niet zo, dat ik dacht dat Hij dat niet kon, maar ik vond het moeilijk te begrijpen dat God er de tijd voor zou nemen op zo'n persoonlijke manier op mijn specifieke persoonlijkheid te reageren. Ik herhaalde ieder woord voor mezelf, nadenkend over Gods boodschap voor mij. Hij hield echt van me. Hij kende alle frustraties waar ik last van had gehad en voordat ze me teveel werden, hielp Hij me. Ik geloofde wat Hij tegen me zei: dat Hij me zou helpen.

Ik liet het wonder van deze ervaring mijn ziel vervullen terwijl ik voor mijn proefwerk leerde.

De volgende week betrapte ik mijzelf erop dat ik er voortdurend aan moest denken. Iedere keer dat ik het gedicht voor mezelf herhaalde, voelde ik me gelukkig en kreeg ik nieuwe kracht. Datgene wat ik over God had gelezen, was nu meer dan alleen maar woorden. Hij kent echt ieder mens op aarde en geeft om ons allemaal.

Deze ervaring gaf mijn Schriftstudie meer inhoud en betekenis. Ik wist dat het ook zijn invloed zou hebben op de kerkdiensten die ik bijwoonde. Het had alleen meer invloed dan ik dacht.

De zondag kwam en ik zat in de kapel van onze gemeente. De dienst begon en iedereen zong samen de openingslofzang. Ik volgde aandachtig de woorden, omdat we een lofzang zongen die ik nog nooit eerder had gehoord of gezongen. Het was een sterke en prettige melodie.

Aan het einde van het tweede couplet liet de dirigent ons stoppen en gaf ons vervolgens de opmaat voor het derde couplet. Samen met de rest van de ge-

meente begon ik te zingen, maar plotseling stakte ik. Mijn hart klopte sneller toen ik de woorden las. Ik keek op van mijn zangboek en herhaalde stiltesjes het couplet voor mezelf: „Vat moed! Ik ben met u, o, weest niet verschrikt . . .”

Tranen vulden mijn ogen toen ik God weer tot mij voelde spreken. Zijn boodschap was niet alleen poëtisch, maar nog muzikaal ook – een lied van de geest. Ik zong weer mee met de anderen, mijn Hemelse Vader prijzend met deze lofzang vol betekenis. Ik wist dat ik het nooit meer zou zingen zonder herinnerd te worden aan Gods zorg om mij.

Ik heb veel geleerd door deze ervaring. God kent en geeft om onze individuele behoeften en zal tot ieder van ons spreken zoals dat het beste uitkomt wat onze persoonlijkheid en omstandigheden betreft. Ik heb geleerd dat de schone kunsten een belangrijke manier zijn om zijn boodschappen over te brengen en dat inspiratief, creatief werk zeker aanvaard wordt door God.

Ouderling Boyd K. Packer heeft verscheiden malen gezegd dat het zingen van een lofzang je van slechte gedachten en van verwarring af kan helpen. Ik weet dat dit waar is, omdat ik vaak „Zo vast als een rotssteen” heb gezongen, de lofzang die de Geest mij leerde, om de invloed van het kwade weg te jagen.

Sinds mijn bekering tot de kerk is de tijd snel voorbij gegaan.

Enkele jaren geleden werd ik op zending geroepen naar Honduras, in Centraal-Amerika. Onder de mensen die mij succes kwamen wensen bevond zich ook een vriendin die een geschenk meenam. Voordat ze het aan me gaf, zei ze dat ze altijd een houten hartje maakte voor wijkleden die op zending gingen. Op deze harten schreef ze altijd de woorden „Ik ga daar, waarheen gij mij zendt”. Ze zei dat ze niet wist waarom, maar dat ze dit keer de ingeving voelde om in een andere lofzang op te schrijven. Voordat ze me het geschenk overhandigde wist ik al wat ze geschreven had.

Tranen stroomden over mijn wangen toen ik met mijn vingers over de woorden streek – de woorden van de lofzang die de Heer al in mijn hart had geschreven: „Vat moed, Ik ben met u, o, weest niet verschrikt . . .” □

HET OOG DES GELOOFS

Ouderling Robert B. Harbertson
van het Eerste Quorum der Zeventig

In de late namiddag keerden twee jongens terug naar huis. Het werd al donker en zij hadden eigenlijk al thuis moeten zijn. Zij wisten dat hun niets goeds stond te wachten en besloten een kortere weg te nemen door een weiland. De jongens wisten dat ze het weiland eigenlijk niet in moesten gaan. Er hing een bordje „verboden toegang” omdat er een grote, gemeene stier in stond. Het werd al donker en daar de stier zich in een gedeelte van het weiland bevond waar hij de jongens niet kon zien, besloten ze het er maar op te wagen. Toen ze eenmaal onder het hek door waren gekropen en ongeveer halverwege de wei waren, zag de stier hen en stormde in hun richting. De jongens begonnen te rennen, maar één van hen hield stil en zei: „Wacht, laten we neerknielen en om hulp bidden.” De andere jongen zei: „Als jij wilt neerknielen om te bidden dan doe je dat maar, maar ik bid wel onder het rennen.”

Ik wil het niet hebben over het „neerknielen-en-bidden”-geloof, maar wel over het „rennen-en-bidden”-geloof. Ik heb altijd achter dat soort geloof gestaan. In Jakobus lezen we: „Zo is het ook met geloof: indien het niet met werken gepaard gaat, is het, op zichzelf genomen, dood” (Jak. 2:17).

President Harold B. Lee heeft eens gezegd: „Als u de zegening wilt hebben, moet u niet alleen neerknielen en erom bidden. Bereid uzelf er op elke mogelijke manier op voor de zegening waard te zijn.”

Soms zijn wij geneigd te geloven dat er van alles kan gebeuren als we maar genoeg geloof hebben, zonder dat we daar veel moeite of al het mogelijke voor hoeven doen, of zonder „zo hard mogelijk te rennen onder het bidden”. De Heer verwacht van ons dat wij bij het uitoefenen van ons geloof alles doen wat in onze macht ligt om het gewenste resultaat te bereiken.

Hoe ontwikkelen we dit soort geloof? In Alma lezen we: „Wat ik nu aangaande geloof heb gezegd – dat het geen volmaakte kennis is – zo is het ook met mijn woorden. Gij kunt daarvan niet terstond volmaakt zeker zijn, evenmin als geloof een volmaakte kennis is.” Geloof is dus niet een volmaakte kennis hebben. Alma zegt verder nog: „Doch ziet, als gij uw talenten wilt opwekken en wakker schudden, al is het slechts om mijn woorden te toetsen [. . .]” (Alma 32:26-27).

Sommigen onder jullie zullen het misschien moeilijk hebben op school of met de wet van kuisheid en zonder twijfel weten wat het goede is om te doen. Je kunt je afvragen of het evangelie waar is. Er is zoveel te overwinnen dat je aan je eigen geloof kunt gaan twijfelen. Ik dring er bij je op aan, net als Alma dat deed bij zijn volk, om „mijn woorden te toetsen, en een sprankje geloof [te] [. . .] oefenen, al kunt gij niet meer dan verlangen te geloven”. Als dat alles is wat je kunt doen, begin daar dan mee – verlang alleen maar te geloven. „Laat dan dit verlangen in u werken, totdat gij in die mate geloofd, dat gij voor een gedeelte mijner woorden een plaats kunt inruimen” (Alma 32:27).

Moroni zegt in Ether 12:5: „En Ether profeteerde grote en wonderbare dingen tot de mensen, die zij niet geloofden, omdat zij ze niet zagen.” Zij wilden zijn woorden niet geloven omdat zij de dingen, waarvan hij profeteerde, niet konden zien. In vers 18 en 19 staat: „En evenmin heeft iemand te eniger tijd wonderen gewrocht dan na zijn geloof; daarom geloofden zij eerst in de Zoon van God. En er waren velen, wier geloof zo buitengewoon groot was, zelfs voordat Christus kwam, dat hun niet kon worden belet binnen de sluier te komen, doch die werkelijk met hun eigen ogen zagen, die zij met het oog des geloofs hadden aanschouwd, en zij waren verblijd.”

Toen de zomer ging dacht ik:
Ik heb dit eerder gedaan.
In gedachten, en in de
achtertuin, had ik dat al
honderden keren gedaan.

Wat is dit oog des geloofs? Wat betekent het? Is het mogelijk te zien wat er nog moet gebeuren? Dat geloof ik stellig. Je moet echter bereid zijn goed na te denken over wat u wilt bereiken, wat voor iemand u wilt zijn, hoe u zult reageren onder bepaalde omstandigheden. Wanneer je er genoeg moeite voor doet en het met een oog des geloofs haarscherp in uw gedachten heeft, dan zul je het ook zien gebeuren. Je zult dan de juiste keuzen doen, het juiste doen en de doelen bereiken die je jezelf gesteld hebt, als je bereid bent er moeite voor te doen en geloof te hebben. Misschien kan ik je een voorbeeld geven van iets wat in mijn leven voorviel.

In mijn Jeugd deed ik graag mee aan balspelen, wat voor balspelen dan ook. Toen ik ouder werd, was het duidelijk dat de Heer mij aanleg voor sport had gegeven. Van de sporten die ik beoefende, trok basketbal mij het meeste aan. Ik kwam uit een arm gezin. Toen ik oud genoeg was om een bal door een ring te gooien, konden mijn ouders zich bal nog ring veroorloven. Ik vond een oude tinnen hoepel die ooit een houten vat omspannen had en ik spijkerde die aan de zijkant van een gebouw. Ik verzamelde net zoveel vodden totdat ik een voddenbal van de goede afmetingen had. Iedere avond ging ik na school naar buiten om de „bal” door de hoepel te werpen. Ik moest vaak op de garage klimmen om de hoepel recht te zetten die scheef was gaan hangen, doordat de bal er zo vaak tegenaan kwam. Ik kon nauwelijks wachten tot ik thuis was en ik mijn bal weer door de hoepel kon gaan gooien.

Doordrongen raken van „rennen- en-bidden“-geloof in plaats van „neerknielen- en-bidden“-geloof.

Ik was 13 jaar oud toen mijn vader mij op een dag terzijde nam en zei: „Bobby, zou jij een echte basketbalring willen hebben?“ Hij had van een ijzeren stang een ring gemaakt en van hout een bord, waaraan hij de ring bevestigd had. Ik kon mijn ogen nauwelijks geloven! Mijn vader en ik bevestigden het aan de achterkant van het gebouw. Toen gaf hij mij m'n eerste rubber basketbal. Wat was ik opgewonden! Ik oefende iedere dag, zodra ik thuiskwam van school.

In gedachten stelde ik mezelf altijd voor dat ik één van de beste basketbalspelers was. Ik deed dan alsof ik in de finale van de nationale basketbalkampioenschappen speelde en de wedstrijd op een paar seconden na voorbij was. Ik had de bal en beide teams hadden evenveel punten. Ik rende over het basketbalveld, deed een afstandsschot en wanneer de bal door de ring ging, voelde ik me net een held. Je kunt je niet voorstellen hoeveel nationale kampioenschappen ik won.

Ik kon het in gedachten helemaal voor me zien. Ik wist dat ik het kon. Ik oefende en oefende. Ik droomde ervan eens in Madison Square Garden te spelen. Dat was destijds het basketbal-strijdperk van de wereld, dat zijn weerga niet had.

Toen ik de middelbare school doorlopen had, kreeg ik van de Utah State University in Logan (Utah) een „basketbalbeurs“. [Dit is een beurs die men van een Amerikaans instituut voor hoger onderwijs kan krijgen wanneer men sport voor een academische studie laat gaan, hoewel studenten wel moeten blijven voldoen

aan een bepaald academisch niveau – vertaler.] In mijn eerste jaar werden we uitgenodigd voor het eerste vakantietoernooi dat ooit in Madison Square Garden werd gehouden.

Mijn droom was uitgekomen! Ik had het voorzien! Ik had er hard voor gewerkt. De twee beste teams uit de Verenigde Staten waren, samen met het team van Utah State en nog een aantal anderen, uitgenodigd voor dit toernooi. Ons team speelde de eerste avond tegen een team dat volgens de statistieken het op één na beste was.

Hoewel het niet veel scheelde, wonnen we in de laatste seconden. Ik scoorde de meeste punten en speelde één van m'n beste wedstrijden. De volgende avond speelden we tegen een ander geweldig team en weer scheelde het niet veel. We wonnen en ik scoorde weer de meeste punten.

Ons team speelde nu in de finale tegen de beste ploeg van het land. Het was een moeilijke wedstrijd waarin we nooit meer dan vier punten in totaal verschilden. Toen er nog twee minuten te spelen was, hadden we een voorsprong van vier punten. Wij hadden de bal en waren van plan op balbezit te spelen, maar de tegenstander ontfutselde ons de bal en zag kans te scoren. Nu hadden we nog maar twee punten voorsprong, met nog maar anderhalve minuut te spelen.

Wij brachten de bal weer in het spel en bleven zoveel mogelijk aan de buitenkant totdat er een mogelijkheid was om te schieten. Eén van onze spelers schoot

Wat is dit oog des geloofs?
Wat betekent het?
Is het mogelijk te zien wat
er nog moet gebeuren?
Dat geloof ik stellig.

maar miste. Onze tegenstander had nu de bal en scoorde. Nu stond het gelijk, terwijl er nog maar een minuut was te spelen. Wij hadden de bal, gingen in de aanval, misten bij een schot en slaagden er niet in voordeel te halen uit de rebound. Zij hadden nu de bal met nog ongeveer 35 seconden te gaan. Wij durfden hen niet op onreglementaire wijze af te stoppen. Wat een moeilijke situatie! Op zo'n moment vraag je je af waarom je ooit besloot om met die sport te beginnen. Zij hielden balbezit totdat er nog ongeveer 10 seconden over waren. Toen ging de speler die al veel gescoord had richting basket en schoot de bal. Ik zie dat moment nog zo voor me – de bal rolde over de rand van de basket, maar viel er uiteindelijk vanaf. Eén van onze spelers ving de bal op en wierp hem naar mij. Ik rende langs de zijlijn naar de andere kant en wierp de bal van een afstand van ongeveer 10 meter. Ik scoorde! De zoemer ging en wij hadden het vakantietoernooi gewonnen! Toen de zoemer ging dacht ik: Ik heb dit eerder gedaan. En dat had ik ook. In gedachten, en in de achtertuin, had ik dat al honderden keren gedaan. Ik had steeds maar geoeffend. Ik had er hard voor gewerkt. De Heer zegende mij vanwege mijn geloof en mijn inspanning.

Of je nu talenten wilt ontwikkelen of evangeliewaarden naleven, ik geloof dat je zo'n geloof moet ontwikkelen om succes te kunnen hebben. Er is meer voor nodig dan alleen maar te zeggen dat je geloof hebt. Je moet er helemaal voor leven. Je moet alles doen wat je kunt, net als het jongetje toen de stier achter hem aan zat. Hij rende zo hard als hij kon. Je moet het waard zijn en dan dat oog des geloofs ontwikkelen. Je moet het haarscherp in je gedachten hebben. Je moet weten wat je wilt doen en hoe je het wilt doen.

Wat wil je bereiken? Wat voor iemand wil je zijn? Wil je zedelijk rein zijn? Wil je deugdzaam en gelukkig zijn?

Wil je drugs, tabak, alcohol en pornografie vermijden, alsmede al het andere verderf dat in de tegenwoordige wereld zoveel voorkomt? Als je het oog des geloofs ontwikkelt, zullen je keuzen de juiste zijn, wanneer je geconfronteerd wordt met verleidingen en negatieve ervaringen, want je zult je keuzen van tevoren al gedaan hebben. Onthoud dat het in het heets van de strijd niet het juiste moment is om een beslissing te nemen, maar lang voordat je de vijand tegenkomt. Je moet ook bereid zijn de nodige moeite te doen om je doelen te bereiken.

De beslissingen die je neemt zullen een grote invloed hebben op de rest van je leven. Echt gelukkig wordt je pas als je het goede kiest. Ik bid dat je het oog des geloofs zult kunnen ontwikkelen zodat je gesterkt en geleid zult kunnen worden in alles wat je doet. □

DE SPREEKBEURT

Robert Avery Grey jr.

„In dit nieuwe schooljaar wil ik dat jullie allemaal op je beurt aan het begin van de les een boek met ons bespreken – het boek waarvan je in je leven het meest onder de indruk bent geraakt,“ zei onze lerares litera-

tuur, mevrouw Protschka.

Ik vroeg me af welk boek ik zou bespreken. Mijn moeder en ik woonden in Bonn en ik was net naar de derde klas VWO gegaan. Ik dacht erover om *Ben Hur*,

geschreven door Lew Wallace, te bespreken. Maar was dat nou het boek waarvan ik het meest onder de indruk was geraakt?

Nee. Ik wist dat 't het boek was dat enkele jaren geleden aan ons was gegeven door twee jonge zendelingen die mijn moeder en mij hadden gedoopt – het Boek van Mormon.

Maar ik was de enige heilige der laatste dagen op school; durfde ik deze nieuwe Schriftuur met de klas te bespreken?

Ik herinnerde mij dat ik dit boek had gelezen, erover had gebeden en een bevestiging had gevoeld dat het inderdaad heilige Schriftuur was.

Toen ik mijn moeder erover vertelde moedigde ze me aan datgene te doen waarvan ik voelde dat het goed was. Het moeilijke werk begon. Ik besloot te beginnen met het Boek van Mormon uit te leggen als was het een verhaal, beginnend bij het vertrek van Lehi en zijn gezin uit Jeruzalem. Nadat ik er lang over gedacht en gebeden had, begonnen de juiste woorden uit mijn pen te vloeien. God antwoordde!

Ik merkte dat veel leerlingen bij hun spreekbeurt boeken bespraken die te maken hadden met satan en zijn duistere macht. Nu wilde ik meer dan ooit de verdediger van de Heer zijn tegenover deze mensen.

Eindelijk was het mijn beurt. Meestal schreven de leerlingen de titel van hun boek op het bord wanneer ze hun spreekbeurt begonnen, maar ik vroeg de lerares of ik dat tot het einde van mijn spreekbeurt mocht bewaren omdat ik wilde dat het een verrassing zou zijn.

Moeder vertelde me later dat ze de ochtend van mijn presentatie bijna de hele morgen gebeden had dat het goed zou gaan en dat de klas goed zou luisteren. En haar gebeden hielpen. Ik begon met het-visioen van Lehi en zijn reis door de wildernis, waarop een paar leerlingen begonnen te spotten en riepen: „Het is de Bijbell! Het is de Bijbell!” Maar opeens werd de klas rustig en vertelde ik rustig en kalm de geschiedenis van het Boek van Mormon, waarbij ik getuigde van de waarachtigheid ervan. De Geest van de Heer was zo sterk dat hij bijna lichamelijk voelbaar was.

Na ongeveer twintig minuten was ik klaar – de klas en de lerares waren er stil van geworden. Toen vroeg mevrouw Protschka wat ze ervan vonden. Ze zeiden allemaal dat het een goede spreekbeurt was en vonden het bewonderenswaardig dat ik de moed had gehad een godsdienstig boek te bespreken op school.

Er werd mij gevraagd om meer te vertellen over de kerk en de bekering van mijn moeder en mij. Na de les vroegen enkele leerlingen mij zelfs om een exemplaar van het Boek van Mormon.

Vanaf die dag had ik vrienden met wie ik nog steeds een goede band heb, vrienden die me later tegenover

anderen verdedigd hebben. Die me zelfs schreven toen ik jaren later op zending was in Spanje.

Er gingen weken voorbij. Toen begonnen we, onder leiding van dezelfde leerkracht, tijdens de geschiedenisles de oude Amerikaanse culturen te bestuderen.

Op een avond zat ik mijn huiswerk te doen, toen ik een sterk verlangen voelde om weer in de klas over het Boek van Mormon te spreken. Ik knielde neer in gebed en vroeg mijn Hemelse Vader die gelegenheid te scheppen. Nadat ik erover gebeden had, voelde ik dat ik weer een presentatie over het Boek van Mormon moest voorbereiden.

Maar ik was de enige heilige der laatste dagen op school; durfde ik deze nieuwe Schriftuur met de klas te bespreken?

De volgende dag wilde mevrouw Protschka met de les beginnen, toen ik mijn hand opstak. Voordat ik iets kon zeggen, keek ze naar me en zei: „Ja, Robert. Gisteravond bereidde ik de les voor vandaag voor en moest plotseling aan jou denken. Ik vroeg me af of je ons nog iets kon vertellen over het Boek van Mormon.”

Dit keer sprak ik voornamelijk over Christus' bezoek aan het oude Amerika. Ik citeerde uit een boek waar iets in stond over de grote blanke God Quetzalcoatl. De overeenkomst tussen Christus en deze indiaanse God was duidelijk. Weer vertelde ik mijn vrienden en mijn lerares dat Christus inderdaad het volk in Amerika bezocht had; dat hij hun inderdaad het evangelie onderwezen had.

Aan het einde van mijn presentatie schreef mevrouw Protschka op het bord: „Het Boek van Mormon is waarschijnlijk de beste theorie over de oorsprong van de oude Amerikaanse culturen”, en vroeg ons dit in onze schriften op te schrijven. Wat een triomf! Ik kon wel dansen van vreugde. God hoort en verhoort gebeden. Hij is inderdaad een God van wonderen. En Hij weet hoe Hij het hart van de mensen voor zijn doelen moet verzachten. □

En na acht dagen waren zijn discipelen weer in het huis en Tomas met hen, [toen Jezus daar kwam. (. . .) Hij zeide] tot Tomas: Breng uw vinger hier en zie mijn handen en breng uw hand en steek die in mijn zijde, en wees niet ongelovig, maar gelovig. Tomas antwoordde en zeide tot tot Hem: Mijn Here en mijn God! Jezus zeide tot hem: Omdat gij Mij gezien hebt, hebt gij geloofd? Zalig zij, die niet gezien hebben en toch geloven.

(Joh. 20:26-29)
